

ПОЛ ДОХЪРТИ СТРЕЛЕЦЪТ ДЕМОН

Част 11 от „Средновековни загадки“

Превод от английски: Мариана Димитрова, 2004

chitanka.info

*В памет на Патрик Ленърд Грейвз от Уудфорд Грийн.
Посвеждавам тази книга и на жена му Патриша, и на
смелите му деца Стивън, Мишел, Джоун и Никола.*

ПРОЛОГ

Казват, че гората Ашдаун е стара колкото и самият Остров. Летописците, които се гордеят с подобни знания, твърдят, че някога там живели дракони, а великаните Гог и Магог^[1] се чувствали като у дома си сред тъмните дъбрави. Тези човекоядци се отдавали на кървави пиршества, похапвали месото и огризвали кокалите на жертвите си. Останалите създания се спотаявали в блатистите непроходими дълбини. Мълвата разказва и за Синия човек — страховит, космат гигант, с червено око и остри зъби, който дебнел плячката си нощем сред дърветата.

Разбойникът по прякор Бухала не обръщаше внимание на тези предания. Гората Ашдаун наистина бе усамотено и мрачно място, но гъмжеше от живот: язовците копаеха дупки; лисиците си правеха леговища; ястребът и керкенезът свиваха гнезда из клоните. Съседни им бяха гарванът и полската врана. Питомни и диви зайци подскачаха по обсипаните с мъх горски поляни. Елени и сърни пробягваха като златисти привидения в зеления полумрак. И най-вече, гората беше собственост на Хенри Фицалан, когото Бухала мразеше и от когото се боеше. Той бе получил прякора си не толкова заради начина, по който се обличаше — в тъмнозелени дрехи, дебели кожени ботуши и качулка от нещавена кожа — а заради начина, по който безшумно се промъкваше сред дърветата и оповестяваше присъствието си, когато си пожелае, за да вбесява лорд Хенри.

На разсъмване, в деня на празника на св. Матей през 1303 година, Бухала напусна скривалището си и тръгна да създава неприятности на врага си. Беше стигнал до края на просеката и се взираше в усамотената църква „Сейнт-Осуалд’с-ин-дъ-трийс“. Брат Козмас седеше отвън на пейката с чаша в ръка. Бухала внимателно го изучаваше, скрит в сянката на дърветата. Не смееше да доближи този буен францисканец, който не жалеше ни себе си, ни енориашите си. Проповедник, който умееше да пресъздаде реалистично ужасите на

ада и цитираше с плам „Откровение“-то за трите нечисти сили, изскочили внезапно от устата на Големия Дракон.

Зад църквата се издигаше тъй наречената костница. Бухала наблюдаваше издигания се от нея дим. Значи беше вярно това, което разказваха горяните — че брат Козмас изравял старите кости и ги носел в костницата, за да бъдат погълнати от огъня и погребвал на тяхното място други енориаши. Независимо от това, че църквата се намираше на толкова усамотено място, той имаше доста работа — тук идваха дървосекачи, въглищари, кралски лесничей, браконieri и дори разбойниците, които живееха в горските дебри.

Бухала изучаваше предната врата на църквата, над която имаше барелеф на Страшния съд. Над него се виждаше как Смъртта изненадва краля, кралицата, благородниците и свещениците. Отдолу бяха изписани думите, които Бухала добре знаеше наизуст:

Каквито бяхте, ние сме били.

Каквито ние сме, ще бъдете и вие.

Бухала се усмихна. Полезно предупреждение! Жалко, че лорд Хенри Фицалан не му обръщаше внимание. Безмилостният феодал определяше горските закони и държеше да получава своя дял през всички сезони. Лорд Хенри наказваше сурово дори кражба за един фартинг. Знатният благородник не идваше тук. Като земевладелец, той притежаваше собствен параклис или при възможност посещаваше благородните монахини, чиято игуменка лейди Маделин държеше главата си тъй високо, сякаш бе също толкова скъпоценна и свещена, колкото мощите на света Хавизия, с които тя и манастирът ѝ толкова се гордееха.

Бухала спря, за да провери стрелите в колчана си. Незабелязано от монаха, загадъчният разбойник от Ашдаун коленичи, прекръсти се и набързо произнесе любимата си молитва.

„Христос е до мен. Христос е зад мен. Христос е навсякъде.“

После се помоли и на свети Кристофър. Бухала съблече кожения си елек и свали сребърния медальон, който висеше на малка връвчица. Вгледа се в светеца, който държеше на рамо малкия Христос. Казваха, че ако погледнеш образ на свети Кристофър веднага след зазоряване,

няма да умреш от насилствена смърт през този ден. Бухала щеше да се нуждае от цялата помощ и защита, която светецът можеше да му осигури. Ако се вярва на слуховете, лорд Хенри бе организиран голям лов близо до долината Севърнейк. Заобиколен от френските си гости, благородници и писари, прекосили Ламанша, той щеше да убие елена, който неговите горски пазачи и лесничеи щяха да подгонят към тях. Бухала реши и той да присъства. Искеше му се да натвори толкова бели и да създаде такава бъркотия, та лорд Хенри и гостите му никога да не забравят този лов.

Бухала метна лъка на рамо и забърза. Трябваше да бъде наблизко до ловната хижа Боклерк, за да наблюдава кога лорд Хенри и гостите му ще тръгнат. Придвижваше се предпазливо, очите му постоянно изучаваха дърветата и пътя пред него. Сега участваше в смъртоносна игра. Горските пазачи и лесничеите на лорд Хенри, всичките лукави негодници, с радост щяха да го заловят и завлекат при господаря си заради наградата. Или още по-лошо, ако го хванеха, щяха да го обесят според горския закон — да метнат въже през някой клон, а другия край да стегнат около врата му. А после щяха да стоят и да зяпат как бавно се задушаваше и умира. Но Бухала беше хитър. По-пъргав и бърз от лисица, той предугаждаше всичките им уловки и капани, докато те дори не можеха да се досетят кой е.

Бухала спря в края на сечището и внимателно огледа земята. Вчера следобед беше валило, но силното есенно слънце бе изсушило всичко. Потърси с поглед нещо нередно, някаква следа от прикрит трап или опънато над земята въже, или пък някой от онези железни капани, чиито зъбци бяха като бръснари, внимателно прикрит под червеникавокафявите листа.

Тъкмо щеше да продължи, когато чу звук отляво. Бързо грабна една стрела от колчана си и зареди лъка, но след това се успокои. Иззад дърветата се показа лисица, триумфираща след сутрешния си лов; пристъпваше гордо като победител в турнир, а от челюстта ѝ висеше безжизнен заек. Важна като голям благородник, тя претича през сечището и изчезна в храстите на отсрещната му страна. Бухала въздъхна с облекчение; щом лисицата не подуши опасност, и той нямаше за какво да се безпокои.

Тихомълком като сянка той притича до дърветата отсреща, които радушно го приютиха. Оттук се слизаше към горския път. Бухала спря.

Това място беше оживено, използваха го горските работници, пътниците и поклонниците, които отиваха към манастира „Света Хавизия“. Търговците, които нощуваха в големия, просторен хан „Горският дявол“, намиращ се на няколко мили надолу по пътя, също минаваха оттук. Бухала се послуша внимателно. Не се виждаше и чуваше нищо необичайно. Ранната утринна мъгла започна да се вдига. Птиците пееха в дърветата от другата страна на пътя. Не се чуваха предупредителните сигнали на горските вестители, които винаги се оплакваха кресливо, когато някой нарушеше усамотението им. Бухала гледаше на птиците като на свои съгледвачи. Беше израснал из горите и разбираше значението на всеки птичи крясък, на всеки звук. Можеше да различи обичайните шумове от онези, които говореха за заплахата или за някаква промяна. Удовлетворен, безмълвен като лисицата, която беше съзрял, Бухала се спусна с тихи стъпки по склона към пътя. Птиците над главата му вдигаха врява, но това беше нормално. Щом отминеше, те щяха да се върнат към утринните си песни. Той спря. Харесваше този израз. Божиите твари възхваляваха с песните си Господа не по-зле от онези надуты монахини в своя богато обзаведен манастир. Може би трябваше да ги посети някой ден и да спретне някоя дяволия на природената сестра на лорд Хенри.

Бухала ускори ход. Не знаеше какво го очаква. Може би по този начин Бог искаше да му покаже, че гордостта заслепява, че е станал прекалено самоуверен. Точно бе пресякъл пътя, когато зърна отблясъка на стомана в гъсталака. В последния момент отскочи назад, далеч от умело скрития капан. Капанът щракна с гневен метален звук, Бухала преплете крака, подхлъзна се в калта и се затъркаля надолу по склона. Стигна до дъното, незабавно посегна към камата и се огледа уплашен. Беше изпуснал лъка си и го видя да лежи на метър встрани, затова запълзя към него, подпирайки се на една ръка. Протегна се и напипа под килима от пръст и листа нещо студено и меко, нещо, което не би трябвало да е там.

Бухала се наведе и започна да рие като животно листата и пръста. Разложено лице се втренчи в него. Плътта беше сиво-синкава. Сега, когато беше разпръснал пръстта и листата над него, долови миризмата на гнило; плътта се разлагаше.

— Трябва да си тук от седмици — прошепна Бухала.

Той отново започна да рови, разчиствайки пръстта, листата, орловата папрат, докато не се покаже цялото подпухнало тяло. Ноктите и пръстите бяха грижливо поддържани и той се зачуди какво ли прави тялото на такава жена в плиткия горски гроб. Премести трупа и едва тогава обърна внимание на миризмата на разлагаща се плът. Част от плътта беше наядена от горските животни. Когато пристъпът на гадене отмина, той разгледа лицето. Сети се за думите, издълбани над вратата на църквата „Сейнт-Осуалд’с-ин-дъ-трийс“: *Каквито бяхте, ние сме били...* Лицето някога е било миловидно, дори красиво, с високи скули, плътни червени устни и очи, изпълнени с живот. Косата беше тъмнокестенява и отрязана късо, а на врата — там, където е имало позлатено колие или огърлица — зееше ужасна синьо-черна рана, заобиколена от мораво кафяви петна. Рана от стрела, реши той. Пронизала е гърлото ѝ и я е убила на място! Но коя е била тя? И как се е озовала тук?

Бухала се отпусна на пети. Знаеше всички слухове, които се носеха за гората. Разбойници и бандити нападаха жертвите си, но рядко ги убиваха, просто вземаха това, което си струва, и изчезваха като сенки в нощта. Но жена като тази, с мека кожа и добре поддържани ръце? Ако изчезне такава личност, започва търсене, задават се въпроси, обявява се награда. Бухала си пое дъх. Освен, разбира се, ако това не е работа на Фицалан? Като всеки лорд и той обичаше меката, уханна плът. Дали тази млада жена не си бе навлякла гнева му? Дали не е била насилена в нощта на смъртта си? Но защо беше свършила със стрела в гърлото? А и със сигурност лорд Хенри би могъл да я закопае по-дълбоко и на по-тайно място. И какво е станало с дрехите ѝ? С вещите ѝ? Очевидно е била лишена от тях. Къде ли е конят ѝ?

Бухала погледна към гарваните, кръжащи високо над гнездата си. Какво да прави сега? Да я остави тук? Гледката на трупа извика в съзнанието му спомени; възкреси кошмарите му и омразата, която изпитваше към лорд Хенри. Не можеше да остави тялото тук, за храна на дивите животни. Щеше да му тежи на съвестта, пък и самият той се страхуваше, че може да умре на някое безлюдно място и тялото му да остане непогребано. Бухала се сети за истинското си призвание и коленичи, шепнейки заупокойна молитва, последвана от словата за опрощение.

В ранния утринен въздух, той дочу далечния звън на камбаните на манастира „Света Хавизия“, призоваващ младите дами да запеят с усмивка химните си. Не бяха ли призвани монахините да вършат добри дела? Да се грижат за болните и да погребват мъртвите? Сега в гората беше безопасно. Лесничеите и ловците на лорд Хенри бяха около хижата, далеч от пътя, по който щеше да поеме. Да, точно така ще постъпи. Не смееше да отнесе тялото в „Сейнт Осуалд“, нямаше да е честно. Не, ще го предаде на лейди Маделин и добродетелните ѝ монахини щяха да получат възможност да докажат милосърдието си. Той нарами лъка, взе наметалото, дадено от приятеля му, и го уви около трупа, после вдигна тялото и се отправи приведен през пътя към дърветата.

„Exsurge Domine! Exsurge et vindica causam meam!“

— Дойди, о, Господи, и изглади всичките ми беззакония!

Добродетелните монахини от манастира „Света Хавизия“ пееха така, както бяха обучени от учителката на църковния хор, лейди Джоана, първите строфи на утринната молитва. Облечените в бяло жени стояха пред редиците полирани дървени тронове и колосаните млечнобели пребрадки, обрамчващи лицата им, изпъкваха на фона на вълнените им одежди. Шнурове от черно кадифе пристягаха тънките им талии, а на врата на всяка висеше сребърен медальон с изображението на покровителката им света Хавизия. Всички държаха часословите си и усърдно мънкаха думите под орловия поглед на своята игуменка лейди Маделин, която седеше в огромния си като лежа трон.

Лейди Маделин беше жена на неопределена възраст. Косата ѝ, разбира се, бе покрита, но по овалното ѝ лице не личаха следите на времето, нито бръчките на възрастта. Тя имаше студени сини очи, заострен нос и тънки устни, които се превръщаха в черта, когато се разгневеше. Самоуверена и от добро потекло, природена сестра на лорд Хенри, лейди Маделин управляваше своя богат манастир с желязна ръка, както барон феодалното си владение. Тя можеше да се движи достолепно като кралица или да се промъква крадешком като котка, дебнейки дали милостивите сестри вършат съвестно работата си, следейки за някоя дребна простъпка или небрежност. Като че ли

притежаваше способността да е едновременно навсякъде и знаеше скритите им грехове и тайни слабости. Освен това лейди Маделин имаше дарбата да чете своя часослов, да пее хвалебствени псалми и в същото време зорко да следи подчинените си. Всички признаваха, че се страхуват от нея, дори помощничката ѝ лейди Агнес и наставницата на послушниците, лейди Марселина.

Ако трябва да сме честни, докато лейди Маделин гледеше молитвеника, слушаше песнопението и наблюдаваше сестрите си во Христе, тя можеше и да размишлява над думите на псалма. Сатаната наистина се промъкваше като враг! Дори тук, размишляваше лейди Маделин. Макар манастирът „Света Хавизия“ да приличаше на блестящ накит сред зеленото кадифе на гората Ашдаун, извън стените му бродеха разбойници като Бухала, пламенният проповедник брат Козмас, горяните и най-вече завареният ѝ брат — присмехулникът лорд Хенри.

Лейди Маделин притвори очи, но се опомни и впери поглед в осветения часослов на аналоя пред нея. За да отбележи началото на псалма, живописецът бе нарисувал малка картинка в началото му. На нея дяволът, изобразен като рицар в червена броня, държеше знаме с три черни жаби. Колко уместно, помисли си лейди Маделин. Сатаната беше низвергнат ангел, вечно бунтуващ се срещу своя господар, *le bon Seigneur*^[2] Исус, точно като природения ѝ брат и повечето рицари! Маделин се гордееше, че красивият ѝ манастир беше убежище за жените от жестокия, суров свят на мъжете.

Игуменката погледна крадешком надясно към мраморните колони, които отделяха страничния олтар, съхраняващ мощите на светата мъченица Хавизия. Тя лежеше в полирания си дървен саркофаг. Върху него имаше стъклен капак, украсен със сребърни орнаменти — работа на майстор, специално нает от френския град Шартър. Маделин притвори очи. От мястото, на което беше застанала, можеше да види златистата коса, чиито къдри се стелеха върху бродираната копринена възглавница Най-безценната реликва на манастира, обект на благоговение, почит и, разбира се, на дарения. Сега ковчегът с мощите беше още по-красив благодарение на скорошното му подновяване с помощта на природения ѝ брат. С идването на пролетта това щеше да се разчуе и да се стекат още повече поклонници, за да изразят почитта си. Лейди Маделин се гордееше

колко прочут е станал манастирът не само сред дамите с благороден произход като център на знания и благочестие, но и като свято място за поклонение. С ъгълчето на окото си тя съзря някакъв силует и се обърна ядосано. Сестра Вероника, икономката, изглеждаше разтревожена и по слабото ѝ кисело лице бе изписана угриженост.

— Какво има? — приведе се към нея лейди Маделин.

— Милейди — запелтечи икономката, — открили са труп на млада жена на задната порта.

Лейди Маделин затвори очи: очертаваше се ден на изпитания.

[1] Произходът на имената Гог и Магог не е напълно изяснен. Според библейското предание те символизируют враждебните сили, които ще поведат последната битка срещу последователите на Христа. В Библията, Книга на Йезекиила, се среща и друга интерпретация — Гог е цар, а Магог — неговото царство. Същевременно на Британските острови съществува предание, според което Гог и Магог са двама великани, основали Лондон. — Бел.ред. ↑

[2] Добрият Господ (фр.). — Бел.ред. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Няколко часа по-късно, точно преди пладне, лорд Хенри Фицалан и неговата ловна дружина се събраха зад палисадата, построена около долината Севърнейк. Това беше естествена просека в обширната гора и най-подходящото място да се пролее кръвта на плячката. В далечината се чуваха пронизителният звук от роговете на ловците, виковете и насъскванията на викачите, ехтящият кучешки лай. Лорд Хенри се протегна, за да раздвижи мускулите си и огледа долчинката. Всичко беше готово; временната палисада се простираше като подкова, скрита зад дърветата. Ако ловците си свършеха работата, особено онзи негодник Робърт Върлиън, главният лесничей, еленът щеше да се втурне насам и ловната дружина добре щеше да се позабавлява. Той щракна с пръсти и млад оръженосец се втурна към него с позлатен бокал. Лорд Хенри го грабна и отпи голяма глътка. Виното беше силно, най-доброто от Бордо. Върна бокала на младежа и се улови за стомаха. Болката, която го измъчваше предишната нощ, беше изчезнала. Щяха да прекарат следобеда в лов, а вечерта да пируват със сочното еленово месо в залата му за пиршества в имението Ашдаун. Той погледна през рамо към брат си Уилям, който стоеше и го гледаше намръщено.

— Ела, братко! — лорд Хенри почувства прилив на добро настроение.

Брат му се приближи, шляпайки с високите си ездитни ботуши из разкаляната пръст. Той преметна плаща си през рамо, докато Хенри го оглеждаше от глава до пети. Туниката му бе изцапана с вино, а панталоните му — вече покрити с кал. Брат му бе добър войник, но лош царедворец, а отгоре на всичко неудачник. Хенри се усмихна широко, сграбчи Уилям за рамото и го придърпа към себе си.

— Днес, скъпи братко — изсъска той, без да спира да се усмихва, — ще се наслаждаваме на лова. Ще забавляваме гостите на краля.

Той кимна с глава към мястото, където пратеникът на френския двор Амори дьо Краон, блед, с червена коса и лисиче лице, стоеше

спокойно и бърбореше със свитата си.

— Пет пари не давам за французина, братко! — сопна се Уилям. — Ти ми обеща, че имението Менингтрий ще бъде мое след тридесетия ми рожден ден.

— Размислих — отвърна лорд Хенри. — Менингтрий ще остане за мен.

— Ами аз? — попита обвинително Уилям. — При теб ли ще остана, братко? Ще се превърна в твой храненик? Ще ям огризките от трапезата ти?

— Ти си най-скъпият ми брат. Ти си мой наследник. — Лицето на лорд Хенри се изопна. — Поне докато не се ожения и не стана баща на хиляда и един синове.

— И защо няма да получа Менингтрий?

— Първо, защото аз казвам така. Второ, защото ми трябва. И трето, братко, искам да си ми пред очите. Не ми се ще да се измъкнеш и да заговорничиш срещу мен с някои от моите, как да ги нарека, недоволни рицари. Дадох ти избор. Можеш да останеш тук като мой брат. Или ще ти дам сто лири, два добри коня и броня и можеш да вървиш да потърсиш късмета си другаде. Дотогава — той го стисна още по-здраво — ще се усмихваш, когато ти кажа! И ще правиш каквото ти кажа!

Брат му се освободи и отстъпи назад, ръката му посегна към камата на кръста му.

— Какво ще направиш, братко? — подразни го Хенри. — Ще решиш въпроса на място? — Той пристъпи напред и доброто настроение изчезна от лицето му. — Хайде, скъпи братко, извади камата, извади я. Но едно ще ти кажа — той стисна дръжката на меча си. — Главата ти ще литне от раменете ти, преди тя да излезе от канията. Хайде, бъди мъж.

Уилям отпусна ръка.

— Точно така, добро момче — и Хенри понечи да се обърне.

— Кой е Бухала? — прошепна Уилям.

— Защо питаш? Той е човек извън закона, разбойник и подстрекател.

— Но защо те заплашва? Какви са тези послания, забодени на входа на имението или забити със стрела във вратите и капациите на прозорците? Защо един добър стрелец като него се подиграва с теб?

— Братко, аз съм знатен благородник — обясни лорд Хенри. — Произхождам от древен род, както и ти. Създавам си врагове не само сред роднини, близки, приятели и познати, но и измежду непознатите! Някой ден ще изляза на лов, но не за сърни и елени, а за Бухала. Когато го пипна, ще го обеса на входа на имението и това ще бъде краят.

— Сигурно ужасно те мрази?

— По-добре да си мразен, отколкото презиран.

— Ами французинът? Защо кралят...?

— Защо кралят се обърна към мен ли? — прекъсна го лорд Хенри, като придърпа Уилям толкова близо до себе си, че той долови мириса на вино в дъха му. — Защо кралят ме помоли да стана посланик в Париж и да представлявам Короната на годеща между лорд Едуард и принцеса Изабела? Да — очите му се присвиха в престорена изненада, — защото точно това ще направя, Уилям! Защото не съм като теб! Защото съм знатен благородник, приятел и довереник на краля. Внушавам страх не само тук, но и на места, които ти никога няма да посетиш.

— Да, внушаваш страх и омраза! — Уилям плю. — Заплашваш ме като снощи например...

— *Mes excuses*, братко. — Хенри пристъпи по-наблизо. — Само ти намекнах, че знам, но сега ще ти кажа направо! Знам всичко за мъжеложеца Гейвстън!

И като се завъртя на пета, лорд Хенри се върна при оръженосците си.

— Скоро дивечът ще се появи — напомни им той. — Да се обзаложим ли, господа, че моята стрела ще повали първия елен? Че ще го проние право в сърцето?

Тихият разговор секна. Лорд Хенри пресуши чашата си и я захвърли настрани.

— Хайде, господа, няма ли да се възползвате от възможността?

— Приемам — Амори дьо Краон вдигна ръка. — Десет златни лири, милорд.

Френският пратеник се приближи и протегна ръка. Лорд Хенри я пое и присви очи, когато дьо Краон я стисна здраво и го придърпа към себе си. Очите на французина дори не трепнаха.

— А когато дойдеш във Фонтенбло, лорд Хенри, ще те заведе на лов в нашите гори.

— Сеньор Амори, приемам облога ти. Ще прибера златото ти, а сега ще си взема ръката обратно, защото ще ми трябва.

Френският пратеник се засмя и понечи да се отдалечи.

— А във Франция — лорд Хенри усети как гневът му кипва от безочието на френския пратеник — възнамерявам да ида на лов за нещо повече от елени.

Загадъчната му забележка имаше ефект. Дьо Краон нервно облиза устните си и се озърна.

— Не се тревожи — успокои лорд Хенри французина, хвана го под ръка и го отведе настрана от останалите. — Те не знаят за какво говоря.

— Ще дойдеш ли във Франция, лорд Хенри?

— Ще пътувам с теб.

— Със сеньор Панций Кантроне ли?

— Лекарят ми още не знае, но ще се присъедини към нас.

— Господарят ми — продължи шепнешком Амори дьо Краон — ще се зарадва да види сеньор Кантроне и да накара лъжливата му уста да замълчи. Но как ще стане това?

— Ще отпътуваме за Рай. Семейството ми ще дойде с мен, както и брат ми Уилям, когото искам да държа под око. Тогава ще направим каквото трябва.

Амори дьо Краон издърпа ръката си.

— Кралят не те ли подозира, след като помолихме да си начело на френските пратеници?

— Скъпи Амори, и преди съм предвождал пратеничество. Притежавам земи в Гаскония и съм най-довереният съветник на краля. Защо да не ида в Париж? Женитбата между принца на Уелс и лейди Изабела бе уговорена с посредничеството на негово светейшество Папата и след време ще донесе мир между нашите две кралства.

Амори дьо Краон изучаваше лукавия, загадъчен английски лорд, висок и набит, с черна коса, пригладена назад. Хитрите очи, които просветваха от червендалестото му лице, напомняха на Амори за собствения му господар Филип IV Френски — студен и бездушен, вечно кроящ заговори. Амори знаеше защо Филип иска този благородник в Париж и най-вече защо настоява онзи изменник Кантроне да се върне във френския двор, откъдето беше избягал.

— Английският двор няма ли да се противопостави за Кантроне?

Амори се насили да се усмихне, страхувайки се да не би останалите да заподозрат нещо, заради поверителния им разговор.

— Амори, Амори — лорд Хенри имитира френски акцент. — Тревожиш се за толкова много неща. Няма да е нито за първи, нито за последен път някой да умре или изчезне в Париж. И защо да се противопостави английският двор? Кантроне не е поданик на това кралство. Той е италианец, който странства по света. Всичко ще се забрави покрай тържествата за годежа.

Амори се взря в надвисналото дъбово дърво. Наблюдаваше как една катерица подскача от клон на клон. Долови птича песен високо в дърветата, чиито жизнерадостни трели го накараха да забрави за предателските кроежи и жестокото клане, което щеше да настане, щом хладнокръвните ловци вкараха плячката в заграденото място.

— Милорд Хенри — дьо Краон почисти няколко трохи от червената си вълнена туника и мушна палец в колана си, — не се страхувам от теб, нито от твоя крал, нито от това, което може да стане...

— А от Корбет! — допълни присмехулно лорд Хенри. — Страхуваш се от сър Хю Корбет. Чувал съм за съперничеството между вас.

Лорд Хенри си припомни тясното, загадъчно лице, обрамчено с гарвановочерна коса, на Пазителя на тайния кралски печат, най-доверения приятел на Едуард, сър Хю Корбет, който от време на време кръстосваше оръжие със своя френски съперник.

— Чухме, че бил мъртъв — заяви дьо Краон сопнато.

— Обзалагам се, че ви се е искало — засмя се лорд Хенри. — Камбаните в Париж сигурно са ехтели до небесата.

— Чухме, че бил убит в Оксфорд от стрела в сърцето.

— Беше ранен. Бил нападат от наемен убиец, който неговият слуга Ранулф-ат-Нюгейт убил. Стрелата била ловна, а не бойна. Раната била сериозна, но чух, че благодарение на дебелия кожен елек и кралските лекари Корбет бил излекуван. Възстановил се е. — Лорд Хенри се усмихна широко. — Дори може да се отбие да ни поздрави.

Дьо Краон се изкашля и плю.

— Вярно ли е? — продължи лорд Хенри подигравателно. Той дръпна дьо Краон за ръкава. — Вярно ли е, че господарят ти е обявил награда за главата на Корбет?

— Това е нелепо! — сопна се дьо Краон. — Ако Филип Френски беше направил това, Едуард Английски щеше да му отвърне със същото.

— Да, така е.

Лорд Хенри се обърна; останалите гости бяха обхванати от ловна треска. Сега роговете звучаха по-близо и лаят на кучетата отекваше в долината.

— Трябва да заемем местата си, милорд.

Лорд Хенри се насочи към палисадата, откъдето притича един оръженосец и мушна дълъг жълт лък в ръката му. След това избра една стрела с пера от сива гъска. Като човек, който живееше за мига, той забрави за Краон, Корбет, намусения си брат и досадните послания на Бухала. Припомни си прелестното лице и мургавата кожа на Алиша, дъщерята на главния лесничей, и се огледа.

— Къде е Върлиън? Къде е главният ми лесничей?

— Още не се е върнал, сър — извика един от оръженосците му, сочейки към горската поляна. — Сигурно проверява дали всичко е наред.

— Глупак! Ще се озове между нас и дивеча. Няма да е първият, убит по време на лов. — Лорд Хенри сви рамене. — Знае, че ловуваме наблизо, да си прави сметката.

Навсякъде около него ловците приготвяха лъковете си, проточили вратове към гората, в очакване еленът да се появи. Лорд Хенри обаче беше разсеян. Защо Алиша не искаше да му се отдаде? Затова ли баща ѝ беше толкова начумерен и необщителен? Лорд Хенри сложи стрелата и зачака. Накрая той винаги успяваше да постигне своето и изобщо не го интересуваше какви злочестини е причинил. Огледа се наоколо и забеляза, че Уилям го няма. Да не е отишъл да се цупи сред дърветата? Отново се разнесе звукът на роговете. От храстите се чу шум и един елен се понесе толкова бързо, сякаш копитата му не докосваха земята. Бързината на животното изненада ловците. Лъковете бяха опънати и вдигнати, стрелите полетяха, но еленът ги избягна като по чудо. Той се понесе през горската поляна, съзря палисадата и с един скок мина зад нея.

Изчезването на елена беше посрещнато с подигравателни викове. Лорд Хенри почервения от гняв. Стрелата му, както и тези на придружителите му, бе пропуснала целта и той чу радостния смях на

дъо Краон. Ловният рог отново прозвуча високо и ясно. Сред дърветата се носеше бързо друг елен. Лорд Хенри вдигна лъка си, стреля, но еленът се подхлъзна и това спаси живота му, тъй като всички ловни стрели профучаха покрай него и се забиха в земята наоколо. Побеснял от гняв, лорд Хенри сграбчи друга стрела и вдигна лъка. Този път щеше да е готов. Съзря някакво движение, точно преди една стрела да се забие дълбоко в гърдите му. Отстъпи назад и изпусна лъка. Вторачи се ужасено, почти забравил за болката, обърна се и забеляза страха, изписан по лицето на оръженосеца си. Най-накрая се свлече на колене и бавно падна настрани, затвори очи и кръвта бликна от устата му.

— Хю! Мислеха, че си мъртъв!

Едуард Английски седеше в залата за пиршества на двореца Елтъм на южния бряг на Темза. Над вратата на залата висяха огромни еленови рога, а по стените — щитове с гербовете на най-знатните рицари в кралството му. В отдалечения ъгъл един от придворните свещеници беше запалил розова свещ и я бе поставил пред статуята на Богородица с младенеца. Едуард подръпваше сивата коса, която се спускаше от двете страни на грубото му, прорязано от бръчки лице. Той отново напълни бокала си, както и този на събеседника си Джон дьо Варен, граф Съри, въздъхна и се усмихна на своя пазител на Тайния печат, който седеше отпуснат на стола с висока облегалка в отсрещния край на масата.

— Чу ли ме, Хю? Смятаха, че си мъртъв! — ухили се кралят.

Черната коса на Корбет, тук-там посивяла, обрамчваше гладко избръснатото му мургаво лице. Наблюдателните му тъмни очи бяха почти непроницаеми — чертите му бяха благородни, но говореха за потайност. „Ти си пълна загадка, Корбет“, помисли си Едуард. Писарят беше захвърлил наметалото си на облегалката на стола, на който седеше личният му прислужник Ранулф-ат-Нюгейт. Погледът на Едуард се спря върху него. С бялото си продълговато лице и червената коса, измита и прибрана в опашка на тила, Ранулф излъчваше здраве. Също като господаря си той носеше тъмна туника върху бяла риза.

— Да не си глух? — дъо Варен отпи голяма глътка от чашата си и ядно я стовари на масата, а опулените му очи изпъкнаха повече от обичайното. Не можеше да проумее търпимостта, която Едуард

проявяваше към този загадъчен писар. — Или — дьо Варен се поколеба — може би си мъртъв?

Корбет протегна ръка. Ранулф въздъхна, разтвори кесията си и пусна две сребърни монети в дланта на господаря си.

— Приеми извиненията ми, господарю — усмихна се Корбет, — но се бях обзаложил с Ранулф, че този въпрос ще ми бъде зададен десет пъти, преди да разбере причината, поради която бях призован тук. — Той се поклони към дьо Варен. — Извинявай, милорд, но ти беше десетият.

Едуард стовари пестник на масата и се изсмя шумно. После смушка с лакът дьо Варен, който гледаше заплашително.

— Радвам се да те видя, Хю — усмихна се кралят. Дясното му око, което постоянно се притваряше, остана почти затворено. Той задъвка устната си и почисти трохите от ловната си туника, която набързо бе навлякъл след литургията.

— Знаеш ли, чудя се — замислено каза той — защо това, че се моля на *le bon Seigneur* по време на литургията, не е достатъчно на свещениците ми? Тази сутрин епископът на Уинчестър държеше да произнесе проповед! Казах на дьо Варен да се закашля и скоро той разбра посланието! — Едуард изпъна гръб в стола и се втренчи под полуспуснатите си клепахи в своя пазител на Тайния печат. — Мислехме, че вече си в гроба, Хю! Стрела от арбалет право в гърдите, а?

— Извадих късмет, господарю. Стрелата бе малка, а и не беше изстреляна с пълна сила, защото убиецът бягаше. Учудващо е и каква защита може да ти осигури коженият елек.

— Но ти беше болен.

Корбет се потупа по гърдите.

— Костта беше счупена и заздравя, но плътта загnoi.

— Изпратих ти лекарства.

— Съпругата ми лейди Мейв ти благодари, господарю.

— Щях да дойда да те видя — каза кралят смутено, — но не можех да понеса да гледам как умираш, Хю. Не можех да загубя още един любим човек. Всички ме изоставят.

„Стига вече“, помисли си Корбет. „Не започвай пак да ридаш и да изпадаш в сантименталност по миналото.“ Той уважаваше своя крал с изпитото му войнствено лице, този плодовит мозък, който гъмжеше

от умели планове и стратегии като торище с червеи. Но ако не беше от кралска кръв, разсъждаваше Корбет, Едуард сигурно би станал бард или актьор. Той можеше да се превърне за миг от скърбящ стар крал в енергичен и шумен военачалник, готов да смачка враговете си или седейки си кротко, да изплете цяла паяжина от интриги, която да вкара в капана чуждоземните му противници. Той можеше да е подъл, жесток и злобен и в същото време великодушен, милостив, прощаващ обидите и оскърбленията. Можеше да седи с децата на придворните си и да се залива от смях, докато гледа пантомимата на някой актьор, след което да излезе с широка крачка в двора, да сграбчи меча и да покаже на младежите как да се бият.

Корбет се чудеше в какво настроение е кралят тази сутрин. Беше осъзнал, че Едуард се страхува от болести и смърт. Старите му приятели измираха и Корбет безмълвно благодари на Бога, че кралят не беше дошъл в имението Лейтън. Лейди Мейв щеше да бъде докарана до умопомрачение. Дори Ранулф го беше побъркал, питайки го час по час как се чувства и как е раната му. Корбет отмести погледа си към дьо Варен, който беше свикнал с продължителните мълчания на краля, но никога не можеше да скрие чувствата си. Въпреки че изглеждаше в цветущо състояние заради червендалестото си лице, добрият граф изглеждаше разтревожен и беше вторачил объркано поглед в чашата с вино.

— Бях в Уестминстър, когато получих известието ти — каза той.

Едуард изучаваше пръстите си.

— А убиецът? — попита кралят, вдигайки поглед. — Разбрах, че личният ти прислужник го е убил?

— Трябва да ти благодаря, сър — бързо отвърна Корбет, — че провъзгласи Ранулф за старши писар в канцеларията на Зеления печат.

— Да, да, да — отвърна сприхаво Едуард. — Всички знаем, че Ранулф е вече писар, но все още е твой помощник.

Едуард се замисли отново. Често се беше чудил дали може да раздели Ранулф и Корбет, да ги настрои един срещу друг. Корбет, с неговата любов към закона, с убеждението му, че всичко трябва да бъде решавано в съда, и Ранулф, който вярваше в съкратената процедура и бързата екзекуция за изменниците, което се харесваше на Едуард.

— Аз убих негодника, твое величество — потвърди Ранулф. Сред скърцане от кожа пръстите му се насочиха към меча, който вече му бе позволено да носи в присъствието на краля.

— С две добри попадения, доколкото разбрах — отвърна Едуард. — В корема и в гърба. След което си му отрязал главата, набил си я на кол и си го поставил близо до главния вход на Оксфорд. Шерифът и почтените граждани били смутени.

— На шерифа и на почтените граждани беше напомнено за властта на краля — каза Ранулф. — Направих го за доброто на кралството. — Той наблегна на последното изречение — височайшето позволение, дадено на един кралски писар, за да оправдае постъпките си.

— Какво мислиш за това, Хю? — попита Едуард деликатно.

— Църквата ни учи, че трябва да се защитаваме. А нападение срещу кралски писар е нападение срещу краля.

— Да, да, така е. — Едуард скръсти ръце на корема си. — Готов ли си да се върнеш към задълженията си?

— Както винаги.

— Веднъж вече върна печатите — нападна го Съри. — Какво смяташе да правиш, Корбет, да се превърнеш в селски фермер?

— Господарю, ако беше така, щях да дойда и да те помоля за съвет.

Едуард избухна в смях.

— Скучно ти е, нали, Хю? Лейди Мейв добре ли е?

— Както винаги, господарю. Дъщеря ми Елинор ти благодари за подаръците, които пратеникът донесе от Уиндзор.

Корбет зашава с крака; започваше да губи търпение.

— Дьо Краон се е върнал в Англия — извести Едуард.

— Чух — Корбет се усмихна. — Шпионите ми от южния бряг ме държат в течение на пътуването му из Съсекс до имението на лорд Хенри Фицалан в Ашдаун. Разбрах, че лорд Хенри бил избран да предвожда английските пратеници във Франция.

— Няма да иде. Съри ще трябва да си раздвижи задника и за пръв път през живота си да свърши нещо полезно.

Дьо Варен се оригна и му се усмихна.

— Лорд Хенри Фицалан — поясни кралят — завел на лов дьо Краон, свитата му, брат си и други гости в долината Севърнейк. Ходил

съм там, в гората има хубава просека, чудесно място, където да докарат елена и да стрелят, без да бързат — той махна с ръка. — Знаете как се организират подобни неща. Ловците застават зад палисадата и еленът влиза вътре. Очевидно били два, но избягали. Лорд Хенри бил бесен. Тъкмо се бил прицелил отново, когато една стрела, долетяла откъм дърветата в другия край на долчинката, го улучила право в сърцето.

— Ловна злополука? — попита невярващо Корбет, без да обръща внимание на пренебрежителното изсумтяване на дьо Варен.

— По време на лов често се случват злополуки — обясни спокойно кралят. — Но не и в този случай. Стрелата не била ловна. Била изстреляна от боен лък, добре заострена като за война или за убийството, което било извършено.

— Явно е било дело на опитен стрелец — съгласи се Корбет. — Пък и стрела право в сърцето трудно може да се приеме за нещастен случай.

Кралят се чудеше колко да разкаже на Корбет; с удоволствие забеляза, че писарят се беше изправил на стола, а очите му гледаха зорко. „Ти си добра хрътка“, помисли си Едуард. „Ще те пусна в гората Ашдаун и ще видим какво ще изровите заедно с червенокосия пес.“

— Лорд Хенри беше странен човек — продължи кралят. — Притежаваше обширни имения в Съсекс и къде ли не. Воин, дипломат и придворен. Изпращал съм го с мисии в Авиньон, Рим и Париж — кралят замълча.

— Защо да е странен, господарю? Дьо Варен е вършил същото. — Корбет извърна лице към него. — А граф Съри не е странен човек.

— Мери си думите, Корбет! — предупреди го графът.

— Лорд Хенри винаги е бил размирник — каза кралят. — Баща му се би на страната на бунтовниците, водени от дьо Монфор^[1], но след това мина на другата страна съвсем навреме. Доверявах се на лорд Хенри. Владееше свободно поне три езика. Можеше да чете и пише като учен. Дори е учил в Кеймбридж.

— Защо казахте „странен“? — настоя Корбет.

— Възгледите на лорд Хенри за религията... — кралят спря. — Как да кажа, бяха доста първични. Пътувал е до Светите земи. Бил е при тамплиерите. Да кажем, че му струваше усилия да приеме някои от ученията на Църквата.

— Занимавал се е с черна магия? — попита Корбет. — Има ли сведения от съдии, слухове, клюки?

— Понякога пътуваше до Ашдаун — потвърди Едуард. — Общуваше с една вещица, или по-скоро жена, подозирана, че е вещица: Йокаста, наполовина испанка, вдовица на някакъв моряк, който се заселил край Рай и бил прогонен оттам. Тя има дъщеря и Фицалан им дал къща в гората и парче земя близо до извора.

— Но това не е всичко? — попита Корбет.

— Не, не е. Лорд Хенри беше развратник. Ни една жена в Съсекс не беше в безопасност от него. Никога не се ожени и често се хвалеше, че не се налага да сръбва от една чаша, щом може да пие от много. Според това, което научихме, главният му лесничей, Върлиън има доста хубавичка дъщеря, Алиша. Лорд Хенри оглавявал списъка от кандидати да спечелят сърцето ѝ и да се възползват от тялото ѝ.

— И Върлиън му се противопоставил?

Кралят сви рамене.

— Не се наложило. Алиша го е направила вместо него. Виждал съм и двамата веднъж, когато бях на посещение в имението на лорд Хенри. Алиша е дребна, тъмнокоса, с лице на ангел и тяло, което би накарало и свещеник да съгреша. И така, Върлиън отговарял за вчерашния лов в долината Севърнейк, но изобщо не се появил. Нещо повече, явно е избягал и подозренията сочат към него.

— Логично заключение — рече замислено Корбет. — Няма да е за пръв път разлютен съпруг или баща да убие знатен развратник.

— Това не те ли подсеща за нещо? — кралят подразни дьо Варен.

Графът вдигна чашата си с вино и отпи. Кралят навлизаше в опасна територия. В двора се шушукаше за неуспешния брак на дьо Варен. Едуард осъзна, че е отишъл твърде далеч и приятелски стисна ръката на събеседника си.

— Ако не се досещаш, питай Ранулф.

Наскоро назначеният писар в канцеларията на Зеления печат бързо отмести поглед и започна да изучава щитовете по стената. „Един ден“, мислеше си той, „и моят щит ще виси там“. Сър Ранулф или може би епископ Ранулф? Той бързо се учеше от своя господар, който седеше до него: дръж си устата затворена, не отговаряй на

оскърбленията, ако се колебаеш, просто се усмихвай, покланяй се и изчакай удобен момент.

— Не си убеден, че е бил Върлиън, нали? — попита Корбет.

— Не, не съм. — Едуард задържа устните си. — Следях отблизо Фицалан. Беше се забъркал в твърде много заговори. Имаше твърде много пари. Бе затънал в разврат. Трябваше да се ожени, да улегне! Да бъде нещастен като всички нас, нали, дьо Варен?

— Бракът може и да е щастлив, господарю! — възрази графът. — Стига да не делите едно легло и един дом!

Едуард тихо се изсмя.

— Щях да оставя Фицалан да замине за Франция — продължи той. — Макар да се учудих защо иска да иде и защо скъпият ми брат во Христе Филип изрично настоя да бъде точно той.

— Предател ли беше?

— Притежаваше земи в Гаскония и мисля, че майка му е била французйка, но не съм сигурен. Изменниците са жертви на страстта, Корбет, палят се по някоя идея или жадуват за злато. Фицалан нямаше време за първото, а от второто имаше твърде много. Струва ми се, че е знаел нещо ценно за френския двор. Щял е да отиде, за да го изтъргува.

Корбет не показва изненадата си.

— Възможно ли е французите да са прибегнали до убийство? Дьо Краон постоянно е заобиколен от наемни убийци.

— Не и този път — отвърна Едуард. — Доколкото разбирам, Фицалан паднал на земята и умрял на място. Настанала голяма суетня. Сър Уилям незабавно поел към имението, за да се увери, че няма да плячкосат съкровищата му. Малко по-късно го последвал и дьо Краон. От малкото, което знам, никой от свитата на французина не е липсвал.

— Тогава кой, господарю?

Едуард вдигна поглед нагоре.

— От всичко това печели сър Уилям. Наследява доста, а и между двамата братя цареше омраза. Не бива да забравяме и скъпата ни сестра во Христе лейди Маделин Фицалан, игуменка на „Света Хавизия“, известният манастир в гората Ашдаун. Лейди Маделин беше критично настроена към природения си брат, особено по отношение на религиозните му възгледи.

Той замълча.

— Някой друг?

— В Ашдаун, както и в останалите ни гори, има порядъчно количество разбойници. Един от тях, наричащ себе си Бухала, изпращал предупредителни и заплашителни писма до лорд Хенри месеци преди той да загине. Брат Козмас, францискански енорийски свещеник на местната църква „Сейнт Осуалд“, също бил в конфликт с нашия милостив феодал. — Едуард въздъхна. — Списъкът е безкраен. Има и още.

Кралят се изправи, отиде до вратата и я затвори с ритник, след което пусна резето.

— Ще те изпратя там, Хю, но бъди внимателен. Маже да е капан. Дьо Краон може и да е искал смъртта на Фицалан, но може и да е дошъл, за да довърши работата на лудия убиец от Оксфорд!

[1] Симон дьо Монфор оглавява бунт срещу крал Хенри III. Бунтовниците дори успяват да пленят краля, но биват разгромени при Ийвшъм от престолонаследника, бъдещия крал Едуард I. — Бел.ред. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Кралят напълни бокала и го постави пред Корбет, като го изучаваше отблизо.

— Не ми изглеждаш разтревожен, Хю.

Корбет сви рамене.

— Дьо Краон е на лов за главата ми от години.

— Този път може да го е планирал — вметна дьо Варен. — Филип се меси във всеки кралски двор в Европа. Той превърна папа Бонифаций VIII фактически в свой затворник. Знаем, че има шпиони сред бунтовниците в Шотландия, а и би искал да се набърка в търговията ни с вълна с Фландрия. — Старият граф прочисти гърлото си. — Гледа на теб като на истинска напаст, Корбет. Ти спечели облога с Ранулф, но те наистина искат да те унищожат.

На Съри му се искаше да наруши спокойствието на писаря, но Корбет беше в играта отдавна. Беше чул, че дьо Варен омаловажава заслугите му, пренебрегвайки опасностите, заговорите на тайнствените наемни убийци, както и факта, че бе участвал във военните походи в Уелс и Шотландия.

— Да не искате да кажете, господарю, че дьо Краон е убил Фицалан, знаейки, че ще ме изпратите в Ашдаун?

— Възможно е да се случи и друга злополука в гората — съгласи се Едуард.

— Това е само теория. Но казахте, че имало още?

— Да, така е. Сутринта, когато лорд Хенри бил убит, пред задната врата на манастира „Света Хавизия“ бил оставен голият труп на млада жена. Естествено, това много смутило милостивите сестри. Не знаем кое е момичето или откъде е, нито пък кой е пуснал стрелата в гърлото му. Тялото било разложено, с полепнали по него пръст и листа. Сестрата от „Света Хавизия“, която облякла трупа за погребението, смята, че младата жена е била убита преди време и погребана в гората. След това тялото е било изкопано и като грозна шега е било оставено пред вратите на манастира.

— Какво е станало с тялото? — попита Корбет.

— Лейди Маделин си припомнила, че като християнка е длъжна да проявява милосърдие и го погребала в двора на църквата, преди да съобщи какво се е случило на местния шериф. Така че, както разбираш, Хю, имаме двама убити със стрела в гората Ашдаун. Дали е дело на Бухала? Дали мъртвите нямат нещо общо помежду си? Изпращам те там с всички правомощия, за да направиш, каквото трябва.

— Но нали не те е грижа за смъртта на лорд Хенри?

— Не, Хю, пет пари не давам дали е в рая, или в ада. Но смъртта му ни дава възможност да разберем защо французите поискаха лорд Хенри да предвожда английските пратеници в Париж за договарянето на кралския брак. Искам да науча дали той и семейството му са предатели. — Едуард се облегна на стола си. — До няколко години принцеса Изабела ще порасне достатъчно, за да се омъжи за лекомисления ми син, който трябва да изпълни задълженията си и да създаде наследник.

— И този наследник ще бъде внук на Филип IV?

— Точно така! Обвързан съм с тази женитба с официален договор и папски декрет. Но ако разбере, че Филип е нарушил примирието, като е съзаклятничил с един от моите видни благородници...

— Ще изпратиш правниците си в Авиньон — довърши Корбет изречението. — И ще поискаш мирният договор да бъде анулиран. Никакъв мир, никакъв брак, никакъв внук на Филип IV няма да седне на трона ти в Уестминстър.

Едуард се ухили.

— Много точно го каза, Хю.

Корбет притисна устата си с ръка и погледна надолу към масата. Старата рана в гърдите все още го болеше, но той се опитваше да прикрие болката. Дали Едуард не го използваше като примамка? Какво щеше да стане, ако идеше в Съсекс и някой от наемните убийци на дьо Краон го нападнеше? Дали Едуард щеше да стовари вината за смъртта му на Филип, да настоява за справедливост и да анулира папския мирен договор? Или по-лошо? Ами ако отиде в Ашдаун и Едуард изпрати свой наемен убиец? Дали кралят се е отвърнал от него? Дали няма да го пожертва на олтара на личната изгода, след което да обвини

французите? Корбет бързо погледна нагоре. Едуард се беше втренчил в Ранулф. Писарят познаваше този поглед. Дали Ранулф не е наемният убиец? Дали амбициозният писар гледаше на приятелството им като на разменна монета за бъдещо повишение? Не, разбира се, че не!

— Изглеждаш ми малко разтревожен, Хю.

Корбет се намести на стола. Взе бокала и го стисна здраво. Искаше да покаже, че е непоколебим.

— Ами ако се окаже, че смъртта на Фицалан няма нищо общо с дьо Краон, господарю?

— Възможно е.

— А ако замина за Ашдаун и се превърна в примамка за дьо Краон? Сеньор Амори може да не издържи на изкушението да прати някой от наемните си убийци по петите ми?

— Продължавай — кралят почти мъркаше.

— Тогава ще се възползваш от случая да обвиниш господаря му за смъртта ми и ще изпратиш купища гневни писма до Негово Светейшество в Авиньон, шумно оплаквайки смъртта на главния си писар от ръцете на френски наемен убиец.

— Хю, Хю, как можа да изречеш това!

— Доста си прям! — отсече дьо Варен.

Корбет изучаваше стария граф. „Ти си развратник и пияница“, помисли си той, „но май съм те подценил. Имаш чувство за чест. — Може и да не ме харесваш, но ти също подозираш, че кралят може да крои интриги“. Дьо Варен сведе поглед.

— Твърде рязък си, писарю — промърмори той.

— Просто съм откровен — Корбет се облегна назад. — Такъв съм бил цял живот. Кралят сам каза, че дьо Краон може да се стреми към главата ми.

— Но не те изпращам там заради това. — Настроението на Едуард рязко се промени и от покрусен принц той се превърна в ядосан крал. — Хю, това е Англия. Отиваш в гората Ашдаун. Ако дьо Краон вдигне дори пръст срещу теб, това ще му коства главата! Разбра ли ме, Корбет? Ще отделя главата от раменете му. Ще я побия на кол напред Лондонския мост, за да я изкълват гарваните, както постъпват с останалата папlach.

Корбет започна да се смее. В началото се смееше тихо, но колкото повече се замисляше над думите на краля, смехът му ставаше

все по-бурен.

— За забавно ли го намираш, Хю? Май виждаш шега там, където твоят крал не я съзира?

Корбет избърса очите си с опакото на ръката си.

— Твое величество, аз съм пазител на Тайния ти печат, Господарят на тайните ти, най-верният ти писар и знам за какво става дума. — Лицето на Корбет стана сериозно. — Не съм прислужник в хан, когото изпращат с поръчка. Нито пък съм някой наивен нов писар с прясна тонзура на главата, гордеещ се с новите си одежди. И така, господарю, може ли да поговорим? Като кралска особа с верния си слуга, като владетел със своя съветник. Или, както каза в началото, като приятели, преминали заедно през много неща. Изпращаш ни в Съсекс — продължи Корбет с още по-сериозен глас, — защото искаш да разбереш причината за смъртта на твоя барон.

— Правилно.

— И дали има връзка между смъртта на лорд Хенри и злочестата жертва, оставена пред манастира „Света Хавизия“?

— Така е.

— И искаш да хвърлям по едно око на дьо Краон, за да открия истинската връзка между лорд Хенри Фицалан и френския двор?

— Точно това казах.

— И най-накрая, няма да съжаляваш — продължи Корбет, — ако се случи нещо, което ще ти помогне да анулираш брачния договор с Франция. Надяваш се това да не е моята смърт, но ако все пак е тя, ще я използваш?

— Да, ще я използвам — кралят въздъхна. — Обичам те, скъпи Хю и ще отмъстя за смъртта ти. Но този договор!

— Трябва да го спазваш! — подчерта Корбет. — Беше одобрен от целия съвет. Всеки опит да бъде нарушен договорот ще доведе до жестока война и ще си навлечем гнева на папата.

— Ти съгласен ли си с този договор? — попита кралят.

— Знаеш, че съм съгласен, господарю.

Едуард разтвори ръце.

— Тогава нека оставим Бог да реши.

Той блъсна стола си назад.

— Трябва да си в Съсекс, преди да падне нощта.

Кралят прекоси залата, потупа Корбет по рамото, намигна на Ранулф и заедно с дьо Варен, който припкаше отзад, излезе, затръшвайки вратата след себе си.

— Не биваше да казваш това — каза Ранулф възбудено. Той придърпа една пейка и седна до господаря си.

— Трябваше да кажа истината — отвърна Корбет. — Знам, че Едуард не иска да умра, но също така иска да прекрати този договор. Няма да ме убият, нали, Ранулф, не и докато ме пази моят ангел-хранител?

Зелените очи на личния му прислужник трепнаха.

— Винаги примигваш, когато си нервен — засмя се Корбет. — Също като лейди Мейв, когато ме хока.

Ранулф удари с металната си ръкавица по масата.

— Аз съм твой слуга, сър Хю, в мир и война. Ти ме спаси от бесилката. Дължа ти живота си. Нито папата, нито кралят, нито свещеникът могат да опростят този дълг.

— Не, не могат. — Корбет въздъхна и се изправи на крака. — Но може да се опитат, а ти си амбициозен човек, Ранулф-ат-Нюгейт. Значи няма да се върнем в Лейтън. — Той разтри гърдите си, които все още бяха натъртени. — Писарите трябва да ни подготвят пълномощия и заповеди и преди денят да превали, ще бъдем в Ашдаун.

Вратата се отвори и се появи придворен, облечен в къса дреха без ръкави в кралските цветове синьо, червено и златно, носейки бял жезъл, с който почука надменно по каменния под.

— Божичко! — присмя се Ранулф. — Същински архиепископ на Кентърбъри!

— Поканени сте да присъствате — издекламира шамбеланът надут — на арената за турнири от Едуард, принц на Уелс.

— Това — прошепна Корбет — ще бъде интересно.

Те последваха шамбелана вън от залата за пиршества на двора. Утринното слънце блестеше върху подгизналия от дъжда едрозърнест пясък. Наоколо кипеше труд, конярите извеждаха конете от конюшните, разтоварваха конете и откачаха каруците. Множество кокошки кудкудякаха тревожно, а едно от кралските кучета притича с лай. Слуги и войници сновяха насам-натам. Група кралски стрелци водеха крадец за наказание; съблякоха го гол, завързаха го за едно дърво и започнаха да го налагат енергично с върбови пръчки. Мъжът

се дърпаше, опъваше въжетата, трепереше и се свиваше от болка, докато пурпурночервените резки шареха гърба му.

Шамбеланът ги поведе по терасирана алея към покритата с пясък арена — пращен правоъгълник земя с килната дървена ограда, която го разделяше надлъж. На другия край чакаха конниците в пълно бойно снаряжение. Единият носеше фамилния герб на рода Бомон от Норфък, другият, който беше по-близо до Корбет — червения дракон на Уелс.

Продължителен тръбен звук прониза тишината. Двата коня се впуснаха в тръс, после преминаха в галоп. Ездачите свалиха копия и ги залюляха над вратовете на животните, препускайки един срещу друг. Уелският принц беше по-бърз, конят му — по-лек и подвижен. Копието му премина покрай щита на противника му и го удари право в гърдите. Рицарят от Норфък се олюля на седлото, опита се да запази равновесие, но не успя и се строполи с трясък в облаци прах сред рева и овациите на зрителите. Принцът победител пусна копието, извади меча си и препусна към поваления противник. Последният беше достатъчно умен да не се противопоставя, свали шлема си и разпери ръце в знак, че се предава.

Принц Едуард слезе от седлото, махна шлема си и с помощта на оръженосеца си свали бронята. После помогна на рицаря от Норфък да се изправи и сърдечно го потупа по гърба. Когато съзря Корбет, принцът се приближи към него, махайки по пътя налакътниците и коленниците, които хвърляше на земята, за да ги съберат тичащите оръженосци. Едуард беше изключително красив младеж, висок над метър и осемдесет, с късо подстригана руса коса, добре оформени мустаци и брада и надменно стиснати устни. Лицето му беше овално и червендалесто, с хлътнали сини очи. Не държеше на церемониите, затова стисна протегнатата ръка на Корбет и потупа Ранулф по рамото.

— Сър Хю, радвам се да те видя. Виждам, че си оздравял. Как е лейди Мейв? — Той се усмихна още по-широко. — Все пак, тя е родом от моите владения. Казват, че тамошните жени били ненадминати в леглото. — После се усети и притвори очи. — Съжалявам, Хю.

— Не си казал нищо обидно, сър.

— Ами благородният Ранулф? — Едуард се опита да прикрие неудобството си, като закачливо стисна прислужника на Корбет за рамото. — Мъжът, който не може да се отърве от момичета.

Той се обърна и направи знак на един оръженосец, който се приближи с поднос чаши. Едуард успя да напълни три от тях, макар подносът да трепереше в ръцете на младежа, тичал твърде бързо. След като поднесе виното, принцът плесна силно оръженосеца зад ухото и той се отдалечи, притиснал ръка към главата си.

— Не беше виновен — възрази Корбет.

— Така е. — Едуард отпи от виното и се обърна. — Ръшлет!

Оскърбеният оръженосец с нежелание се върна назад. Едуард посочи трите чаши.

— Съжалявам, че те ударих. Когато изпием виното, трите бокала и подносът са за теб — можеш да ги продадеш.

След като благодари многословно, оръженосецът се оттегли.

— Не са мои — сподели Едуард. — На епископа на Уинчестър са, но докато се усети, вече ще са продадени. Пък и е достатъчно богат, за да си ги откупи обратно. Разбрах, че отивате в Ашдаун! — продължи той припряно. — Лорд Хенри е бил убит и френският пратеник настоява да му изберем заместник. Баща ми много бърза да ме ожени!

— Не се ли радваш, че ще се жениш? — попита Корбет.

— Не се прави на наивен, писарю! — отвърна принцът. — Знам, че ще трябва да се ожения за проклетата жена! И цял живот ще трябва да търпя Филип. Този лицемерен интригант...

— Който ще е твой тъст! — довърши Корбет вместо него.

Принцът избърса потта от челото си и отпи от бокала.

— Когато баща ми умре... — започна той отмъстително.

— Дано този ден е далеч — прекъсна го Корбет. Само да споменеш смъртта на краля се считаше за държавна измяна.

— Да, да, но все някой ден ще да умре! И когато това стане, искам да дойдете в двора ми, Корбет и Ранулф. Ще имам нужда от вас. Благородниците не ме харесват, а когато ме видят, епископите кудкудякат като току-що снесли кокошки.

— Не си виновен ти, а...

— Да, знам, Пиърс Гейвстън!

Когато чу името, Корбет се успокои. За фаворита на принца на Уелс, а според слуховете и негов любовник, говореха, че е гасконско парвеню и син на вещица, който очевидно имаше силно влияние върху кралския наследник. Гейвстън беше умен, отличен ездач и боец.

Красавец, който означаваше много за Едуард. Носеха се слухове, че някой ги заварил заедно в леглото и побеснелият крал беше прогонил Гейвстън от кралството.

— Искам Пиърс да се върне! — тропна с крак Едуард. — Щом не мога да избирам приятелите си, за какво ми е да съм принц!

Корбет предупредително погледна към Ранулф.

— Може и аз да отида в Ашдаун. — Едуард се обърна и погледна с ъгълчето на окото си Корбет.

— Приятели ли бяхте с лорд Хенри? — попита го Хю.

Едуард шеговито го заплаши с пръст:

— С тези невинни очи и лице приличаш на благочестива монахиня. Трябваше да станеш правник в кралския съд. Не съм приятел със сър Хенри, а с брат му, сър Уилям. И, както добре знаеш, ходя на поклонение в „Света Хавизия“.

— В имението Ашдаун ли отсядаш? — попита Корбет.

— И в него, и в хана. Гората си я бива за лов. — Той направи гримаса. — Но лорд Хенри сигурно вече не мисли така, нали? Кога тръгвате?

— При първа възможност, господарю. Баща ти ни заповяда и трябва да отидем.

Едуард кимна. Разсеяно потупа Корбет по рамото, прошепна му нещо и се отправи обратно към придворните си.

— Какво беше това? — попита Ранулф.

— Не знам — отвърна Корбет. — Нещата са много объркани, а и всички лъжат. Филип е лъжец. Дьо Краон няма да разпознае истината, дори ако му избоде очите. Кралят е потаен, а принц Едуард потиска гнева си. Колко мислиш, че е часът?

Ранулф погледна към небето.

— Още няма девет.

— Стегни багажа ни. Двата коня и товарното конче. Не забравяй дисагите ми.

— Къде отиваш?

— Ще се разходя из двореца — отвърна Корбет. — Когато свършиш, ще се срещнем на главния вход. Ще прекосим блатото и ще тръгнем към селото, там има кръчма — „Дървото на Иесей“. Собственикът ѝ дава под наем стая, която нарича „Витлеемската звезда“. Била изрисувана от някакъв поклонник, посетил Светите земи.

— За Бога, господарю, какви ги приказваш?

— Аз ли? — усмихна се Корбет. — С лицето си на монахиня и израза на светец?

Ранулф въздъхна. Погледна към слугата, който влачеше тежко седло за боен кон.

— Малтоут ми липсва, господарю, и не само защото се грижеше за конете.

Корбет проследи погледа му и видя залитация под тежестта на седлото слуга. Малтоут, бившият им коняр, бе тромав младеж, който повече от всичко обичаше конете. Убиха го в една тясна, мръсна уличка в Оксфорд и сега тялото му лежеше под плочите на параклиса в Лейтън.

— Много ми липсва — повтори Ранулф. — Радвам се, че убих негодника, който отне живота му. Дано душата му гори в ада.

И той се отдалечи, както винаги, когато искаше да скрие чувствата си.

Корбет обикаляше из двореца, поздравяваше стари познати и от време на време спираше, за да размени няколко думи с други писари, които го поздравяваха със завръщането. После слезе в склада за провизии и убеди готвача да му даде хляб, сирене и малка кана ейл. Седна и се нахрани, наблюдавайки часовата свещ в железния ѝ свещник близо до вратата. Когато пламъкът наближи до десетия червен пръстен, Корбет отиде на главния вход, където Ранулф вече го чакаше.

— Искан да те питам, господарю, защо ни е „Дървото на Иесей“ или стаята „Витлеемска звезда“?

— Нали ти казах.

Корбет хвана Ранулф под ръка и двамата излязоха през портата, преминаха по моста и поеха по пътя, който се извиваше през дърветата към селото. Сър Хю разхлаби яката си. Бе топъл есенен ден, листата на дървета падаха и образуваха шумоляща златиста покривка под нозете им. Отстъпиха, за да пропуснат група конници — конете цвилеха неспокойно, долавяйки миризмата на кръв от изкормените трупове на сърните с прерязани гърла. Опръсканите с кръв лесничей и горски пазачи бяха в добро настроение. Бяха излезли на лов призори, за да осигурят прясно месо за кралските кухни, а се връщаха с плячка още преди обяд.

— Какво щеше да ми кажеш, господарю? — На Ранулф не му допадаше, че Корбет пак е потънал в размисъл.

— Вече излязохме от двореца и мога да ти кажа. Всички лъжат, Ранулф. Докато лежах в голямото легло в Лейтън, глезен от лейди Мейв, получавах сведения от шпиони, търговци, улични продавачи, калайджии и студенти.

— Но ти каза, че в тях имало само празни приказки! Бабини деветини!

Корбет поклати глава.

— Повечето наистина бяха такива. Но ще ти призная нещо: ако бях останал на легло още един ден, щях да полудея. Не ме разбирай погрешно, обичам лейди Мейв повече от самия живот. Колкото до Елинон, знаеш как стоят нещата.

— А и лейди Мейв отново очаква дете? — попита Ранулф.

— Разцъфнала е като роза по пладне.

— И този път ще е момче!

— Надявам се само да се роди живо и здраво. А междувременно и моят ум е като на останалите — трябва да поддържам остротата му. Знам, че дьо Краон е разбрал за раняването ми и сигурно се е молил да умра. Предстоят вълнуващи събития, Ранулф. Английски наследник ще се ожени за френска принцеса. Мечтата на Филип Френски ще се сбъдне — ще види наследник на своя велик предшественик свети Луи на трона в Уестминстър. Едуард иска да се отърве от този брак. Ако това стане, ни чака кръвопролитна война. Затова се вслушвам в шпионите си и особено в един от тях — Ейдън Смолбоун, саможив писар от тайната канцелария на краля.

— Но аз мислех, че... — обади се Ранулф.

— Да, знам! Аз държа Тайните печати. Подобни послания би трябвало да стигат до мен, но нашият крал има едно свято правило: не позволявай на лявата ръка да разбере какво прави дясната. Затова някои послания и документи отиват направо при него. Единственото, което мастър Смолбоун прави, когато приключат с тях, е да ги прибере в тайния архив. Едуард винаги присъства на процедурата. Но мастър Смолбоун ми е приятел. Изпрати ми писмо, за да се поинтересува от здравето ми и изрази желание да се видим, а това означава, че има какво да ми продаде.

Влязоха в „Дървото на Иесей“. Общото помещение ухаеше на еленов бут и филе, опушени и прибрани за зимата. Кръчмарят поздрави Корбет с поклон и ги поведе по дървените стълби. Ранулф беше разочарован от „Витлеемската звезда“. Стаята беше голяма и добре обзаведена, но картините на стената, изобразяващи раждането на Христос, бяха замазани и нарисувани неумело, а златните звезди на синия таван — избелели и изронени. Мастър Смолбоун беше безличен оплешивяващ мъж с постоянно течащ нос, който непрекъснато триеше в ръкава на мърлявата си риза. Корбет го поздрави сърдечно и те насядаха около малката масичка. Размениха си клюки и общи приказки, докато кръчмарят им сервираше чаши бира и парчета еленско. Щом той излезе, Корбет зарези вратата. Смолбоун ядеше, сякаш животът му зависеше от това, но когато Корбет извади от кесията си една златна монета, той я грабна и я прибра.

— Е, мастър Смолбоун, платих ти. Сега да чуя какво ще ми кажеш.

— Кралят иска да анулира договора.

— Това го знам.

Смолбоун подсмръкна.

— Смята, че Гейвстън се е върнал в Англия.

— Какво! Но той беше прогонен под страх от смъртно наказание!

— Явно не го е грижа! — изсумтя Смолбоун. — Видели са го в Лондон, носят се слухове и от пристанищата, но не се знае дали е още тук.

— Продължавай.

— Кралят много се интересува от лекаря на покойния Фицалан. Знаеш, че от известно време лорд Хенри покровителстваше един италианец, Панций Кантроне. Беше го открил по време на пътуванията си.

— И защо кралят се интересува от него?

— Защото някога е работил с Жил Малвоазен.

Корбет остави чашата.

— Малвоазен? Той беше лекар във френския двор. И по-точно на Жана Наварска, починалата съпруга на Филип IV. Мислех, че Малвоазен е умрял при злополука с лодка в Сена.

— Така е — отвърна Смолбоун, без да спира да дъвче. По брадичката му се стичаше мазен сос.

— Какво още има, мастър Смолбоун?

— Кралят е толкова заинтересован от това, че Саймън Рулс беше изпратен в Париж.

— Рулс! — възкликна Корбет.

— Кой е той? — попита Ранулф.

— Учехме заедно — отвърна Корбет. — Той е буен младеж — отличен танцьор, певец, трубадур и много обича жените. Мислех, че са го убили при улична свада в Рим.

Смолбоун поклати глава.

— Жив е и е в Париж, където ухажва мистрес^[1] Малвоазен. Само това знам.

— Съпругата на мъртвия лекар?

— Същата.

— Виж ти, виж ти! — обади се Ранулф.

— А знаеш ли защо, мастър^[2] Смолбоун? — попита Корбет.

Дребният писар поклати глава.

Корбет отмести чинията с еленското, поблагодари му и последван от Ранулф, излезе от стаята. Когато стигнаха до стълбите, той спря.

— Помни ми думите, Ранулф. Когато стигнем до Ашдаун, бъди нащрек: там ще гъмжи от предатели и убийци! — После замълча за миг. — Нещо много неприятно се крие зад всичко, което научихме.

[1] Архаична форма на обръщение към омъжена или неомъжена жена. — Бел.ред. ↑

[2] Първоначално обръщение към мъж от по-високо потекло, впоследствие обръщение към всеки мъж, преминало в по-късния си вариант в „мистър“. — Бел.ред. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Робърт Върлиън, главен лесничей на покойния Хенри Фицалан, би се съгласил с Корбет. Не бе имал време да се измие или преоблече, лицето и ръцете му горяха от ударите на клончетата и вейките, през които си беше проправял път.

Беше се върнал в долината Севърнейк и бе видял трупа на лорд Хенри с дългата стрела, забита дълбоко в гърдите му. След това се беше промъкнал в имението, където бързо осъзна, че е главният заподозрян; скоро започнаха да го одумват и обвиняват. Върлиън е убил господаря! Трябва да бъде заловен и осъден! Лесничеят беше избягал като разбойниците, които се криеха в гората. Каква справедливост можеше да очаква от сър Уилям? Господарят на имението имаше право да го осъди на смърт. Можеха да го изправят пред съда и преди денят да свърши, да го обесят и да изземат имуществото му. Какво щеше да стане тогава с Алиша?

Върлиън седна до един стар дъб, който според горските легенди някога бил използван от езическите жреци за жертвоприношения. Не беше ял нищо, освен малкото хляб и развалено месо, което беше откраднал от колибата на един въглищар. Ослушваше се като подгонено животно за всеки звук, който би му подсказал, че преследвачите са по петите му.

Върлиън скръсти ръце на гърдите си. Беше пренощувал на открито, близо до потока Радуел, и цялото тяло го болеше, но какво можеше да направи! Не смееше да се върне в имението, а местният шериф беше далеч оттук. Умореният му ум се върна към събитията от последните няколко седмици. Увлечението на лорд Хенри по дъщеря му Алиша се бе засилвало ден след ден. Той не я оставяше на мира. Непрекъснато ѝ изпращаше сладкиши, вино, скъпи платове, дори хубав снежнобял кон. Алиша бе непреклонна.

— Аз не съм уличница! — беше отсякла тя. — Няма да стана любовница на никой господар!

И бе върнала подаръците обратно. Това само бе разпалило желанията на лорд Хенри — той дори беше нахлул в къщата, която Върлиън и дъщеря му обитаваха. Алиша, чийто пламенен нрав не познаваше ограничения, беше грабнала лък и стрела, заплашвайки го, че ако не си тръгне, ще го убие и ще твърди, че е било самоотбрана. Фицалан я беше засипал с грозни заплахи и предупреждения. Беше ѝ припомнил, че двамата с баща ѝ са негови слуги, че дори покривът над главите им му принадлежи, а пътищата на Съсекс не са подходящо място за един мъж без земя и дъщеря му. Върлиън се бе обърнал за помощ към сър Уилям, но затвореният в себе си по-малък брат не можеше да му помогне.

Лесничейт чу шумолене в храстите и се огледа, но видя само един язовец, който излезе от бърлогата си, за да подуши утринния въздух. Върлиън се зачуди дали сър Уилям бе убил брат си. За да завладее богатството му, прехвърляйки вината върху бедния лесничей? Не бе сигурен в нищо. Беше гладен, умът му блуждаеше, мислите му бяха объркани. Нали самият той искаше да убие лорд Хенри? Имаше и друго, още по-лошо. Къде бе прекарала Алиша утринта? Той внезапно се стресна. Внушаваше ли си? Не, звукът на ловен рог отекна из гората. Слуховете бяха стигнали и до него: сър Уилям, сега господар на имението, бил решил да залови убиеца на брат си. Беше обявена награда от сто лири за онзи, който му доведе убиеца — жив или мъртъв. Лесничейт, участвал в кралските походи в шотландските блата, изстена от страх. Може би му се е сторило? Рогът отново прозвуча, този път по-отблизо, последван от лая на ловните кучета на Фицалан — мастифи, обучени да проследяват хора.

Върлиън скочи на крака и затича приведен колкото можеше по-бързо, далеч от този ужасен звук, но пръстенът на преследвачите му непрестанно се затягаше около него. Опита да се ориентира къде се намира. Спомни си дните, когато самият той беше ловец. Ако можеше да стигне до потока Радуел, водата щеше да скрие следите му от кучетата, но къде щеше да отиде после?

Внезапно пред него се разкри просека, в която имаше колиба. Вратата беше отворена, струйка дим се виеше от средата на сламения покрив. Той приклекна, оглеждайки околността. Да, сега се сещаше — тук живееше вещицата Йокаста със своята малоумна дъщеря. Може би те щяха да му помогнат. Притича до отворената врата. Вътре жените

седяха на масата. Йокаста беше висока и мургава, с черна като въглен коса, която ограждаше волевото ѝ лице. Очите ѝ не трепнаха. Дъщеря ѝ, невзрачна на вид и с блуждаещ поглед, само вдигна ръка и продължи да припява на малката дървена кукла, която държеше в скута си.

— Имам нужда от храна! — задъхано каза Върлиън.

— Тогава си сбъркал мястото, Робърт Върлиън!

— Невинен съм.

— Никой не е невинен.

— В името на Бога! — извика Върлиън, когато лаят на кучетата приближи.

Йокаста приближи до една кошница, която стоеше близо до вратата и сложи две ябълки в ръката му.

— Ти си мъртвец, Върлиън. Ако сър Уилям не те убие, кучетата му ще го направят.

— Моля те, за Бога!

— Използвай главата си! И ти ли си обезумял като дъщеря ми? Призоваваш Бога, тогава потърси помощ от Него!

И тя тръшна вратата в лицето му. Върлиън захапа едната ябълка. Беше кисела и той задъвка с мъка, защото устата му беше пресъхнала. Канеше се да побегне отново, когато си спомни думите на вещицата и въздъхна с облекчение. Имаше само едно място, където биха го подслонили. Хукна през просеката като обезумял. Задъхан и замаян, той си пробиваше път през храстите, търсейки нужната пътека. Хайката приближаваше, воят на мастифите звучеше като предзнаменование за смърт. Върлиън не спираше да тича, преглъщайки горчилката в гърлото си; сълзите щипеха очите му, краката едва го държаха, сърцето му сякаш щеше да изскочи. Той се препъна и падна по лице; камъчета ожулиха ръцете и бузите му. Стана и отново затича, докато най-после стигна до отворените врати на „Сейнт Осуалд“. Задъхан, с плетящи се крака, Върлиън се хвърли вътре, захлопна вратата, пусна резето и се облегна. Малката църква беше тъмна, слаба светлина проникваше изпод грубо издяланата преграда между кораба^[1] и хора. Съзря пейки и столове в мрачните трансепти^[2].

— Кой е там?

Някаква фигура надникна иззад преградата. Върлиън разпозна брат Козмас. Запрепъва се към него. Францисканецът държеше нож в едната ръка и свещ в другата. Върлиън стигна до преградата и залитайки, изкачи тесните стълби. Докосна олтара и се свлече на земята, а монахът се надвеси над него — заплашителна фигура в кафяво расо, с лице, полускрито от черна рошава брада, която стигаше до гърдите му.

— Ти си Робърт Върлиън — каза той. — Бил си главен лесничей на лорд Хенри. Казват, че си убиец.

— Не съм! — изсъска Върлиън. — Не съм извършил никакво престъпление. Невинен съм и търся убежище!

Францисканецът изсумтя и приклепна до него.

— Малко мога да направя за теб. — Очите му внезапно се смекчиха. — Сър Уилям е господар на имението.

— Но не е господар на тази църква! — отвърна Върлиън.

— Не е.

Францисканецът се изправи, когато на вратата се разнесе силно тропане.

— И може би е време да му напомня това!

В просторната облицована с дърво къща, която се намиреше на ъгъла на Рю Сен Дьони, където се чуваха камбаните на Нотр Дам, Саймън Рулс, вечният студент, пътуващият писар, верният слуга на крал Едуард Английски беше открил убежище в разкошната спалня на мадам Малвоазен. Саймън, който сега се наричаше Бертран, се претърколи на леглото и погледна към последното си завоевание.

— Ти си истински жребец! — прошепна тя.

Саймън се засмя и се облегна на възглавниците.

— Защо избра точно мен?

През последните няколко дни тя често му беше задавала този въпрос. Саймън винаги се опитваше да бъде честен. Все пак, той беше едва двадесет и четиригодишен, а дамата с посивели коси до него — почти два пъти по-възрастна. В младостта си мадам Малвоазен сигурно е била хубавичка с блестящите си очи и пищни устни, а тежкия грим на лицето ѝ прикриваше белезите на времето. Тялото ѝ беше пухкаво, топло, меко като коприна и ако Саймън трябваше да

бъде откровен, обятията ѝ бяха уютно убежище за скитническата му душа.

Беше я срещнал на пазара. Косата му беше сресана и пригладена, носеше най-хубавата си студентска роба от коприна с цветовете на студент от Сорбоната. Тя бе изгубила прислужницата си, а топът плат, който носеше, очевидно ѝ тежеше. Саймън ѝ беше помогнал. Когато стигнаха до уютната къща със стаи, чиито стени бяха покрити с ламперия, той бе приел бокал вино и чиния сладкиши. Разбира се, тя го бе поканила да я посети отново и той се бе съгласил. Водеше мадам Малвоазен из Латинския квартал, по кръчмите, пълни с безгрижни и весели студенти, които пиеха, пееха и танцуваха тъй добре; а после из полята или с лодка по Сена и се бе представил като галантен ухажор.

Тя бе забравила за всякаква дискретност. Младият студент беше господар на сърцето и спалнята ѝ. Не я интересуваше шушукането и смехът на прислужниците, нито клюките на любопитните ѝ съседи. Те просто ѝ завиждаха на късмета! Но нима не го беше заслужила! Тя, съпругата на кралския лекар, на бедния Жил, който се беше напил и загинал при сблъскване на лодки. Това бе станало на връщане от среща с колеги лекари и според лодкаря, Жил настоял да се изправи, лодката се обърнала и едва няколко дни по-късно наяденото му от рибите тяло бе извадено от Сена.

Мадам Малвоазен замислено се загледа в златистия балдахин над голямото легло. Често размишляваше над смъртта на съпруга си. Злополука ли бе наистина или убийство? Не ѝ ли беше намекнал Жил за някои мрачни тайни, свързани с двора, за неща, които никой никога не биваше да узнае? На свой ред тя беше изляла сърцето си пред този млад писар, чиито ръце в момента отново галеха гърдите ѝ и се плъзгаха надолу към онова влажно и скрито местенце. Тя се обърна настрани и отблъсна ръката му.

— Наистина ли ще заминаваш?

Той я целуна по устните.

— Скоро, скъпа моя, но ще се върна. Имам малко работа. Братовчед ми притежава земи по пътя към Кале. От лятото му обещавам да го посетя.

— И кога тръгваш?

— Около Архангеловден^[3]. Но ще се върна преди средата на октомври.

Саймън замръзна, когато чу скърцане в коридора отвън.

— Мислех, че си казала на прислужниците да не идват тук, поне докато не станеш.

Мадам Малвоазен се закикоти като младо момиче — всъщност, чувстваше се точно така. Саймън беше опитен любовник и тя не можеше да потисне стоновете и виковете си. Бе забранила на прислугата да идва в този коридор и да се приближава до стаята ѝ, докато не се облече сутрин.

— Защо си толкова нервен? — игриво го подкачи тя. — Слугите просто са любопитни.

— Кои слуги? — Гласът му беше рязък.

— Прислужницата ми Изабо. Винаги задава въпроси.

Писарят седна. Дочу ново скърцане. Винаги се беше гордял с предпазливостта и хитростта си. Не беше ли видял Изабо да разговаря с някакъв непознат мъж предишната вечер? Бе сигурен, че е зърнал монетите, които непознатият бе пуснал в ръката ѝ. Отново скърцане. Без да обръща внимание на възраженията на мадам Малвоазен, Саймън скочи от леглото. Бързо нахлузи вълнения си панталон и бялата батистена риза. Любовницата му беше седнала на леглото с широко отворени от страх очи. Саймън погледна към вратата. Някой я натисна и той извади меча и камата си в същия миг, когато облечените в черно убийци нахлуха в стаята. Мадам Малвоазен изпищя и се зави с чаршафите до брадичката. Гледаше ужасена зловещите фигури с качулки, чиито лица бяха скрити от маски. Не можеше да повярва, че това се случва. Сигурно сънуваше кошмар. Преброи шестима души. Те дори не я погледнаха, цялото им внимание беше съсредоточено върху младия писар. Не можеше да са крадци. Къде бяха прислужниците ѝ? Тя отвори уста да изпиши, но от нея не излезе нито звук. Една от облечените в черно фигури пристъпи напред.

— Мосю, трябва да дойдеш с нас.

Саймън нападна, замахвайки с меча и ножа си. Сблъска се с врага си сред звън от желязо. Писарят отстъпи. Погледна назад към прозореца, но той беше твърде тесен, а и доста висок. Прокле глупостта си. Бе допуснал грешката, която се беше клел никога да не прави: намираше се в стая, от която нямаше втори изход — нито врата, нито прозорец, през който би могъл да скочи, както толкова често му се беше случвало. Отново пристъпи напред, но противникът му се

оказа по-бърз и мечът му се заби в рамото на Саймън. Английският шпионин изпусна оръжието и се преви от ужасната болка, която прониза гърдите му. Враговете му се приближиха, повалиха го на пода, извиха ръцете му зад гърба и го изправиха. Болката в рамото се засили.

— Мосю, арестуван сте.

— По какви обвинения? — задъхано попита Рулс. — Възраждавам.

— За убийство!

— Чие убийство?

Предводителят се доближи до мадам Малвоазен, която лежеше, замръзнала от ужас. Тя се замята, когато той я притисна на леглото и сложи една възглавница върху лицето ѝ. Рулс гледаше невярващо как бившата му любовница се бори за живота си, как тялото ѝ се гърчи, а ръцете и краката неистово се мятат. Но убиецът не охлаби желязната си хватка и най-накрая мадам Малвоазен застина неподвижно.

— Ето я жертвата ти — каза той. — Отведете го!

Корбет закри очи от слънцето, за да огледа долината Севърнейк, после се наведе и разрови с камата си едно от тъмните петна, които още личаха върху росната трева.

— Тук ли е стоял брат ти?

Сър Уилям Фицалан кимна.

— Беше сложил стрела в лъка си, канеше се да стреля, когато убиецът го прониза в сърцето.

— И кой е той? — попита Ранулф.

Потното лице на сър Уилям се изкриви в гримаса.

— Много добре знаете — лесничейт Робърт Върлиън, който избяга! Потърсил е убежище в „Сейнт Осуалд“.

— Защо мислиш, че е виновен? Защото е избягал? Защото е потърсил убежище?

— Само той не беше тук, когато брат ми бе убит. Върлиън познава гората като петте си пръста и е отличен стрелец.

Корбет погледна към облечения в тъмни дрехи Панций Кантроне, италианският лекар, който стоеше под разперените клони на един дъб. Малко по-далеч се намираха прислужниците на Фицалан, които държаха конете. Какво тихо и спокойно място, помисли си Хю.

Ранната утринна мъгла все още не бе изчезнала. Дори птиците се бяха умълчали, очаквайки слънцето да изгрее напълно. Просеката имаше призрачен вид заради мъглата, която се носеше над земята. Ранните утринни лъчи се отразяваха в росата по листата и тревата и цялата долчинка блестеше в засилващата се светлина. Мястото напомни на Корбет за Лейтън, за разходките им с Мейв по голямата ливада. Те сядаха край потока, увити в наметките си, и наблюдаваха изгрева на слънцето. Той обичаше тази спокойна част на деня, но този път нещата бяха различни.

— Върлиън не е бил единственият, който е липсвал, нали? — попита Корбет.

Сър Уилям го погледна с подозрение.

— И ти не си бил тук — усмихна се писарят. — Разпитах слугите ти внимателно.

— Но ти пристигна в Ашдаун едва снощи.

— Да, но в хан като „Горският дявол“ можеш да научиш много неща. Ханджията знае всички новини, но ако е сгрешил, готов съм да се поправа.

Сър Уилям отмести поглед. Той беше воин и ловец, който се хвалеше, че не се бои от никого, но този мрачен писар с кралски пълномощия и слугата му с котешките очи го изнервиха.

— Бях се отдалечил — отвърна той. — Скрих се между дърветата, за да се облекча.

— В доста неподходящ момент. Разбрах, че поне два елена до този миг били преминали през долчинката. А и гончиите са били наблизко — забеляза Ранулф.

— Пет пари не давах, дори да се бе появил и Светият Отец — отсече сър Уилям. — Разхлабеният стомах е гадно нещо! Нямах намерение да се изпусна в гащите!

— Нали имате лекар тук!

— Той беше в имението — изръмжа сър Уилям. — Сър Хю, ти ме караш да се чувствам неудобно. Нощта преди лова лорд Хенри и гостите му прекараха в ловната хижа Боклерк.

— А, да. — Корбет почеса брадата си. — Да не си ял или пил нещо развалено?

— Брат ми също не беше добре. Прилоша ни, непрекъснато тичахме до нужниците. — Той сви рамене. — Но след това се

оправихме.

— Не, не — настоя Корбет. — Кажи ми какво точно стана.

— Ядохме и пихме до късно. Повеселихме се, после си легнахме. Едва бях влязъл в спалнята си, когато стомахът ми се разбунтува. Повръщах, както никога през живота си. Стомахът и червата направо ме боляха.

— А брат ти?

— Също. Но сутринта се чувствахме достатъчно добре и не искахме да разочароваме гостите си.

— А те нямаха ли оплаквания?

Сър Уилям присви очи.

— Сега като ме питаш, се сещам, че никой не се оплака. Не ни беше удобно да ги разпитваме, но никой не изглеждаше зле.

Кантроне стоеше мълчаливо като статуя, потънал в мислите си.

— Говорихте ли за това с домашния си лекар? — попита Корбет.

— С брат ти сте били много зле, но очевидно никой друг не е пострадал.

Уилям облиза пресъхналите си устни.

— Знаеш какъв е следващият ми въпрос, нали? — настоя писарят.

— И отговорът е „да“ — отвърна сър Уилям. — Двамата с брат ми пихме вино от отделно глинено шише.

— Кой го донесе?

— Аз... Не знам, един от слугите свали печата.

— А преди това ви нямаше нищо?

— Не.

— Кой освен вас беше в хижата?

— Сеньор дьо Краон, неговите придружители и нашите прислужници. А също Върлиън и брат Козмас, свещеникът на „Сейнт Осуалд“. Той дойде да ни предупреди.

— За какво?

— Брат ми беше суров господар, сър Хю. Прилагаше горските закони безпощадно.

— Да, чух за железните капани, поставяни в гората. За браконьерите, на които режел ушите и носовете при първо провинение, а за второ ги бесел.

— Господарят на Ашдаун има право да налага смъртно наказание.

— Но не и докато аз съм тук! — отсече Корбет. — Но след малко ще стигна и до това. Разбираш ли какво ми каза, сър Уилям? Изглежда някой се е опитал да отрови теб и брат ти. Всичко става много по-заплетено — продължи писарят. — Някои хора може дори да сметнат, че ти си се преструвал, а само сър Хенри е пострадал.

Лицето на сър Уилям пламна от гняв:

— Какво искаш да кажеш? — Ръката му посегна към камата, която висеше от халка на колана му.

— Не я пипай! — предупреди го Корбет. — Ранулф действа прибързано и може да разбере погрешно движението ти. Пък и трябва да ти напомня, сър Уилям, че в случая аз представлявам краля. Слушай — въздъхна писарят, — просто ти споменах какви слухове може да се понесат. Според мен някой в хижата Боклерк е искал да ви отрови, но фактите могат да бъдат преиначени и хората да си направят погрешни заключения.

— А щом могат да сгрешат за теб, сър Уилям — намеси се Ранулф, — същото се отнася и за Робърт Върлиън. Цял Ашдаун знае, че сте го преследвали през гората, за да го убиете.

Сър Уилям преглътна с мъка.

— Той уби брат ми и избяга.

— Нямах доказателства за това — възрази Корбет. — И докато съм тук, сър Уилям, не искам да предприемаш подобни действия. Както и да е, говорехме къде си бил, когато брат ти е бил убит.

— Отдалечих се между дърветата — избухна сър Уилям. — Влязох доста навътре и се облекчих. Когато се върнах, брат ми беше мъртъв.

— И ти остана да скърбиш над трупа му?

— Знаеш какво направих! Брат ми беше пронизан със стрела в сърцето! Беше мъртъв и нищо не можеше да се направи!

— Затова си взел коня си и с верните си прислужници сте се върнали в имението, оставяйки на другите да донесат трупа на брат ти?

— Лорд Хенри беше мъртъв — повтори сър Уилям. — Сър Хю, всички знаят какво става, когато някой собственик на имение умре внезапно. Слугите гледат да отмъкнат каквото могат. В имението

Ашдаун има много съкровища. Ако приемеш поканата ми да отседнеш там, сам ще се увериш.

Корбет отново приклезна и се взря в петната по земята.

— Благодаря за поканата, сър Уилям, но сеньор дьо Краон е твой гост. Няма да бъде уместно да споделяме с него един и същ покрив. — Той се изправи и погледна дупките по земята. — Тук ли е била издигната ловната палисада?

— Да, накарах да я съборят.

Но Корбет не го слушаше, а вървеше през долчинката. Ранулф го проследи с поглед, сър Уилям сви рамене и двамата го последваха. Когато стигна от другата ѝ страна, писарят навлезе в храстите. Извади меч си и започна да си проправя път през тях. Пред него се простираше гора от огромни дъбове и млади издънки, преплетени с орлова папрат. Цареше полумрак. Наоколо трепкаха сенки и Корбет беше сигурен, че ако е сам, въображението му би го подвело, превръщайки ги в злокобни и заплашителни силуети. Нищо чудно, че легендите разказваха за призрачни горски създания; долчинката му напомняше на гористите долини в Уелс и гъстата гора Шърууд. Той с мъка потисна тръпките на безпокойство, когато си припомни засадите, в които едва не бе загинал. Останалите шумно се приближиха зад него. Корбет погледна назад към просеката, където беше стоял сър Хенри.

— Убиецът трябва да го е виждал добре — забеляза той.

Започна да обикаля наоколо. Понякога отсрещната страна на долчинката не се виждаше от надвисналите клони и избуялата орлова папрат, но имаше и места, откъдето добър стрелец би могъл да отправи смъртоносната стрела, скрит в горските сенки.

— Ранулф — каза Корбет, — върни се при прислужниците на лорд Хенри. Някой от тях сигурно има лък и стрели. Донеси ги тук.

Прислужникът забърза да изпълни нареждането. Корбет се опита да разсъждава като убиеца.

— Не е било ловна злополука — каза той уверено.

Корбет продължи да обикаля, докато най-накрая избра мястото и зачака Ранулф да се върне. Взе лъка, избра стрела от колчана и се загледа в смъртоносното желязно острие.

— Това бойна стрела ли е? — попита той.

— Да — отвърна сър Уилям. — Ако беше ловна, сър Хю, върхът щеше да е сърповиден.

Корбет хвана връвта в средата на ясеновия лък и постави стрелата. Пое си дъх и вдигна оръжието. Когато стрелата се изравни с очите му, той опъна тетивата.

— Ранулф, започни да броиш.

Корбет отново свали лъка и погледна към мястото, където беше убит сър Хенри. После го вдигна и внимателно се прицели. Усещаше лекия ветрец по бузите си, очите му бяха приковани в целта, докато успокояваше дишането си. Лъкът беше мощен, той хвана с два пръста стрелата точно преди перата в края ѝ, издиша и стреля. Тя прелетя светкавично над поляната и изчезна в дърветата от другата страна. Когато свали лъка, Ранулф беше стигнал до девет.

— Не е било нужно много време — заяви Корбет. — Само няколко секунди. Убиецът е улучил жертвата си, сега е трябвало да се скрие. В просеката е царял хаос и объркване. Как би постъпил убиецът, Ранулф?

— Ако бях на негово място, господарю, щях да оставя коня си наблизо. После щях да препусна колкото се може по-бързо отгук.

— Сър Уилям?

— И аз бих направил същото.

— Но не това е било най-трудното — замислено каза Корбет и подаде лъка на сър Уилям. — Убиецът е избягал, но истинската трудност е била друга.

— Преди това, нали? — попита Ранулф.

— Да. Отне ми известно време, докато намеря най-удобното място за стрелба. Убиецът сигурно е знаел, че лорд Хенри възнамерява да организира лов в долината Севърнейк, но не би могъл да е сигурен къде ще застане врагът му. Нито пък дали ще може да се прицели добре.

— Разбира се — каза Ранулф. — Можеше да дойде и да открие, че лорд Хенри е закрит от прислужниците или гостите си.

— Точно така. В този случай или е щял да се опита да го убие, или да изчака друг удобен случай. — Той се усмихна през рамо на сър Уилям. — Но това, което казвам, не е съвсем вярно, нали?

Господарят на имението го погледна неразбиращо.

— Добре ме разбираш, сър Уилям. Брат ти лорд Хенри беше властен човек. Не би допуснал никого пред себе си. Трябвало е винаги да бъде най-отпред. Той е бил домакинът, големият ловец.

— Но за това би се сетил всеки — заекна сър Уилям.

— Искаш да кажеш, не само семейството му? — попита Ранулф предизвикателно.

— Както казва сър Хю — отбранително отвърна сър Уилям, — лорд Хенри във всичко беше пръв. Първороден, пръв в турнирите, в шествията и в лова.

Корбет се отдалечи, проучвайки огромните дъбове. Отиде до един от тях, в който имаше хралупа, вероятно прогорена от светкавица. Обиколката му беше почти два метра. И другите край него бяха същите.

— Какво е това място?

— Намираме се на края на долината Севърнейк — обясни сър Уилям. — Наричат тази част от гората „Хралупите“. Баща ми разказваше, че когато бил малък, тук имало страшна буря и някои от дърветата били поразени от светкавица.

— И? — попита Корбет.

— Обикновено тук се срещат влюбените и си играят децата. — Уилям се усмихна криво. — С брат ми често идвахме да играем на криеница.

Корбет влезе в една от хралупите, откъдето го лъхна силна миризма на плесенясало дърво, гъби и горска папрат. Все едно се намираше в малка килия. Погледна към небето. Мястото беше идеално за някое дете, разбойник или за убиец, който дебне жертвата си.

— Ранулф! Претърси останалите хралупи!

— Какво да търся?

— Когато го намериш, ще разбереш.

Сър Уилям стоеше слисан, докато Корбет и Ранулф ходеха от дърво на дърво. При всяко от тях Корбет приклякваше, повдигаше мекия мъх и папрат, сухите клонки и гниещите листа. В хралупите цареше полумрак, но имаше достатъчно светлина, за да могат да ги претърсят внимателно.

— Насам! — извика Ранулф.

Стоеше до един от по-отдалечените дъбове. Корбет забърза към него. Ранулф оглеждаше пръстта върху дланите си. Писарят зърна малки лентички кожа и перо от сива гъска. Взе ги, огледа ги и тръгна към хралупата, където Ранулф ги беше открил. Не успя да намери

други следи и внимателно прибра парченцата кожа и перото в кесията си.

— Вече знаем, че не е било злополука — заяви той. — Убиецът се е криел тук. Мисля, че е дошъл рано сутринта или още предишния ден и е скрил тук лък и колчан стрели. Перото и лентите са от тях. Когато се е върнал, се е скрил в една от хралупите, докато се увери, че лорд Хенри е в долината Севърнейк, а тази част на гората е пуста.

Корбет отиде до мястото, откъдето смяташе, че се е прицелил убиецът, броейки тихичко.

— Съвсем наблизо е! — извика той. — После убиецът е забързал обратно, скрил е отново лъка и колчана и е отишъл при коня си.

Ранулф беше предвидил това заключение и вече се беше отдалечил между дърветата, ровейки из килима опадали листа.

— Сър Хю! Сър Уилям! Насам!

Ранулф разрови листата с камата си и разкри разпръснати конски фъшкии.

— Завързал е коня си за дървото — обясни той. Бил е с юзда, а копитата му увити с парцали. — Той побутна с ножа си фъшкията. — Имал е време дори да прикрие това.

— Сега знаем как е станало убийството — заключи Корбет. — Но кой и защо го е извършил?

[1] Централната част на християнски храм в продълговата форма. — Бел.ред. ↑

[2] Трансепт — в архитектурата — напречен неф на готическа катедрала. — Бел.ред. ↑

[3] В Англия празникът се чества на 29 септември. — Бел.ред. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Корбет седна на поваленото дърво и направи знак на сър Уилям да се приближи.

— Много хора ли желаеха смъртта на брат ти?

— Лорд Хенри правеше каквото си поиска, сър Хю. Семейството ни притежава огромни имения. Името ни е древно. Кралят беше щедър към него, брат ми беше пътувал в Италия, Сицилия, Северна Испания и Франция.

— Има и други богати и влиятелни благородници — забеляза Корбет, — но това не кара хората да ги убиват в самотни долчинки през красиви есенни следобеди. Сър Уилям, ще ти бъда благодарен, ако ми отговориш колкото може по-откровено. И ти, и аз знаем, че има неща, които не са всеобщо достояние.

— Лекарят и прислужниците чакат. — В гласа на сър Уилям прозвуча недоволство.

— Ранулф — нареди Корбет, — кажи на хората на сър Уилям, че могат да изчакат или да се върнат в имението.

— Кажи им да останат! — отсече сър Уилям.

— Добре — въздъхна Корбет. — А сега, сър Уилям, на въпроса за брат ти.

— Робърт Върлиън, главният лесничей, го мразеше.

— Защо?

— Преследваше дъщеря му Алиша. Тя е много красива, трудно е да повярваш, че е дъщеря на Върлиън. Лорд Хенри казваше, че има лице на ангел. Беше свикнал да има всяка жена, която си пожелае.

— А Алиша не отстъпи?

— Тя презираше брат ми.

— Как реагира Върлиън?

— Отначало се държеше като покорен слуга, но постепенно държанието му се промени. Веднъж заплаши да убие лорд Хенри, ако не промени разпуснатото си поведение.

— Значи затова подозираш главния лесничей?

— Да. Освен това Върлиън е отличен стрелец и не беше с ловната хайка.

— И къде може да е бил?

— Възможно е — сър Уилям изглеждаше засрамен — Върлиън да е изостанал зад гончиите, които насочваха елените към долината Севърнейк. В крайна сметка това беше негово задължение.

— Но ти смяташ, че може да ги е изпреварил, да е убил брат ти със скрития лък и да е избягал?

Сър Уилям хвана ъгълчето на плаща и зачопли с мръсния си нокът избродирания със златни конци връх на стрела. Канеше се да отговори, когато Ранулф дотича запъхтян през храстите.

— Хората ти чакат, сър Уилям! — извика той.

Прислужникът на Корбет седна с гръб към едно дърво и протегна крака. После задялка някакво клонче, тананикайки си тихичко.

— Мислиш ли, че Върлиън е убил брат ти?

— Сър Хю, той има причини и притежава нужните умения.

— Но не е логично, нали? — настоя Корбет. — Върлиън е от Съсекс и заема добре платена длъжност. Има дъщеря, би трябвало да знае, че убийството на господаря му ще бъде наказано с екзекуция по съкратената процедура.

— Човек не знае какво прави, когато кръвта му кипне и умът му е замъглен, сър Хю.

— Но Върлиън не е глупак, който действа прибързано. Главният лесничей е спокоен човек, сръчен и с проникателен ум. Предполагам, че в началото не е възразявал срещу ухажването на дъщеря си от лорд Хенри.

— Правеше се, че не забелязва — потвърди сър Уилям. — Но Алиша има желязна воля и езикът ѝ е остър като бръснач.

— Кой друг? — настоя Корбет.

— Брат Козмас, свещеникът на „Сейнт Осуалд“. Както казах, брат ми беше суров човек. Козмас също е бил войник, докато не открил Бога. Бил се е в армията на Хенри, граф Хътингдън.

— И още кой?

— Брат ми беше странен човек, сър Хю. Отделяше малко време за Бога и още по-малко за неговите служители.

— Не обичаше ли свещениците?

— Не, сър Хю. Казваше, че мънкат заучени думи. Хенри беше учил в университетите в Салерно и Болоня, имаше представа от новите знания, които навлизат от изток. Твърдеше, че човек е много повече от онова, на което учи Църквата. Събираше книги, писани от магьосници и мъдреци. Често ходеше в гората. Има една вещица, Йокаста, с малоумна дъщеря. Брат ми им даде къща и малко парче земя.

— Защо? — попита Корбет. — Щедър човек ли беше?

— Не. Йокаста се появи преди три-четири години заедно с дъщеря си. Разказа, че почтените граждани на Рай ги прогонили. Брат ми говори насаме с нея в приемната зала на имението Ашдаун. Прекараха заедно часове. След това разбрах, че ѝ е дал къща. Веднъж седмично, когато беше тук, той я посещаваше.

— Защо?

— Слугите твърдяха, че се интересувал от черна магия и че Йокаста можела да прави магии.

— Това вярно ли е?

— Не мисля. Веднъж брат ми покани на гости пътуващ магьосник. Той твърдеше, че можел да призове сатаната от ада. Брат ми му отвърна: „Да, но той ще дойде ли?“ и се заля в смях. Не, сър Хю, честно казано, брат ми сигурно е ходил там по някаква друга причина. Ако трябва да бъда откровен, нямам доказателства, че Йокаста или дъщеря ѝ са вещици.

— Ами природената ви сестра?

Сър Уилям избухна в смях.

— Лейди Маделин, игуменката на „Света Хавизия“? Маделин е същински сър Хенри в рокля. Тя е упорита, горда и не се подчинява на никого.

— Разбираха ли се с брат ти?

— Приличаха на две котки, сър Хю. Държаха се учтиво, но предпазливо. Обикаляха се с настръхнала козина и оголени зъби, но рядко се стигаше до схватки.

— Сблъсък на характери, а?

— „Света Хавизия“ се намира в гората. Когато поискаш, можеш да разпиташ природената ни сестра. Убеден съм, че тя ще те удостои с мъдростта си. — Той направи гримаса. — Наскоро лорд Хенри плати обновяването на ковчега с мощите, защото Маделин не му даде мира, докато не го направи.

Корбет погледна към Ранулф, който продължаваше да остри пръчката с ножа си.

— Остана още един човек.

— Аз ли?

— Да, сър Уилям, ти. Явно не скърбиш особено за брат си. Не си бил сред ловците, когато са убили лорд Хенри. Спомена за някакви слухове. Възможно е да си се скрил в гората, да си заобиколил палисадата, да си взел скрития лък и убил брат си, а после да си скрил оръжието и да си се върнал обратно.

— В такъв случай, сър Хю, не би ми трябвал кон, нали?

Корбет отметна глава и се изсмя.

— Има и друга възможност — обади се Ранулф. Той хвърли пръчката и прибра ножа си. — Онзи, който е убил сър Хенри, е бил отличен стрелец. Откъде можем да знаем, че го е познавал? Има достатъчно войници без земя; стрелци, участвали в кралските войни, които могат да бъдат наети, да получат кон, стрели и лък и да убият когото им поръчат.

— Искаш да кажеш, че съм постъпил така?

— Не, сър Уилям, казвам само, че може да е станало така.

— Обичаше ли брат си? — попита рязко Корбет.

Сър Уилям потърка очи.

— Когато бях дете, с Хенри и Маделин тичахме из тези гори като малки дяволчета. Между нас нямаше съперничество, завист или огорчение — той с мъка овладя гласа си. — Всъщност, аз и Маделин обожавахме дори земята, по която стъпваше Хенри. Често играехме в долината Севърнейк. Хенри беше Артур, Маделин — Гуиневир, а аз — сър Галахад. Лета, които сякаш нямаха край. Дни, които траеха цяла вечност. Баща ми се е женил два пъти. Моята майка, която бе майка и на Хенри, умряла млада. Татко се оженил отново и втората му съпруга починала при раждането, но Маделин оцеляла. След смъртта ѝ татко стана мрачен и отчужден, грижеше се повече за имененията и доходите си, отколкото за трите деца, които според него бяха отнели живота на двете жени, обичани от него. Оставяха ни да скитахме на воля.

— Кога се промениха нещата?

— Изпратиха Хенри в Кеймбридж. Когато се върна оттам, беше много променен: висок и наперен, говореше гръцки и френски. Подиграваше мен за детските ми игри, а Маделин — за нейната

набожност. Все по-често и дълго разговаряше насаме с татко, учеше се да управлява именията му. После отиде в двора. Стана приятел на краля и, както знаеш, се отличи в походите в Уелс и Шотландия. Маделин отиде в манастир. Не искаше да има нищо общо със света на мъжете. Татко почина. Хенри получи всичко. — Гласът му прозвуча горчиво: — Аз съм рицар, сър Хю. Имам право да нося меч, но се превърнах в иконом, в слуга. „Тичай тук или там, Уилям. Свърши това или онова!“ — Той млъкна, дишайки тежко. — Помолих брат си да ми даде едно имение — Менингтрий. Той ми даде дума, тържествено ми обеща, че ще го направи...

— Но после се отрече?

— Каза, че ще трябва да почакам.

— Но ти можеше да се махнеш оттук — каза Корбет. — Много от по-малките братя постъпват така.

— Направих го. Известно време служих като знаменосец в свитата на принца на Уелс. Когато бяхме малки, принц Едуард често идваше в Ашдаун.

— Да, така е. — Корбет улови погледа на Ранулф. В себе си той беше впечатлен от откровеността на сър Уилям, но можеше ли да му се довери?

— Можеш да се досетиш какво последва. — Господарят на имението стана и се протегна. — Уелският принц не е воин, сър Хю. Предпочита да копае окопи, да се бие на турнири, около него цари безпорядък. Службата при него не носеше много пари, затова се върнах у дома. Хенри беше щедър на злато, сребро, коне и оръжие, но винаги си оставаше господарят, а аз вечният просяк. Принуждаваше ме да му се моля и понякога наистина го мразех.

— Достатъчно, за да го убиеш? — попита бързо Корбет.

Сър Уилям сведе глава и очите му се наляха със сълзи.

— Прости ми, Господи, ние всички носим белега на Каин в душата си, но лорд Хенри не беше Авел. — Той отстъпи назад. — А сега, сър Хю, аз съм господарят на имението. Притежавам Ашдаун и земите наоколо. Единствено кралят ми е господар. Ти изброи възможните убийци, но пропусна един: французина дьо Краон.

Корбет поклати глава.

— Сър Уилям, кълна ти се — може да забравям много неща, но никога няма да забравя сеньор дьо Краон. Той винаги присъства в

мислите ми.

— Но защо би искал дьо Краон да убие сър Хенри? — попита Ранулф.

— Не знам. Вие сте кралски пратеници. За мен Дьо Краон е загадка, мистерия; той настояваше брат ми да предвожда английските благородници в Париж. Но защо не го попиташ лично, сър Хю? Може да не отсядаш под моя покрив, но настоявам довечера да ми бъдеш гост в имението Ашдаун. И така, ако нямаш повече въпроси, ще се върна при хората си.

Корбет също се изправи.

— Защо бързаш толкова, сър Уилям? Денят е хубав и няма да свърши скоро. — Той млъкна и се заслуша в гласа на един кос, чиято ясна и упоителна песен го изпълни с възхищение. — Казват, че тези гори са древни, сър Уилям, че в тях бродят странни създания.

— Добри и зли, Корбет. Има разбойници, има дори отшелник, който живее при Драконовите скали зад манастира.

— Защо се казват така? — попита Ранулф.

— Ако отидете там, ще видите голяма пещера, която прилича на разтворена уста на дракон. Отшелникът е безобиден, накуцва, а и ръцете му са осакатени. Преживява от подаянията на горяните.

— Млад ли е?

— На средна възраст — отвърна сър Уилям. — Не знам много за него. Нарича се Одо Риво.

— Ами Бухала? — попита Корбет. — Ханджията ми спомена и за него.

— Разбойник. Водеше лична война срещу брат ми и преди да ме попиташ, не знам причината.

— Да, в кръчмата „Горският дявол“ се носят много подобни слухове.

— Бухала — продължи сър Уилям — е като досадна бълха, която брат ми искаше да смачка.

— В какъв смисъл?

— Разбойникът изпращаше загадъчни послания, прикачени на стрели, които изстрелваше във вратите, дърветата или около пътеката, по която минаваше брат ми. Често се състояха само от една неумело написана дума: „Помни“.

— Помни какво?

— Не знам. Брат ми ругаеше и ги унищожаваше. — Сър Уилям вдигна ръка към устните си. — Веднъж прочетох посланието, защото го намерих. — Той затвори очи, после отново погледна. — Да, беше „Помни Розата от Рай“!

— Какво означава това?

— Отначало мислех, че е име на кръчма и започнах да разпитвам, но такава няма. Сър Хю, тази гора отделя южното крайбрежие от Лондон. Богата е на дивеч и в нея има мрачни, потайни места. Поклонници минават оттук на път за „Света Хавизия“. Разбойници и браконieri се укриват в гората от хората на шерифа.

— А стават ли убийства? — попита Корбет.

— Случвало се е.

— Както е станало и с младата жена, чийто труп беше открит?

Уилям сви рамене.

— Не знам нищо за това. Но ако една млада жена е достатъчно глупава, за да броди сама по горските пътеки, то е все едно пиленце да влезе в бърлогата на лисицата.

— И не знаеш нищо за нейната смърт?

— Ако знаех, щях да ти кажа. Трупът беше оставен пред манастира „Света Хавизия“. Милосърдната ми природена сестра го погребва по християнски, повече от това не знам. — Сър Уилям взе лъка и колчана със стрели и ги праметна през рамо. — Ти ми напомни, че сте кралски пратеници, затова, моля заповядайте довечера след вечерня.

И без да изчака отговор той се обърна и тръгна обратно към долината Севърнейк.

— Ето един разтревожен човек — забеляза Ранулф. — Господарю, ще взема конете. В кръчмата ли се връщаме?

— Не, мисля, че е уместно да посетим „Света Хавизия“ — усмихна се Корбет. — Колкото повече научавам за семейството на лорд Хенри, толкова по-интересно ми става. Сър Уилям наистина се тревожи, но не мисля, че е убиец, макар че е възможно да греша.

Корбет огледа окаляните си ботуши. Кървавочервени на цвят, те бяха изработени от висококачествен испански марокен. Мейв му ги беше купила на един панаир до Тауър. Погледът на Хю се спря на сребърната шпора, прикрепена към тока и той разсеяно бръсна парченце мъх от кожените си панталони.

— Гората е спокойно място — замислено каза Корбет. — Но няма никой не би забелязал човек, който замисля убийство, Ранулф? Никой ли не е чул дрънчане на шпори, цвилене на кон, пукота на сухите клонки под краката му?

— Не и когато са излезли на лов — отвърна Ранулф.

Той се взря в дървото, търсейки коса, който пееше тъй омайно.

— Помни, сър Хю, лорд Хенри е бил възбуден от предстоящия лов, както и спътниците му. Сутринта, когато е бил убит, гората е била изпълнена с шум, с виковете на ловците, лая на кучетата, подвикванията на гостите му.

Корбет се усмихна.

— Май свикваш с живота в провинцията, Ранулф. Доведи конете.

Мърморейки под нос колко мрази провинцията и мрачните зелени гори, Ранулф тръгна обратно през просеката. Един от конярите на сър Уилям пазеше конете — блед, русокос младеж. Той говореше на коня на Корбет, нежно галеше муцуната му, шепнеше в щръкналото му ухо като млад мъж на любимата си. Беше нисък и набит, с дебели пръсти и токът на единия му ботуш беше паднал, поради което накуцваше.

— Как се казваш, момче? — попита го Ранулф.

— Болдок. Истинското ми име беше Бърдок^[1], но не ми харесваше, затова го промених.

— Странно име. — Ранулф се метна на седлото и хвана юздите на коня на Корбет. — Защо майка ти те е нарекла така?

Конярят вдигна поглед. Въпреки кривогледството, лицето му беше приятно и открито.

— Не познавам майка си — отвърна той. — Не знам кой е и баща ми. Преди години са ме подхвърлили в имението.

— И лорд Хенри те отглежда?

— Той беше добър човек и господар. Вярно, беше надменен, но не са ли такива всички благородници? Ходят по земята, сякаш цялата е тяхна и не забелязват червеите, които мачкат.

— Ти май си философ — подразни го Ранулф, привеждайки се от коня.

— Аз съм коняр — отвърна Болдок. — И то добър! Няма нищо по-хубаво от това да яздиш! Конете са дар Божии за хората. Те те обичат и не искат нищо друго, освен малко грижи.

Ранулф си спомни Малтоут.

— Какво друго правиш, Болдок? Добър ли си в боя или щом извадиш камата, се порязваш?

Болдок посочи един кол, останал от палисадата.

— Виждаш ли го, господарю?

— Както носа на лицето ти.

Болдок се обърна и Ранулф едва зърна бързото движение на ръката му. Тя се изви в дъга и ножът с тънко острие прелетя във въздуха и се заби в точно в средата на кола.

— Един скитащ фокусник ме научи — похвали се Болдок. — Доста монети съм изкарал по кръчмите.

— Какво друго можеш да правиш — Ранулф беше забравил за Корбет. — Играеш ли зарове, Болдок? — Той бръкна в кесията си и извади два от истинските си зарове.

Изражението на конярчето внезапно стана нещастно, сякаш някой бе заплашил да го обеси.

— Какво има? — измърка Ранулф и посочи към едно място, където земята беше по-равна. — Хайде, хвърли ги!

Болдок се наклони да откаже.

— Аз съм кралски писар — тихо каза Ранулф.

Конярчето упорито вирна глава.

— Хайде! — подкани го Ранулф. — Виж! — Той извади едно пени и го хвърли на Болдок, който сръчно го улови. — За Бога, момче, хвърли заровете. Плащам ти, за да го направиш.

Най-после Болдок взе заровете и приклезна.

— Сега ще разбереш защо не искам — каза той — и ще ме оставиш на мира.

Той хвърли двата бели полирани зара. Ранулф примигна.

— Две единици! — възкликна той. — Хвърли пак!

Конярчето въздъхна, но се подчини.

— Две единици! Не мога да повярвам! Дай пак!

Този път се падна две и едно. Болдок вдигна заровете и ги мушна в ръката на Ранулф.

— Не ти казах прякора си — призна той. — Болдок Каръка!

— Не, не. — Заинтригуван, Ранулф извади фалшивите зарове, в които имаше тежести, за да се падат винаги шестици. — Ще ти докажа, че не си прав.

Младият коняр примигна.

— Трябва ли да го направя?

Още едно пени смени собственика си. Ранулф наблюдаваше омаян, беше използвал тези зарове многократно, за да ограби противниците си. Болдок хвърли заровете и се паднаха тройки.

— Сигурно е така, защото не е равно — прошепна Ранулф. — Това никога преди не се е случвало.

— Ако мислиш, че това е зле — каза Болдок, — със сигурност не си ме чувал да пея. — Бледото му лице беше почервняло, очите му горяха. — Ако искаш да ми се подиграеш, върни се в имението и разкажи на всички какво си видял. Тогава всички ще се развеселят и ще те питат: — А чу ли го как пее?

Преди Ранулф да успее да отговори, Болдок отвори уста:

— *Мургаво момиче...*

Конете се вдигнаха на задни крака и зацвилиха. Ранулф изруга и заби пети, за да се задържи, дърпайки юздите на коня на Корбет. Колкото повече пееше Болдок, толкова по-неспокойни ставаха конете. Никога досега Ранулф не беше чувал тъй ужасни звуци, нито в кръчмарски свади, нито в улични боеве, нито от мъжете, страдащи от ужасни рани. Гласът на Болдок беше неописуемо неприятен, стържещ и хриплив като на човек, който бавно се задушава.

— Престани! — извика Ранулф. — В името на Бога, млъкни!

Болдок затвори уста. Ранулф успокои конете, а конярят се приближи и им прошепна нещо. Те изцвилиха и моментално се успокоиха. Той бръкна в кесията си, извади ябълка, разреза я на две и им подаде парчетата.

— Ето, вземете! — успокояващо прошепна той. — Болдок Каръка се извинява. Ето, сър — той хвана коня на Ранулф за оглавника. Сега кривогледството му се набиваше още повече на очи. — Вече знаеш защо ме наричат така. Защото съм кривоглед и не ми върви нито в играта, нито в любовта!

— Ранулф! — Корбет стоеше в края на долчинката и в погледа му се четеше нетърпение.

Прислужникът хвърли на Болдок още едно пени, преди да слезе от седлото и да поведе двата коня към господаря си.

— Какво става? — попита Корбет. — Какъв беше този ужасен шум?

Ранулф прикри усмивката си.

— Ще ти разкажа по-късно, господарю. Може би съм открил заместник на горкия Малтоут.

Корбет го погледна под вежди, после хвана юздата на коня си и го поведе между дърветата.

— Ако добре си спомням, манастирът трябва да е в тази посока. Ако се изгубим, вината ще е моя.

Ранулф изруга тихичко и тръгна след него. Той мразеше гората, шумовете, които не можеше да определи, сенките и силуетите, които сякаш се движеха между дърветата. Корбет вървеше пред него, потънал в мислите си. Предишната вечер ханджията на „Горският дявол“ му беше нарисувал груба карта и писарят смяташе, че върви в правилната посока — към пътеката, която щеше да премине в път и да ги отведе до манастира.

Зад него Ранулф си мислеше за Малтоут и Болдок. От време на време спираше и се взираше между дърветата, припомняйки си предупрежденията за създанията, които бродят тук: разбойниците, които биха убили човек само заради ботушите му. Ръката му посегна към ножа. Точно когато се канеше да се оплаче, дърветата внезапно оредяха и земята премина в полегат склон, в чието подножие се виждаше пътят. Корбет заведе коня си на равното и го яхна. Ранулф го последва и се изравни с него.

— Нали не сме се изгубили? — попита той. — Или се въртим в кръг?

Корбет погледна към пухкавите облаци. Небето беше светлосиньо и топлината на слънцето постепенно се усилваше. Той вдъхна сладкия аромат на гората, на влажна папрат и дървета, измити от дъжда.

— Отначало ще бъде лесно — ще можем да ходим, където си поискаме. Но тази история е много заплетена и колкото повече научаваме, толкова по-опасно ще става. Лорд Хенри е бил убит и мисля, че по някакъв начин трупът на непознатата жена е свързан с убийството му. Тя е била убита, съблечена и ако слуховете са верни, заровена на тайно място, преди някой да я открие и занесе пред вратите на манастира. Разбойниците не постъпват така. — Той замълча и взе юздите в една ръка. — Да вземем първо братята Фицалан и сестра им. Между тях има вражда, може би дори омраза. Освен това

съществува онзи странен разбойник, Бухала и загадъчните му заплахи. Имаме Йокаста и дъщеря ѝ, Върлиън, брат Козмас и дори отшелника Одо от една страна. От друга — кралят и неговите намерения. Да не забравяме и Уелския принц. Бог знае каква пакост е замислил този път! И накрая, но не последен по важност, е нашият любим брат во Христе сеньор Амори дьо Краон. Може би те влизат в отделни групи, но подозирам, че колкото повече се ровим, толкова повече връзки ще открием между тях. Така че — усмихна се той, — скоро може да стане много опасно да се скиташ из гората Ашдаун. Няма да отида при тях, аз съм представител на краля. Ще ги накарам те да дойдат при мен.

Ранулф се канеше да попита как, когато една стрела прелетя пред него и се заби в едно дърво навътре в гората. Той мигом скочи от коня и грабна малкия арбалет, който висеше на рога на седлото. Отново се чу свистене и друга стрела се заби в дървото зад него. Корбет също слезе и се прикри зад коня си.

— Отдясно! — извика Ранулф.

Сякаш в отговор още две стрели профучаха над главите им и се забиха в дърветата зад тях.

[1] Burdock (англ.) — репей. — Бел.прев. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Корбет и Ранулф се прикриха зад конете си, които цвилеха и разтърсваха глави, доловили тревогата им.

— Колко са стрелците, Ранулф?

— Само един, господарю и не мисля, че иска да ни убие. Стреля поне четири пъти, все веднъж щеше да ни улучи.

Корбет надникна над седлото към дърветата, но напразно. В гората можеше да се скрие цяла армия, без изобщо да се забелязва. Най-после конете се поуспокоиха.

— Мисля, че си отиде, господарю.

Ранулф внимателно се показа иззад коня, сложи ръка на муцуната му и тихичко започна да го успокоява. После се загледа към дърветата, търсейки някаква следа от движение.

— Нищо не ви заплашва! — прозвуча дрезгав мъжки глас. — Не искам да ви навредя! Вижте стрелата!

Ранулф се обърна към тази, която се бе забила в дървото пред него и забеляза парчето пергамент, завързано над перата. Притича бързо и я извади. После, прикрит зад коня си, развърза червения шнур. Пергаментът беше пожълтял и кален, но съдържанието му се четеше ясно.

Бухала изпраща своите поздрави на кралския пратеник! Справедливостта вече възтържествува. Бухала вижда и чува каквото пожелае, броди, където му се прииска. Сбогом.

Корбет взе парчето от ръцете на Ранулф и го прочете.

— Сполучлив прякор — каза той. — Бухалът е нощна птица, която безшумно напада плячката си. Чудя се той ли е нашият убиец.

— Но защо ни праща послание?

— Просто иска да го забележим! — усмихна се Корбет. — Или по свой начин да ни съобщи, че не е убил лорд Хенри.

Той мушна парчето пергамент в кесията си и отново яхна коня.

— Той няма да ни причини зло.

Те предпазливо продължиха пътя си, като се взираха внимателно в гората от двете си страни, боейки се от ново нападение, докато не стигнаха кръстопътя, където се издигаше килната прогнила бесилка, от чиято ръждясала кука провиснало парче конопено въже танцуваше на вятъра.

— Ще продължим направо — каза Корбет.

Пътят тръгна надолу, зави и се разшири. В голямата просека пред тях се издигаха каменните стени на манастира „Света Хавизия“. Въпреки ранния час в него цареше трескава дейност; послушници излизаха на полето, странстващи търговци се трупаха пред главния вход. Селяни с каруци, пълни с хранителни продукти за манастирските кухни, също се бяха събрали тук и очакваха отварянето на портите.

— Навярно манастирът притежава собствени земи — реши Корбет. — От онова, което разбрах, той е нещо като малко кралство, затова нека се срещнем с владетелката му.

Той хвърли одобрителен поглед към сградите, които се издигаха зад стената — покриви, покрити с черни и червени плочи, висока камбанария. Някъде в манастира заби камбана и утринният въздух се изпълни с вкусни ухания от кухнята.

Корбет и Ранулф помолиха един селянин да ги упъти.

— Можете да почакате като нас — отвърна пъпчивият мъж с обветрено лице. — Ние винаги чакаме в сняг, дъжд и слънце да ни отворят портите. — Той посочи към едно място, малко по-нататък в стената. — Или да опитате през страничната порта. Но Бог да ви е на помощ, ако нямате спешна работа.

Корбет му поблагодари и слезе от коня. Ранулф го последва и двамата почукаха на малката, обкована с гвоздеи врата. Високо на нея една решетка се вдигна и оттам надникнаха малки любопитни очи.

— Какво искате! Кой сте вие?

— Аз съм сър Хю Корбет, кралски пратеник, а това е моят писар Ранулф. Искаме да влезем и да говорим с лейди Маделин.

— Ти си лъжец! — възрази свадливият глас. — Не си облечен като кралски служител.

Корбет извади кралската заповед и тикна червения восъчен печат пред решетката.

— Отваряй — нареди той — или ще ритам вратата, докато не я разбия.

— Първо трябваше да ми покажеш печата — дойде оскърбеният отговор.

Резетата бяха дръпнати и портата рязко се отвори. Зад нея се показва дребна монахиня. Носеше жълтеникава шапчица и бяло расо, почти напълно скрито от черна престилка.

— Аз съм сестра Вероника — уведоми ги тя. — Икономка, вратар и каквото още се сетите — тя погледна Корбет със стиснати устни, бялото ѝ набръчкано лице беше изпълнено с враждебност. — Ти приличаш на писар. — После огледа Ранулф. — Но ти не. Ако питаш мен, мястото ти е на бесилката!

— Този манастир надали е прочут с милосърдието и християнското си гостоприемство — отбеляза Ранулф.

Монахинята поклати глава.

— Не ставай нахален, зеленоок разбойнико! Преди да дойда тук, имах седем деца и двама съпрузи, които отдавна са мъртви. А сега съм монахиня, посветена на Бога!

— Така ти се пада! — промърмори Ранулф.

— Какво каза? — Сестра Вероника вдигна ръка до ухото си. — Вече не чувам като едно време, нещо обидно ли беше?

— Писарят ми просто възкликна от изненада. — Корбет взе ръката на старата жена. — Нямаме нищо против теб, сестро Вероника, но сме дошли по спешна работа. Трябва да видим лейди Маделин и прочутата ви гробница.

Лицето на сестра Вероника се смекчи.

— Виждате, че сме много заети. Най-добре да ви отведе в църквата. Можете да изчакате там, докато съобщя на игуменката.

Тя ги поведе по посипана с камъчета алея, която минаваше през градини, оформени по френска мода — с издигнати цветни лехи, оградени от билки, и пейки. Въздухът бе изпълнен с най-различни аромати. Корбет най-много хареса розовите храсти, засадени от двете страни на пътеката, които излъчваха нежно ухание. Цветната градина заемаше едната страна на двора, а в далечината се виждаше малка овощна градина с ябълкови, крушови и сливови дървета. Сестра

Вероника посочи към друга стена, в която бяха разтворени големи дървени порти.

— Натам са конюшните, бараките, нужниците, складовете и пекарната. От другата страна са полята. Отглеждаме хубави овце и си имаме дори собствена мелница.

Корбет кимна. „Света Хавизия“ очевидно беше богат манастир. Църквата пред него бе построена от полиран камък с покрив от металносиви плочи. Утринното слънце блестеше по стъклописите, а от двете страни на храма се издигаха внушителни постройките от меднозлатисти тухли.

— Спалните и трапезарията са натам — посочи сестра Вероника. — Имаме къща за гости и лечебница. Покоите на лейди Маделин са от другата страна на галерията до стената откъм гората. Освен това разполагаме с библиотека и скрипториум — гордо добави тя.

— Значи манастирът ви е богат.

Монахинята рязко спря.

— Ние идваме тук със зестрите си. Манастирът притежава плодородни земи, а и света Хавизия ни покровителства. — Тя продължи напред с отпуснати рамене. — Не мога да ви въведа в манастира. Още не сме готови да приемаме посетители, а лейди Маделин е много строга по отношение на мъжете, които идват тук, независимо дали са свещеници или принцове. Затова ще трябва да изчакате в църквата.

Тя им посочи стълбите, но когато Ранулф тръгна натам, го хвана за ръкава.

— Внимавай какво пипаш. Това е Божи дом, а не сергия на пазара!

— Сестро, не бих и помислил да задигна нещо. Изпълнен съм с преклонение към света Хавизия още от дете. Дори, когато бях малък, тя ми се яви.

Челюстта на сестра Вероника увисна.

— Достатъчно, Ранулф — предупредително се обади Корбет.

Прислужникът целуна ръката на монахинята и преди тя да успее да му отговори, последва сър Хю в църквата.

Те застанаха на входа, възхищавайки се на красотата и изяществото на помещението. Плочите на пода бяха идеално почистени. Колоните, които разделяха трансептите, бяха боядисани в

тъмносиньо и имаха златни корони. Стените зад тях сияеха с ярките си фрески, изобразяващи библейски сцени. В отсрещния край богато резбована преграда отделяше мястото на хора и олтара. Въздухът ухаеше от цветята, поставени в малки медни съдове в основата на всяка колона. Облаци дим от тамян още се носеха във въздуха, оцветени в различни багри от слънчевите лъчи, които проникваха през стъклописните прозорци.

— Очевидно манастирът е много богат — забеляза Ранулф. — Тази църква е по-хубава и от кралския параклис.

— С една разлика — каза Корбет и посочи прозорците, оцветени в яркочервено, златисто, зелено и синьо.

— Ти си главен писар на Зеления печат, мастър Ранулф. Трябва да мислиш бързо и да бъдеш наблюдателен. Не забеляза ли нещо особено в рисунките по стените и прозорците?

Ранулф тръгна из църквата. Той се гордееше с образованието си. Нима нямаше собствена Библия и два часослова! А и където да отидеше, той внимателно слушаше и наблюдаваше. Някои от сцените му бяха неизвестни, но други познаваше. Иудит от Стария завет, която отрязва главата на врага си. Рут, моавката. Едно от изображенията привлече погледа му и той се усмихна: на него змията изкушаваше Адам. Но тялото му беше покрито, само главата му се подаваше иззад пищния лигуструм^[1]. Ева пък беше показана в цялата си хубост. Едната ѝ ръка беше вдигната, сякаш предупреждаваше Адам да не се поддава на изкушението. На стената под прозореца се виждаше сцена от Страшния съд. Бог бе разделил добрите от лошите. Ранулф се разсмя.

— Жени! — възкликна той. — Всяка сцена изобразява жена! От мъжете присъстват само Адам и Христос. Виж, мастър, дори Спасителят с дългата си коса и хубаво лице изглежда доста женствен.

— А забеляза ли осъдените грешници? — попита Корбет и посочи тъмните неясни силуети, облечени в очукани брони. — Погледни, Ранулф, всички прокълнати от Бога са мъже, а спасените...

— Всички са жени! — възкликна Ранулф.

Те обиколиха из църквата. От една страна сцените бяха изобразени майсторски и с прекрасни цветове, но посланието им беше ясно. И на земята, и на небето, жената беше благословена, а мъжът — прокълнат.

Корбет погледна встрани. Видя олтара на Богородица вляво, а вдясно блестящ дъбов саркофаг със стъклен капак в горната част, който проблясваше на светлината на дузини восъчни свещи.

— Мощите на света Хавизия — обясни той.

Канеше се да ги разгледа по-отблизо, когато откъм ложата на хора се дочу глас на млада жена, която пееше „*Salve Regina*“.

— *Salve Regina, Mater Misericordia, Vita Dulcedo et Spes Nostra, Salve!*

Корбет вдигна пръст към устните си и последван от Ранулф влезе в богато украсения олтар с полирани дървени ложки за хора от двете страни. В отсрещния край върху подиум, застлан с дебели синьо-златисти килими, се издигаше мраморен олтар. На него бяха поставени сребърни свещници, а над тях на филигранна верига висеше украсената със скъпоценни камъни дарохранителница със Светото причастие. Монахинята, застанала на мястото за хора, гледаше към олтара, отпуснала ръце покрай тялото си. Корбет очакваше пеенето да продължи, но тя млъкна и започна отначало.

— *Salve Regina, Mater Misericordia, Vita Dulcedo et Spes Nostra, Salve.*

„Небесна царице, милостива майко, поздрав на теб, надеждо наша, благодат и спасение.“

— *Ad te clamanus...* — Гласът отново пресекна.

— *Ad te clamanus, exules filli Evae* — запя Корбет с плътния си баритон. — *Ad te suspiramus, gementes et flentes.*

„Чуй плача на нещастните прокудени деца на Ева. Към теб отправяме въздишките, скърбите и плача си от Долината на скръбта.“

Младата монахиня се обърна. Хубавото ѝ лице, оградено от пребрадката, беше пребледняло от уплаха.

— Аз... Какво правите тук?

— Чакаме лейди Маделин. — Корбет пристъпи напред. — Изглежда, че си забравила думите на химна. Нямах ли часослов?

Успокоена, монахинята се усмихна весело на Ранулф.

— Аз съм сестра Фиделис — заговори тя бързо. — Послушничка съм. Не мога да запомня думите, затова лейди Джоана, ръководителката на хора, както и лейди Марселина, наставницата на послушниците, ми казаха да остана тук и да го пея, докато го науча.

Корбет се поклони.

— Аз съм сър Хю Корбет, пазител на Тайния печат, специален пратеник на Негово величество краля.

Очите на сестра Фиделис се разшириха от учудване.

— Не сме толкова важни, колкото ти се струва — усмихна се Корбет. — Всъщност, току-що се запознахме със сестра Вероника, която се отнесе с нас като с разбойници.

— Такава си е! Помолих я за помощ, но тя ми каза, че била много заета.

— Тогава ние ще ти помогнем — отвърна Корбет. — Нали, Ранулф?

— Тук е забранено да пеят мъже — смотолеви сестра Фиделис.

— Добрият Бог едва ли ще възрази — отвърна Корбет. — А и ти трябва да научиш думите.

— Има да разправям за случилото се — разсмя се сестра Фиделис. — Ти започни, а аз ще повтарям всеки стих.

Ранулф, прекалено изненадан, за да се включи, наблюдаваше как господарят му застана до младата монахиня и запя *Salve Regina* с дълбокия си мелодичен глас. В края на всеки стих млъкваше и младата монахиня го повтаряше, докато триумфално се присъедини към него за последната строфа.

O Dulcis! O Pia! Virgo Maria!

— Изпях го! — възкликна тя. — Вече го знам. Няма да им кажете, нали?

Корбет се обърна към Ранулф.

— Устните ни са запечатани, нали?

Ранулф само зяпаше и се чудеше не за първи път дали стрелата, пронизала господаря му в Оксфорд, не е увредила и друго, освен гръдната му кост.

— Благодаря — усмихна се сестра Фиделис. — Когато пея, винаги забравям думите. Лейди Джоана е много строга. Бие ме с пръчка през пръстите.

Тя вдигна нежната си бяла ръка, по която се виждаха подути червени следи. Корбет целуна връхчетата на пръстите ѝ.

— Не заслужаваш тъй сурово наказание — прошепна той.

Сестра Фиделис се изчерви и отдръпна ръката си.

— Щом чакате лейди Маделин, ще ви кажа, че дълго ще стоите тук. Тя обича да кара хората да я чакат. Дори лорд Хенри, когато

идваше тук, стоеше сума ти време в къщата за гости. — Тя замълча. — Той плати щедро за обновяването на гробницата.

— Много ли тъй щедри посетители идват в манастира? — попита Корбет.

— О, да. Уелският принц също е идвал тук.

— Не знаех, че той почита света Хавизия — невинно отбеляза Корбет.

— Явно е така, щом дойде. Но аз съм само послушница, сър — звънко каза тя. — Тези посещения не ме засягат.

— Какви посещения? — Корбет се помоли наум лейди Маделин наистина да се забави, тъй като хубавичката млада послушница очевидно имаше желание да си побъбри с някого.

— Лейди Джоана не биваше да ме бие с пръчка! — Сестра Фиделис засмука пръстите си.

Корбет внимателно я оглеждаше. Чудеше се дали младата дама не е била изпратена тук, не защото е искала да стане монахиня, а защото не е съвсем наред с ума.

— Какво казваше? — попита тя.

— Щеше да ми разкажеш за странните посещения.

— О, да! Сър, как ти беше името?

— Сър Хю Корбет, пратеник на краля.

— Сър Хю, аз често мечтая, особено в трапезарията; никога нямам време да си доям храната. Затова непрекъснато ме карат да върша нещо — като наказание. Мразя листата!

— Моля? — попита Ранулф.

— Листата — повтори сестра Фиделис. — Тъй като се бавя с яденето твърде дълго, когато останалите послушници се оттеглят за почивка, трябва да мета двора. Дават ми тежка престилка, която прежулва врата ми, и метла, която едва вдигам. Карат ме да премета калдъръмения двор, който свързва трапезарията с къщата на лейди Маделин.

— Аз също не обичам да чистя листа — каза Корбет. — И ти обещавам, че ще поговоря с лейди Маделин да не бъдеш наказвана толкова строго.

— Наистина ли, сър? Ще й кажеш ли и за пръчката на лейди Джоана?

— За Бога — прошепна Ранулф.

— Бяхме стигнали до листата — поде Корбет.

— Една нощ, мисля, че беше в навечерието на деня на свети Матей — тя докосна устни с пръстите си, — а може би денят на свети Корнелий...

— ... си метяла листата в двора.

— Да. Когато притъмня и никой не можеше да ме види, се скрих в един ъгъл. Бях откраднала парче сладкиш от трапезарията и ръцете ми бяха измръзнали. Както и да е, изядох сладкиша. Бях много ядосана, защото послушниците си бяха в спалнята, а всички останали сестри прекарваха приятно времето си. Внезапно — тя толкова рязко приведе глава, че Корбет едва не отскочи — видях един мъж с плащ и спуснатата качулка да пресича двора.

— Сигурна ли си, че не е била някоя от сестрите? — попита Корбет.

— Те не носят шпори, които подрънкват на всяка крачка, нито пък мечове. А и не ходят тъй наперено. Та той влезе в къщата на лейди Маделин. „Какво става тук?“, казах си аз. Влезе направо, без дори да почука. Долу се намира нейната трапезария, а горе — спалнята ѝ. Там никой не се качва! Оставих метлата и се промъкнах през двора. Погледнах през прозореца, но вътре нямаше никого.

— Значи мъжът трябва да се е качил горе? — попита Корбет.

— Така е. Знаеш ли, сър, още дълго метох двора, но той не излезе. Седмица по-късно, трябва да е било в края на месеца, защото бяхме празнували деня на свети Джером — онзи, който...

— Знам кой е бил — прекъсна я Корбет. — Пак ли те пратиха да метеш двора?

— Не, сър, този път беше подът на столовата. Пак бях сама и наказана. Сигурна съм — поверително каза сестра Фиделис, — че видях същия мъж да пресича двора.

— Но игуменката едва ли кани на гости мъже?

— Точно така, сър, тя няма мъже приятели! Лейди Маделин смята, че всички мъже са по-лоши и от дявола!

— Тя ли ти го каза?

— Не, но ни е предупреждавала. Казвала ни е какво да правим, когато тук има гости мъже.

— Като мен?

— Ти си кралски пратеник и ми помогна за пеенето. А и ще кажеш на лейди Джоана да не използва пръчката!

— А знаеш ли кой е бил непознатият? — попита Корбет.

Младата послушничка поклати глава.

— Може би съм се объркала — замислено каза тя. — Сигурно си е тръгнал по другия път.

— Какъв друг път?

— Къщата на лейди Маделин е като малък дворец. Има собствена кухня и конюшня, двор и малка странична порта в стената към гората.

— И смяташ, че непознатият може да си е тръгнал оттам?

— Възможно е!

— Виждала ли си нещо друго подозрително? — настоя Корбет.

Сестра Фиделис се огледа уплашено.

— О, не! И това не съм казвала на никой друг! Не смея! Когато се ядоса, лейди Маделин е страшна!

— Излиза ли тя понякога от манастира? — попита Ранулф.

— Да, манастирът има земи край град Рай. Понякога тя ходи там с монахинята, която раздава помощи или с някого от братята си, за да прибере наемите и да провери сметките на управителя. Отсъства четири-пет дни и тогава винаги е по-спокойно. Но иначе тя е добър човек и се гордее с мощите.

— Точно за нея щях да те питам. — Корбет погледна през рамо към вратата. Лейди Маделин сигурно щеше да се появи скоро, а той не искаше да създава неприятности на тази млада и наивна послушница. — Не знам много за света Хавизия.

— Тогава ще ти разкажа. Научила съм всичко.

Сестра Фиделис ги поведе към страничния олтар. Корбет с възхищение се загледа в големия дъбов саркофаг.

— На колко години е?

— Според лейди Джоана, поне на двеста. Дъбът бил донесен специално от югозападна Англия.

Корбет се огледа. Върху мраморния олтар, вграден в отсрещната стена, стоеше статуята на света Хавизия — млада жена с коса до раменете, облечена в роба в пурпурно и бяло. В протегнатите ѝ ръце имаше меч. Фреските по стените изобразяваха сцени от живота на светицата в ярки цветове. На една от тях тя бе преследвана от воини с

тояги, мечове и боздугани. На друга се виждаше гора, където светицата беше коленичила до някакво езеро с лилия в ръце.

— Коя е била света Хавизия? — Корбет докосна стъкления похлупак в горната част на ковчега, през който се вираше Ранулф.

— Това е коса! — възкликна прислужникът му. — Виж, сър Хю, какви прекрасни златисти къдрици!

Корбет дръпна пурпурната покривка, поръбена със злато, която покриваше наполовина стъкления похлупак и видя къдриците, подредени в кръг, пищни и златисти като зряло жито.

— Какво е това? — попита той.

— Това са мощите — обясни сестра Фиделис. — Косата на света Хавизия.

Корбет се обърна към стенописа зад себе си и забеляза датата, изписана с посребрени цифри в долната му част — 667 г. след Христа.

— Света Хавизия е живяла преди векове! — възкликна той. — Минали са почти седемстотин години, но тази коса...!

— Защото това е чудо — отвърна сестра Фиделис. — Хавизия била саксонска принцеса. Баща ѝ бил владетел на тези земи. — Тя затвори очи, сякаш си припомняше урок. — Той искал да я омъжи за влиятелен тан. — Тя отвори очи. — Какво значи тан?

— Благородник — отвърна Корбет.

— Хавизия казала, че се е посветила на Бога и няма да се омъжи за този благородник. Баща ѝ много се ядосал. Тя била красавица и за златокъдрата ѝ коса се говорело надлъж и нашир. — Фиделис посочи стенописа. — Хавизия избягала от двореца на баща си, но той я подгонил с войниците си. Тя влязла в гората и стигнала до един кладенец, точно тук. Отрязала косата си и я сложила до езерото като дар за Бога. — Младата послушница притвори очи. — Когато баща ѝ я открил, бил толкова вбесен от постъпката ѝ, че извадил камата си и я забил в сърцето ѝ. — Сестра Фиделис с жестове показва как е станало това и Корбет настъпи Ранулф, за да не му позволи да се разсмее. — Когато гневът му преминал, той съжалил за станалото. Приел християнството, погребал дъщеря си с почести и издигнал тук храм, който по-късно се превърнал в манастира „Света Хавизия“.

— И това е нейната гробница?

— Да, тя е погребана под плочите. Този саркофаг е бил направен от един от предшествениците на лейди Маделин. Родът Фицалан

винаги е проявявал голяма почит към нея.

— Но това не може да е косата на принцеса Хавизия! — възкликна Ранулф.

— Напротив! — разпалено отвърна сестра Фиделис. — Именно затова баща ѝ се покръстил. Косата си останала същата, като в деня, когато умряла дъщеря му; минали векове, но тя не изгнила, нито се разпаднала. Ако сложиш ръка на стъкления похлупак и се помолиш на света Хавизия, тя ще те чуе.

Корбет разглеждаше златистите къдрици. Несъмнено косата беше истинска, но изглеждаше блестяща и жива, сякаш бе отрязана предишния ден.

По време на пътешествията си той беше виждал много реликви. Пирони от разпятието на Христос, с които можеше да се построи цяла сграда. Поне три глави на свети Йоан Кръстител, пет крака на свети Себастиан, пера от крилото на архангел Гавраил, а веднъж дори камъка, на който бил стъпил Исус, преди да се възнесе в небесата. Подобни неща имаше из цяла Европа — Христовата кръв, която не се съсирваше, статуи, които плачеха. Реликвите бяха и възвишени, и смешни — беше виждал дори пропитата с пот кърпа, която свети Йосиф бил използвал в дърводелската си работилница.

Корбет почука по стъкления похлупак — майсторски изработен, той беше прикрепен към горната част на саркофага. Имаше ли логично обяснение това чудо? Беше ли саркофагът запечатан, за да предпазва косите от разложението, което би причинил въздухът? Несъмнено това беше удивително. Ето защо света Хавизия привличаше толкова много поклонници.

— Всичко е много красиво.

— Да, наскоро лорд Хенри го поднови.

— Кога?

— Преди около три месеца. Гробницата бе затворена и запечатана за известно време, докато боядисат стените и таваните.

— Отваряна ли е някога мощехранителницата?

— Никога.

Корбет изведнъж почувства, че го наблюдават, обърна се и видя две монахини на входа на страничния олтар. Първата беше висока, строга на вид и облечена в белоснежна расо. Златен медальон висеше от филигранна верига около врата ѝ. Монахинята зад нея бе облечена

по същия начин, но бе по-дребна и изглеждаше ядосана. Ако погледите можех да убиват, младата послушница би паднала мъртва на мига.

— Лейди Маделин Фицалан? — попита Корбет и пристъпи към тях.

— Какво правиш тук, сестра Фиделис?

— Припомнях си *Salve Regina*.

— И пееше прекрасно — заяви Корбет. — Макар кокалчетата на ръцете да я боляха.

— Тя е много непохватна — отвърна лейди Маделин и погледна към писаря.

— Но когато дойда отново — попита властно той, — следите ще са изчезнали, нали?

Лейди Маделин щракна с пръсти.

— Иди в помещенията за послушниците, сестро Фиделис! — Тя огледа Корбет от глава до пети. — Аз съм лейди Маделин Фицалан. Това е сестра Агнес, моята помощничка.

Другата монахиня се усмихна принудено.

— А аз съм сър Хю Корбет, пазител на тайния кралски печат и негов специален пратеник тук. Нося заповеди и пълномощия. Това е Ранулф-ат-Нюгейт, мой прислужник и главен писар в канцеларията на Зеления печат.

— Нямате власт на църковна земя!

— Мога да получа.

Лицето на лейди Маделин разцъфна в усмивка.

— Наистина ли, сър Хю? — Тя мина бързо покрай него, отиде до мощехранителницата и критично огледа Ранулф. — Погледът ти е дързък, писарю!

— Възхищавах се на расото ви, милейди, на белоснежния му цвят. Какво символизира той — святост или скромност?

Корбет затвори очи, когато чу как игуменката рязко издиша.

— Лейди Маделин — той застана до нея. — Твоят полубрат е бил убит.

— Бог да го прости.

— А трупът на една млада жена е бил оставен пред портата на манастира. Разбрах, че тя също е била убита със стрела в шията.

— Кой ти каза това?

— Негово величество кралят. Да не споменавам клюките в „Горският дявол“.

— Подходящо име — леденият поглед на лейди Маделин не трепна. — Да, трупът на бедната жена беше открит и ние го погребяхме по християнски.

— Защо?

— Наше задължение като християни е да проявяваме милосърдие.

— Познавахте ли жената?

— Не.

— Посещавала ли е манастира или мощехранителницата?

— Не, можете да попитате когото искате от манастира.

— И къде я погребяхте?

— В нашето гробище.

Корбет извади заповедта с кралския печат.

— Тогава, милейди, с властта, дадена ми от краля, искам трупът да бъде изваден от гроба, за да го огледам.

— Не можете да направите това.

Корбет се отдалечи встрани.

— Ранулф, намери кирка, мотика и лопата. Разбери къде е погребан трупът на горката жена. Милейди, ще обясня действията си на краля и на архиепископа, а ти ще имаш възможност да се оправдаеш защо си отказала да ми окажеш съдействие.

— Сър Хю.

Той се обърна. Лицето на лейди Маделин се бе смекчило.

— Не исках да се карам с теб. Първо, да отговоря на въпроса ти. Саркофагът с мощите никога не е отварян. Второ, ще ти кажа каквото искаш да знаеш, в моите покои. И трето, тъй като аз съм игуменката тук, аз ще накарам да извадят тялото!

[1] Лигуструм, още „Птичи дрян“ или „Кучешко грозде“ — вечнозелен декоративен храст, който се използва главно за оформяне на живи плетове. — Бел. Dave ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Един от послушниците пхна ръба на лопатата под капака на ковчега, повдигна го и бързо се отдалечи. Ковчегът беше дълъг тесен сандък, здраво закован. Корбет направи знак на Ранулф да се отдалечи, постави парче плат, напоено във вино, оцет и билки пред устата и носата си, извади камата си и пристъпи наблизко. Послушникът бързо беше изчезнал. Лейди Маделин и монахините не искаха да присъстват. Ранулф стоеше на известно разстояние под разперените клони на едно изкривено тисово дърво. Корбет вдигна капака. Въпреки напояния с вино парцал, миризмата беше ужасна, защото трупът под воала беше започнал да се разлага. Корбет почувства дълбока жал. Тялото, облечено в проста бяла рокля, изглеждаше младо, трогателно и жалко. Той отметна импровизирания саван и забеляза късо подстриганата коса. Потърка един кичур между пръстите си. По някаква причина беше убеден, че косата е боядисана. Раната в гърлото беше отблъскващо синьо-черна на цвят.

— Бог да ти дари покой! — прошепна Корбет. — Истина е, че смъртта не е красива.

Внезапно си спомни за Оксфорд и видя убиеца с налудничав поглед да тича към него, вдигнал арбалета, от който изстрелва стрела. Корбет бързо прогони мисълта от съзнанието си.

— Помни, човече, че си пръст и при пръстта ще отидеш.

— *Sic transit gloria mundi...*

Корбет се огледа. До него стоеше мъж с наметало и качулка. По кафявото расо приличаше на францисканец. Носеше обикновени сандали и държеше ясенова тояга в ръката си. Ранулф се приближаваше към тях.

— Кажи на прислужника си, сър Хю, че не те заплашвам с нищо.

Нашарена с вени ръка отметна качулката. Корбет видя черни буйни мустаци и брада, оплешивяваща глава и сурово лице. Но очите бяха весели и закачливо присвити. Миризмата на гнило от ковчега стана непоносима и Корбет се изправи.

— Аз съм брат Козмас, енорийски свещеник на „Сейнт Осуалд“. Лейди Маделин ми каза кой си. — Усмивката на францисканеца стана още по-широка, откривайки жълтеникави остри зъби. — Е, всъщност не тя, а благословената сестра Вероника, която по-скоро е трябвало да стане градски глашатай.

Корбет се усмихна. Винаги беше харесвал францисканците: помощта им за бедните, простите им, но ефикасни методи, прямата и непресторена реч.

— Дойдох за провизии — продължи отецът. — За всичко, което мога да изпрося от лейди Маделин, която обича да се прави на господарката на замъка. Сигурен съм, че в рая ще й възложат да организира ангелите! — той кимна към трупа. — Мирише ужасно.

Корбет свали кърпата от лицето си и кимна.

— Изглежда на теб не ти пречи, братко.

— Тялото е чувал, пълен с кръв! — отвърна францисканецът. — Душата, която е приютявало, вече я няма. — Очите му се смекчиха. — Горкото момиче. Ще ти кажа направо, сър Хю, бил съм войник, хирург и бръснар в кралските войни. Виждал съм повече трупове, отколкото мога да преброя. Ние, хората, обичаме да убиваме, нали? — Той приклепна до ковчега, измърмори заупокойна молитва и очерта кръст във въздуха. — Рана от стрела. — Монахът посочи към гърлото. — Стрелецът е бил опитен.

— Разбираш ли от стрелба с лък, братко?

— Бях стрелец в армията на краля. Казваха ми винаги да се целя в шията. Главата, гърдите, коремът са защитени. Но нищо не може да те спаси от парче желязо в гърлото. Трябва да е умряла бързо. Имаш ли нужда от помощ, кралски писарю?

Корбет отново покри устата си с парчето плат. Гадеше му се и му се искаше да се отдалечи от този ковчег и разлагащия се труп. Чу Ранулф да кашля и ругае под тисовото дърво, когато миризмата стигна до него, но трябваше да продължи. Повдигна роклята, за да огледа тялото.

Нямаше други белези, освен дамба на рамото във формата на лилия. Беше стара и избеляла. Корбет намести отново трупа и го покри с прозрачния воал. Отдалечи се да си поеме въздух, докато францисканецът закова капака с един камък.

Корбет стигна до тиса, свали парцала от лицето си и се загледа в птичката, която летеше над лехите с билки. Дали беше дрозд? Опита се да мисли за нещо приятно. Ранулф понечи да го заговори, но Корбет поклати глава. Францисканецът довърши работата си и се доближи.

— Няма да я оставят така, нали?

— Не, послушниците ще я закопаят.

Корбет го погледна:

— Знаеш ли нещо за смъртта ѝ, братко?

Францисканецът поклати глава.

— Нищо! Дори не знам коя е, макар да познавам повечето хора, които живеят по тези места. Странна смърт — продължи той. — Според слуховете тялото ѝ е било заровено, а после изкопано и оставено пред вратите на манастира. — Той внимателно се вгледа в Корбет. — Виждал съм те и преди. Преди години на похода в Уелс. Казвах, че си бил мрачен и непредсказуем, но кралят те обичал.

Ранулф сподави смеха си.

— А това трябва да е прислужникът ти! Онзи, с дяволските очи и коса като пламъците на ада! Сплашвате хората в името на краля, а?

— Аз съм кралски писар — отвърна Корбет. — И още съм мрачен и непредсказуем. Но въздавам кралското правосъдие и това не се е променило.

— Така ли? В такъв случай трябва да ти разкажа за един от моите енориаши: Робърт Върлиън, главен лесничей на покойния лорд Хенри Фицалан. Потърси убежище в моята църква. Иначе сър Уилям щеше да го обеси на най-близкото дърво.

— Невинен ли е? — попита Корбет.

— Той твърди така.

— А какво мислиш ти, братко? Нали се смяташ за съдник на останалите.

Францисканецът се засмя и потупа Корбет по гърба.

— Добре казано, кралски писарю. — Той се потупа по гърдите. — *Mea culpa, mea culpa*, прегреших. Ако ти си кралският съдия в тези краища, Върлиън има някакъв шанс. Да, той казва, че е невинен и аз също мисля така. Ще дойдеш ли да се видиш с него?

— Ще направя нещо по-добро — отвърна Корбет. — Нося кралска заповед, според която имам право да съдя престъпниците. Мога да свикам съд и да изслушвам всякакви дела.

— Значи искаш да използваш църквата ми?

— Да, това ще ми спести много време. Избирам те за кралски свидетел. Бих предпочел „Сейнт Осуалд“ пред което и да е друго място. Сега ще си измия ръцете и лицето и ще проверя дали лейди Маделин ще поговори с мен.

— В такъв случай ще се сбогувам. — Францисканецът стисна ръката на Корбет. — Ти отиваш в покоите на милейди, а аз до кухнята за огризки.

— Братко!

Козмас се обърна.

— Ти беше ли в ловната хижа през нощта преди убийството на лорд Хенри?

— Да, за малко. Предупредих го, че е прекалено суров при прилагането на горските закони.

— А на сутринта, когато той беше убит?

— Молах се, както обикновено, писарю. — И францисканецът се отдалечи.

Малко по-късно Корбет с измити ръце и лице и затоплен от половин чаша вино стомах, прекоси калдъръмения двор и влезе в уютните покои на игуменката. Стените на помещението бяха покрити с ламперия на три четвърти от височината им, а мазилката над тях беше боядисана в светлорозово. Малки картини в украсени златни рамки бяха поставени над ламперията. Всички изобразяваха сцени от живота на Дева Мария. Върху измитите каменни плочи бяха разстлани килими от чиста вълна. Шкафове, бюфети, столове и пейки бяха подредени из стаята. Писалището на игуменката се намираше пред големия еркере прозорец, който гледаше към личната ѝ градинка. Лейди Маделин седеше зад него и диктуваше на друга сестра, седнала зад писалището вдясно от нея. Когато Корбет и Ранулф влязоха, игуменката освободи сестрата и направи знак на Хю да седне на високото столче срещу писалището. На прислужника му не обърна внимание.

— Огледа ли всичко, което искаше? — попита тя.

Корбет пренебрегна стола и скръсти ръце, гледайки надолу към нея, докато Ранулф се облегна на вратата и тихичко заподсвирква. Възнамеряваше да я подразни и го постигна. Лейди Маделин го прониза с поглед и избута стола си назад, така че трябваше да погледне нагоре към Корбет.

— Имаш ли въпроси към мен, писарю?

— Не, милейди, кралят има въпроси към теб. Какво знаеш за смъртта на брат си?

— Бил е убит по време на лов — сприхаво каза лейди Маделин.
— Хенри обичаше кръвопролитията и унищожението! Искал е да се изперчи пред гостите си от Франция!

— Не приличаш на скърбяща сестра.

— Природена сестра, писарю.

— Но все пак не скърбиш?

— Скръбта е лично нещо. Лорд Хенри живееше в своя свят, а аз в моя.

— И не знаеш нищо за смъртта му?

— Моля?

Корбет я изгледа студено.

— Защо някой би искал да убие брат ти?

Лейди Маделин отметна глава и се засмя.

— Писарю, нали видя нашата църква? Мога да я напълня с хора, които биха искали да го убият. Заради жестокостта и разпътността му. О, да, аз скърбя за него — за момчето, което беше някога — и за безсмъртната му душа.

— Веднага ли те уведомиха за смъртта му?

— Бях тук, когато сър Уилям изпрати човек да ми каже. — Лицето ѝ се смекчи. — Съжалявам, сър Хю. — Лейди Маделин стисна ръба на писалището. — Заповядай там — тя посочи към отсрещния край на стаята. — Искаш ли да седнеш? Малко вино?

Корбет прекоси стаята и приближи стола към писалището.

— Сестрите от кухнята бяха много любезни — отвърна той, докато седнаше. — Но стомахът ми е още свит след онова, което видях. Значи не можеш да ми разкажеш нищо за смъртта на брат си или тази на младата жена, чийто труп видях?

Лейди Маделин поклати глава отрицателно.

— Често ли се виждахте с лорд Хенри?

— Понякога ходех в имението Ашдаун. Когато пътувах до Рай, сър Уилям ме придружаваше. Там имаме земи, за които се грижи управител.

— Манастирът явно е богат — кимна Корбет.

— През определени следобеди отваряме портите за поклонници. Даренията им са щедри — отвърна тя, хвърляйки яростен поглед към Ранулф, който продължаваше да си подсвирква тихичко.

Корбет погледна към него, намигна му и подсвиркването спря.

— Вярваше ли сър Хенри в света Хавизия, искам да кажа, в нейните мощи?

— Сър Хенри не вярваше в нищо!

— Но е подновил саркофага.

— Родът Фицалан винаги се е грижил за мощите.

— Все пак е било много щедро от негова страна.

Лейди Маделин се прозя.

— Аз непрекъснато му натяхвах. — Тя вдигна ръка към устата си и потисна още една прозявка. — Някой трябваше непрекъснато да го подсеща, за да изпълни дълга си.

— Ами Бухала? — попита Корбет.

— Чувала съм за него. Подозирам, че по-скоро той е убиецът, а не бедният Върлиън.

— И защо мислиш така?

— Струва ми се, че Бухала е човек, свързан с миналото на Хенри — обясни тя. — И Хенри, и Уилям бяха лекомислени младежи. Прелъстяваха и развратничеха на воля. Ничия сестра, съпруга, дъщеря, дори майка, не беше в безопасност от тях.

— И ти го знаеше?

— Чувах разни истории. Слухове за млада съпруга, която се обесила някъде в покрайнините на Рай.

— Знаеш ли какво означава „Розата от Рай“? — попита Корбет.

— Да. — Тя вдигна пръсти към устните си. — Лорд Хенри го е споменавал. Бухала му оставял послания да помни това име.

— И спомняше ли си го той?

— Мисля, че да. Нещо повече, смятам, че и Уилям знае за какво става дума. — Тя замълча. — Чух слухове за някаква кръчма, наречена „Червената роза“. Намирала се на пътя, който тръгва от Рай. Била собственост на млада семейна двойка, кръчмар и красивата му млада жена. Според слуховете Хенри и Уилям отседнали там преди години. Казват, че Хенри прелъстил младата жена, направил я своя любовница и после я напуснал.

— И? — попита Корбет.

Той се стресна, когато една сянка скочи в скута на лейди Маделин. Черният като въглен котарак се сгуши и замърка гърлено.

— Здравей, Луцифер — лейди Маделин лекичко го погали. — Моят постоянен спътник. — Тя се усмихна. — Бич за нашите мишки и други вредители.

— Какво станало с младата жена?

— Според слуховете, се самоубила — обесила се на една гредка в крчмата. Вече бях постъпила в манастира, когато това се случило. Татко, който вече беше стар, побърза да потули историята.

— Преди колко време е станало това?

— Трябва да са изминали двайсетина години. Казват, че духът на младата жена бродел из крчмата, затова сменили името ѝ.

— И Бухала може да е съпругът на мъртвата жена?

— Възможно е.

— Ами трупът, който е заровен в двора ви? — попита Корбет. — Нищо ли не знаеш за него?

— Абсолютно нищо.

— Не е ли идвала тук?

— Казах ти, сър Хю, нищо не знам.

Корбет задържа ъгълчето на устната си.

— На рамото ѝ имаше дамба във форма на лилия.

Лейди Маделин поклати глава.

— Сър Хю, не мога да ти помогна.

— Идвал ли е тук негово височество Уелският принц?

— Гробницата се посещава от много благородници. Самият крал също е идвал тук.

— Със свита ли идва?

— Само с един-двама прислужници.

— Но никой мъж не може да дойде тук, без да те е уведомил предварително?

Лейди Маделин се изчерви.

— Сър Хю, стигна твърде далеч. Защо ме питаш това?

— Съжалявам — извини се Корбет, — но кралят иска да разкрие загадъчните събития, които стават тук, милейди и съм длъжен да го направя. — Той се изправи и се поклони. — Благодаря ти за времето и вниманието. Ако имам още въпроси, разбира се, ще се върна.

Лейди Маделин не отговори. Тя взе перото от мастилницата и придърпа парче пергамент, сякаш се връщаше към задълженията си.

— Тогава сбогом, сър Хю. Някоя от сестрите ще ви заведе до конюшните.

Малко по-късно Корбет и Ранулф напуснаха манастира. Една от послушничките ги упъти и те намериха горската пътека, която трябваше да ги отведе до хана „Горският дявол“.

— Високопоставена дама — забеляза Ранулф, — изпълнена с високомерие и голяма лъжкия!

— Какво искаш да кажеш? — Корбет дръпна юздите.

— При цялото ми уважение, господарю, Едуард от Карнарвон^[1] може да е всякакъв, но поклонник? — Ранулф избухна в смях. — Ако е идвал тук, било е за някоя интрига и ние двамата добре го знаем. Но — продължи той — поне разбрахме кой е Бухала.

— Чудя се дали е така — замислено каза Корбет. — Тази работа е мътна, Ранулф. Фицалан са имали тайни и няма да ни позволят да ги разкрием, без да окажат сериозна съпротива.

Пристигнаха в хана малко след пладне. Работници и селяни от полята, лесничей и въглищари бяха дошли да обядват. Седяха из калдъръмения двор, облежнати на стената и се припичаха на слънце. Неколцина залагаха дали някакво куче ще улови язовец. Търговец на дрънкулки, панделки и дантела обикаляше из двора, бутайки пред себе си малката си количка. Крадец, прогонен от Рай, седеше до кладенеца и миеше краищата на ушите си, отрязани от приставите. Коняри изкарваха коне и вкарваха товарните кончета в конюшните. В отсрещния край чистеха малкия гълъбарник и острата миризма на птичи изпражнения изпълваше двора, предизвиквайки протести от онези, които обядваха.

Ранулф и Корбет оставиха конете си на един коняр и влязоха в просторната кръчма. Таванът ѝ беше от дървени греди, каменният под — покрит с дебел пласт свежи стръкове тръстика. В другия край капациите и вратите бяха отворени и през тях се носеше ароматът от билковата градина на хана. Резени шунка, късове бекон и дори пити сирене, увити в бял ленен плат, бяха провесени от гредите на тавана. Въпреки топлото време, в огнището гореше буен огън и един потен прислужник бавно въртеше шиша, на който беше нанизан половин свински бут. До него малко момиченце стоически понасяше

горещината и поливаше цвърчащото месо със сос, ухаещ на билки. Апетитната миризма изпълваше кръчмата и дори Корбет усети, че устата му се пълни със слюнка. Ханджията, шкембест и оплешивяващ мъж с хлътнали очи, бързо пристъпи към тях. Той разпознаваше добрите клиенти от пръв поглед и бързаше да достави удоволствие на придворните.

— Свинското ще стане след миг — каза им той. — Препоръчвам ви го, господа. Кана от нашата бира, малко портвайн и най-хубавия хляб, който можете да намерите от тази страна на Рай.

Корбет се съгласи и ханджията ги покани на една по-усамотена маса, както се изрази той, близо до прозореца. Корбет и Ранулф свалиха бойните си колани и седнаха на пейките. Корбет поръча на ханджията да им донесе три бири — едната за него. После посочи стола до себе си.

— Идват ли тук високопоставени посетители? Имам предвид, знатни.

— Хората идват и си отиват — предпазливо отвърна ханджията.

— А някой, когото да не познаваш? — попита Корбет.

— Сър, това е гората Ашдаун. Много хора минават оттук на път от крайбрежието към Кентърбъри. Студенти, моряци, обичайните просяци, поклонници и търговци.

— Знаеш за какво те питам — настоя Корбет. — Идвала ли е някоя важна личност, обвита в тайнственост, някой, който е плащал със злато и сребро, за да не бие на очи?

— Имаме и разбойници — отвърна ханджията.

Корбет въздъхна вбесен.

— Някой друг?

Мъжът извърна поглед.

— Идвал ли е Уелският принц?

— Да, взе най-хубавата стая в първия коридор, в която има голямо легло с балдахин и вълнени килими.

— Обзавеждането не ме интересува — каза Корбет. — Имаше ли някой друг тук, когато принцът пристигна?

— Само един човек — бързо отвърна ханджията. — Висок, с русолява коса и меки ръце. Ходеше много наперено. Мисля, че беше рицар. Говореше като образован човек, но рядко слизаше тук.

— Обзалагам се — сухо каза Корбет, — че той също е взел стая в първия коридор и е плащал добре, за да му носят храната в стаята.

Ханджията погледна с удивление тъмноокия писар.

— Забеляза ли този рицар да има някакъв отличителен знак? — попита Корбет и чукна мъжа по големия нос. — Залагам една сребърна монета срещу златна, че е имал. Червен двуглав орел ли беше? — Той настъпи ботуша на Ранулф, който изненадан трепна.

— Да, така е. — Ханджията вече беше уплашен. — Криеше се от всички, обличаше се като монах с тъмна наметка и качулка. Но на масата в стаята му видях пръстен с герба, който ми описа.

Корбет плъзна една сребърна монета по масата.

— Няма от какво да се боиш — каза той на уплашения човечец. — Не си направил нищо лошо. И този непознат беше тук, когато Уелският принц отседна в хана? — Ханджията кимна, стиснал сребърната монета.

— И си замина малко след принца?

— Да, беше поклонник, тръгнал да отдаде почит на света Хавизия.

Корбет вдигна чашата и отпи, после облиза пияната от устните си. Спомни си трупа, който бе прегледал внимателно по-рано през деня.

— А чу ли за намерения труп? — попита той. — За младата жена?

— Да, който оставили пред портите на „Света Хавизия“. Обзалагам се, че добрите сестри здравата са се уплашили.

— Не е била от околността, нали?

— Не. Ако някое младо момиче от селото изчезне, ще се вдигне голям шум. Ще започнат да го търсят из гората.

— Ако е била пътничка или поклонничка — продължи Корбет, — трябва да е отседнала тук.

— Не е задължително.

— Стига, мастър кръчмарю. Младите жени не пътуват по горските пътеки голи, както ги е майка родила. Видях тялото, кожата на жената е нежна като на знатна дама.

— Може и да е била — отвърна ханджията. — Но, сър, не е отсядала тук. Все пак, опиши ми я.

Корбет я описа колкото можеше по-подробно, ханджията поклати глава и вдигна ръка.

— Можеш да ме разпиташ под клетва пред местния съдия, но никога не съм виждал или чувал за такава жена.

Още една сребърна монета се появи между пръстите на Корбет. Той си поигра с нея и я търкулна по дължината на ръката си — номер, за който Ранулф много му завиждаше.

— Много си щедър сър, но дори да ми дадеш всичкото сребро от кралската хазна, не мога да кажа, че съм видял някого, щом не е истина.

— Не, мастър...

— Тебоа. Едмънд Тебоа.

— Искам да те питам още нещо. Всъщност, няколко неща. Какво знаеш за Бухала?

Ханджията се засмя гърлено, но очите му не се отделяха от сребърната монета в ръката на Корбет.

— Той прилича на мухите през лятото, сър. Досаден е, но безобиден.

— Идвал ли е тук да се храни?

— Никога. Би бил глупак да дойде тук и да каже „Аз съм Бухала, дай ми да хапна еленско“.

Корбет подхвърли монетата и я улови сръчно.

— Не, сър, говоря по-скоро за промъкване по тайна доба, когато любопитните очи и уши са затворени.

— Наистина ханът се нарича „Горският дявол“, сър, но ние не помагаме на разбойниците. — Ханджията отмести стола си и понечи да се изправи.

Ранулф се наведе и леко го стисна за рамото.

— Ще станеш, когато господарят ти позволи.

Ханджията въздъхна.

— Не исках да ви обидя.

— И не си — отвърна Корбет. — Кажи ми нещо за рода Фицалан, кръчмарю. Снощи тук се говореше много за тях.

— Родът Фицалан произхожда от дявола и ако зависи от мен, бих ги пратил обратно при него. — Ханджията отпи от чашата си.

— Какво искаш да кажеш?

— Те са благородници, сър, и такива като нас не ги интересуват.

— Свободен човек ли си, мастър Едмънд?

— Аз съм йомен^[2], сър. Притежавам този хан и полята край него. Плащам си данъците. Честен човек съм. Не мамя клиентите си и проявявам милосърдие към онези, които са в нужда.

Корбет изучаваше пълния, набит ханджия.

— Но някога си бил стрелец. Личи си от мазолите по пръстите ти. Много пъти ли си опъвал лъка?

— Да, сър, но купувам еленско от онези, които го продават. Не ловувам в кралската гора.

Корбет се чукна с ханджията.

— Тогава Бог да те благослови, сър. Откога си ханджия?

— Наследих хана от баща си.

— Член ли си на гилдията?

— Да, събираме се на Коледа и Великден, обикновено на някое пристанище — Уинчелси или Рай.

— Чувал ли си някога за „Червената роза“? — попита Корбет. — Кръчма, която се намирала в покрайнините на Рай?

— Не, сър, но познавам човек, който е чувал за нея. — Ханджията допи чашата си и се изправи. — Ще получа ли тази сребърна монета, ако ви заведе при него?

— Тя вече е твоя — подхвърли му я Корбет.

Ханджията ги изведе през задната врата. Тръгнаха през градината. В края й имаше ябълкови и крушови дървета. Един от прислужниците събираше паднали плодове и внимателно ги слагаше в кошници. Отвъд овощната градина имаше къщичка с островръх покрив, заобиколена от лехи с цветя и билки. Възрастен мъж седеше навън на стол и се припичаше, дъвчейки бавно круша.

— Баща ми — каза ханджията. — Наричаме го Древния.

Корбет разбираше защо. Старецът приличаше на Метусалем с набръчканото си лице, млечносини очи, оредяла брада и мустаци. Когато наближиха, той се взря в тях.

— Ти ли си, синко?

— Аз съм, древни татко — отвърна ханджията шеговито. — Водя ти гости.

— На деветдесет и пет години съм — дрезгаво каза старецът. — Разбираш ли какво значи това? Помня дядото на краля, Джон Безземни^[3]. Мина през Ашдаун, когато отиваше към Рънимийд. Виждал съм всичките. Наричат ме Древния, но паметта ми още е

добра. — Усмивката му се разшири и разкри полусдъвканата круша. — Но аз винаги казвам: „Не е важно какво имаш между ушите, а между краката“. — Той се взря в пръстена на дясната ръка на Корбет. — Ти си кралски писар, нали?

Сър Хю приклепна до него.

— Старче — той докосна ръката на стареца, — радвам се да те видя.

— Сливи — отвърна Древния. — Вече е есен и джанките са зрели и сладки като устни на младо момиче.

Корбет се чудеше на този старец, който е бил момче, когато крал Джон е повел армиите си срещу своите барони.

— Какво искаш? — Старецът проточи врат като птица.

— Татко, чувал ли си за кръчма, наречена „Червената роза“, някъде в покрайнините на Рай.

— Познавах едно момиче, което наричахме Червената роза. Живееше в Рай. Наричахме я „червена“, защото си боядисваше гърдите.

— Питам за кръчма, татко — настоя Корбет. — Собственост на млад мъж и съпругата му, която се самоубила.

— О, да, помня ги. — Старецът се почеса по носа. — Хората ми разказват всичко. Имаше такава кръчма, но сега се нарича „Златният светилник“. По времето на бащата на краля си беше истински бардак, често посещаван от войници, но после съдържателите му се смениха. Шерифът арестува всички. Да, купи я един млад мъж. Алуейн Ротмиър и съпругата му — мисля, че се казваше Катрин. Синовете на Фицалан често я посещаваха. А едното доведе до другото.

— Било е преди двайсетина години — прекъсна го Корбет.

— По това време бяха още момчета. Мислеха само за жени и си умираха да се хвалят с подвизите си — заяви Древния. — Хенри беше по-лошият. Нямаше корсаж, който да не е скъсал, нито фуста, която да не е вдигнал. Държеше се като господар, беше пъргав, умен и наблюдателен. Той я прелъсти. Алуейн открил какво е станало и бедното момиче се самоубило. Качило се на една маса и се обесило.

— А Алуейн изчезнал? — попита Корбет.

— Не, не е изчезвал. Явно не знаеш цялата история. — Старецът се изкикоти и погледна към сина си. — Май това и на теб не съм ти го казвал. Алуейн намерил трупа и го свалил от въжето. — Старецът

изсумтя. — После се обесил на същото място. — Изглежда осъзна, че на лицето на Корбет е изписано удивление. — И двамата умряха — промърмори той. — Изчезнаха в мрака! Сигурен съм, че са посрещнали подобаващо лорд Хенри!

[1] Една от титлите на бъдещия крал Едуард II. — Бел.ред. ↑

[2] Свободен селянин земеделец, задължен да съпровожда своя феодал по време на война. — Бел.ред. ↑

[3] Крал Джон (1167–1216) — получил прякора Безземни, тъй като баща му Хенри II не му завещава наследствени имения. Наследява престола от брат си Ричард I Лъвското сърце. След продължителен конфликт с висшата аристокрация през 1215 г., при Рънимийд, е принуден да подпише Хартата на свободите, която ограничава абсолютната власт на монарха. — Бел.ред. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Корбет и Ранулф се сбогуваха с Древния и се върнаха в кръчмата. Ханджията забърза да им отреже от свинския бут.

— Мили Боже! — възкликна Ранулф, когато седнаха. — Ако кралят разбере, ще изпадне в един от своите пристъпи на царствен гняв.

— Кралят ще разбере за това — отвърна Корбет. — Очевидно Гейвстън, който би трябвало да е в изгнание, се е върнал в Англия и се укрива в околността.

— Затова Уелският принц искаше да ни види, нали?

— Да, така е. Сър Уилям Фицалан е човек от неговия кръг. Подозирам, че по настояване на принца сър Уилям е довел Гейвстън в Ашдаун. Той е отседнал тук и е бил толкова сигурен в безопасността си, че не се е притеснявал да носи собствения си герб. Смятам, че той е бил тайнственият посетител на лейди Маделин. Уелският принц, обзет от фалшива набожност, е дошъл в Ашдаун, уж на лов или за молитва пред мощите на света Хавизия, а всъщност, за да се срещне тайно с любовника си.

Ранулф го погледна уплашено.

— Ако кралят узнае — каза той, — дори приятелството ти с него няма да те спаси, сър Хю.

— Кралят знае истината — сухо каза Корбет. — Уелският принц обича най-доброто и от двата свята. О, той ще се ожени за принцесата, която му изберат — гласът му премина в шепот, — но подозирам, че истинската му любов е и ще си остане гасконецът Пиърс Гейвстън.

— И той е бил отседнал тук? — попита Ранулф.

— Тук и в манастира.

— Ами другият проблем?

— Разочарован съм — отвърна Корбет. — Наистина смятах, че Бухала е съпругът на младата жена, която се е самоубила в „Червената роза“, но щом двамата са мъртви, трябва да помисля още.

— Лейди Маделин трябва да отговори на няколко въпроса.

— Има да отговаря за повече, отколкото си мисли. Ти видя онази коса, Ранулф. Мислиш ли, че това наистина са нетленни останки?

— Светът е пълен с измами, господарю. Има масла, отвари и билкови разтвори, които могат да я поддържат в добър вид.

Те млъкнаха, когато ханджията донесе подноси с цвъртящо свинско, пресен хляб, праз и лук, нарязани и поръсени с риган.

— Древния е много развълнуван от срещата с вас — каза им той. — А по другия въпрос? — Ханджията погледна плахо Корбет и писарят се зачуди дали през цялото време не е знаел кой е тайнственият му посетител.

— Престори се на невинен — посъветва го Хю — и ще си останеш невинен.

Ханджията се усмихна и се отдалечи. Корбет извади ножа си, взе роговата лъжица от кесията си и започна да реже месото.

— Ти ли си кралският пратеник?

Писарят стреснато се обърна. Младата жена се беше появила внезапно. Носеше морскосиньо наметало, обточено с червена бродерия, което я покриваше от главата до петите, макар че Корбет успя да зърне изкаляните обувки под него. Но това, което привлече вниманието му, бе лицето ѝ. С вдигнатата коса под тъмносивия воал то изглеждаше строго и тъй съвършено, че му напомни за удивителната статуя на Дева Мария, която бе видял в една църква близо до Париж. Кожата ѝ беше матова, очите — сини, носът — съвършен, а леко разтворените червени устни разкриваха бели и правилни зъби. Тя издържа на погледа му.

— Дано не ти губя времето, сър. Разбрах, че ти си сър Хю Корбет, кралски пратеник.

Корбет се изправи и ѝ придърпа стол. После хвана облечената ѝ в ръкавица ръка и с жест я покани да седне.

— Ти си Алиша Върлиън?

Красивото ѝ лице разцъфна в усмивка.

— Как разбра?

Корбет посочи наметалото ѝ.

— Предполагам, че това е причината. Излязла си набързо от къщи и си вървяла по кална пътека. Запитах се коя жена би искала да се срещне с мен тъй спешно... Излъгах те. Чух за невероятната ти красота.

Той се усмихна на Ранулф, но се изненада от промяната в изражението на прислужника си. Той, който никога не губеше ума и дума, сега седеше като ударен от гръм — с втренчен поглед, зяпнала уста и парче месо, забодено на ножа, застинало във въздуха на път за устата му.

— Ранулф?

Прислужникът затвори уста и свали ножа, но погледът му не слизаше от лицето на Алиша.

— Слугата ми е уморен — обясни Корбет.

Алиша се усмихна на Ранулф.

— Умеете да смущавате хората — каза тя меко. — Тук и сред горяните се говори само за това. Сър Уилям се прибра бесен в имението и слугите му изгарят от любопитство.

— Искаш ли вино? — попита Корбет.

— Не, сър, искам справедливост. — Младата жена сведе глава, очите ѝ бяха блестящи и настойчиви. — Лорд Хенри, Бог да го прости, беше развратник.

Другите посетители се заобръщаха, но Корбет ги изгледа заплашително и те отново се заеха с яденето.

— Говорете по-тихо, мистрес.

— Лорд Хенри беше развратник! — повтори тя още по-силно. — Жесток и порочен човек, който си получи заслуженото. Божието възмездие го настигна.

— Но това не се отнася до баща ти — безизразно каза Корбет.

— Баща ми не е извършил никакво престъпление.

— Но не е бил на лова!

— Нито пък сър Уилям.

— Баща ти е избягал!

— Всеки разумен човек би го направил! — възкликна тя. — Не е бил с лорд Хенри, когато са го убили. Всички знаеха, че му има зъб. Ако сър Уилям го беше хванал, щеше да го обеси на място.

— А сега баща ти се укрива в „Сейнт Осуалд“?

— Потърсил е убежище там, защото това е единственото място, където ще бъде в безопасност, докато бъде изпълнено кралското правосъдие.

— Можеш да викаш, колкото си искаш — каза ѝ Корбет. — Докато съм тук, — продължи той, взрян в прекрасните ѝ очи — никой

няма да бъде обесен и никаква присъда няма да бъде изпълнена, преди да разбера истината.

— Пилат е попитал какво е истина? И той е бил съдия.

— Аз не съм Пилат. Казвам се сър Хю Корбет. И истината ще бъде открита след подробни разпити.

— Например?

— Къде е бил баща ти, докато другите са ловували?

Алиша преглътна с мъка.

— Баща ми е бил с останалите лесничей.

— Не, не е бил. Бил е с теб, нали?

Тя примигна и кимна.

— Баща ми се боеше, че лорд Хенри ще се възползва от лова и отсъствието му, за да се промъкне обратно и...

— Да се срещне с теб?

— Не, сър Хю, за да ми посегне. Да разбие вратата и да ме насили. Както се е опитвал много пъти. Уплаших се. Баща ми се разтревожи. Върна се в къщата ни. Казах му, че всичко ще бъде наред и той тръгна. Бързаше да се върне, преди да разберат, че го няма.

— А в това време лорд Хенри е бил убит?

— Баща ми пристигнал в долината Севърнейк, малко след като убиецът пронизал жертвата си. Видял какво е станало и хукнал обратно към мен. Искаше да избяга, да стигне до някое пристанище — Уинчелси или Рай — и да замине в чужбина. — Младата жена преглътна. — Аз отказах, казах, че е глупаво да бяга заради престъпление, което нито един от нас не е извършил.

— Защо не избягахте преди това? — попита Корбет.

— Сър Хю, къде можехме да отидем? Баща ми е лесничей. Много семейства, останали без земя, се скитат по пътищата, а ръката на лорд Хенри беше дълга и силна. Защо трябваше да съсипем живота си заради неговата похот?

— Радваш ли се, че е мъртъв?

— Дано гори в ада заради онова, което причини на мен и на баща ми!

— Ами сега? — попита Корбет.

— Сър Уилям е същата стока. Но мисля, че дълбоко в сърцето си се срамува от онова, което правеше брат му.

— И защо дойде при мен?

— Баща ми е в убежището си.

— Можеш да отидеш да го видиш.

— Колко време ще стои там?

— До утре — отвърна бързо Корбет. — Утре ще свикам съд в „Сейнт Осуалд“. Ще призова всички, замесени в тази работа и ще разбере истината. Нали така, Ранулф?

В този миг Корбет направо се притесни за прислужника си — не беше докоснал храната си, не проронваше и дума, седеше и не сваляше поглед от Алиша. Обикновено в присъствието на млада хубава жена Ранулф беше забавен и остроумен, винаги готов да флиртува. А сега гледаше като болно теле, макар Алиша явно да не го забелязваше.

— Трябва да се връщам — тя бутна стола и се изправи.

— Аз... ще те изпратя до коня ти.

Ранулф отместе подноса и стана като сомнамбул. Хвана младата жена за ръката и учтиво я поведе през двора и навън към конюшната. Един коняр доведе жалък кон с износено седло. Ранулф направи гневен жест с ръка и лично хвана юздите. После помогна Алиша да се качи на коня.

— Яздиш като мъж? — Въпросът му прозвуча сковано и глупаво. Искаше му се тази млада жена да го забележи и да не си тръгне. Тя погледна надолу.

— Ти трябва да си Ранулф-ат-Нюгейт.

— Да — бързо каза той. — Старши писар в канцеларията на Зеления печат.

Тя се усмихна.

— Винаги ли зяпаш така жените?

— Досега не съм срещал жена като теб.

Алиша се засмя.

— С две глави!

— Не, само една е — отвърна Ранулф сериозно. Той отново хвана юздите и се втренчи в нея. — Баща ти е невинен. — В очите ѝ проблесна недоверие. — Не, не, изчакай и ще видиш. Онзи мрачен мъж, говоря за сър Хю, ще разбере истината.

— Да не би да искаш подкуп? — попита го тя сладко. — Затова ли си тук, Ранулф-ат-Нюгейт? И ти ли си като другите мъже, чийто ум е в панталоните?

Ранулф се изчерви.

— Не си ме разбрала правилно, мистрес.

— Така ли? Досега никой мъж не е успял да ме заблуди. Всички са много мили и внимателни, готови да играят на котка и мишка.

— Не е вярно! — отсече Ранулф и високо на бузите му избиха червени петна от гняв. Беше объркан от онова, което ставаше, но лицето на младата жена, маниерите и бързо сменящите се настроения, които проблясваха в очите ѝ, го омагьосваха. Той изруга наум. Езикът му сякаш беше вързан. Странно, тази жена му напомняше за лейди Мейв, съпругата на Корбет — въздействаше му по подобен начин. Ако трябваше да бъде честен, Ранулф би казал, че изпитва страхопочитание, дори страх и това го ядосваше. Той, Ранулф-ат-Нюгейт, писар, смел мъж, войник! Алиша не сваляше поглед от него.

— Не ме лъжеш, нали? — попита тя тихо. — Не би искал да ме обидиш? Досега не съм виждала мъж да се изчервява. — Тя взе юздите. — Съжалявам, ако съм била малко рязка.

Тя протегна ръка. Ранулф я взе и целуна кожената ръкавица. После вдигна поглед. Алиша забеляза страстта в очите му и отдръпна ръката си.

— Казаха ми, че господарят ти е странен човек. Но тези, които го съпровождат, са още по-странны. — Тя вдигна ръка. — Сбогом, мастър Ранулф-ат-Нюгейт.

Алиша обърна коня си и препусна навън от двора. Ранулф я проследи с поглед. Изпита желание да изтича след нея, да ѝ обясни какво изпитва. Беше ли постъпил правилно? Чу кикот и погледна към двора. Две конярчета го наблюдаваха. Ръката му посегна към дръжката на камата и те изведнъж си спомниха, че ги чака работа. Ранулф се върна в кръчмата, където Корбет бе доял месото си.

— Ранулф, добре ли си? — Той посочи към подноса, който беше почти пълен. — Няма ли да си довършиш яденето?

— Не съм гладен.

Корбет се изправи.

— За Бога, Ранулф, какво ти става? Познаваш ли тази млада жена?

— Бих искал да я познавам.

— Аха, значи това било! — Корбет сложи леко ръка на рамото му. — Ранулф-ат-Нюгейт, ужасът на жените, мъжът, който дори мислеше да стане свещеник!

— Не ми се подигравай!

— Не ти се подигравам. — Корбет отдръпна ръката си. — Тези неща се случват внезапно като смъртта, Ранулф, и никога не можем да ги предвидим.

Той внимателно оглеждаше лицето на прислужника си, което изглеждаше по-бледо от обичайното. На бузите му пламтяха две червени петна — знак, че Ранулф е разстроен или разтревожен, а зелените му котешки очи блестяха, сякаш беше пил.

— За всичко си има време и място — продължи Корбет. Хвана Ранулф за ръката и го поведе към градината. — Не забравяй, Ранулф, че градината е най-удобното място за заговори. — Той се усмихна. — Както и за ухажване. Няма наострени уши, нито зорки очи.

Седнаха на една пейка. Корбет завъртя пръстена си така, че слънцето заблестя по него.

— Какво виждаме тук, Ранулф? Слънчеви лъчи или материя? Сенки или нещо по-осезаемо? Все същата стара игра, нали? Когато стане убийство, хората ти казват онова, което искаш да чуеш и ти показват онова, което искаш да видиш. — Той рязко смушка спътника си. — Стига с тази роля на нещастно влюбен оръженосец. Къде е проникателният писар от канцеларията на Зеления печат? Първо — Корбет започна да изброява на пръсти. — Лорд Хенри Фицалан е много богат, влиятелен, мразен от всички и е убит по време на лов. — Погледна към Ранулф, но умът на прислужника му беше на друго място. Второ — продължи Корбет, — по-малкият брат на лорд Хенри не го обичал заради скъперничеството му. Сър Уилям не е присъствал, когато лорд Хенри е бил убит. Трето, имаме Робърт Върлиън, главен лесничей. Мразел сър Хенри заради похотливия му нрав и намеренията, които имал към дъщеря му. Той също не е присъствал, когато господарят му бил убит, а след това избягал по необясними причини. Четвърто, сър Уилям очевидно държи да прехвърли вината на раменете на Върлиън. Пето, света Хавизия в момента стои в рибарника отсреща. Съгласен ли си, Ранулф?

— Да, разбира се.

— Ранулф! — възкликна Корбет. — Ти не чу и дума от онова, което казах!

Мрачният писар промърмори някакво извинение. Корбет се чудеше дали това не е първият път, когато известният Ранулф-ат-

Нюгейт е тъй зашеметен.

— Пето — знаем, че сър Уилям е помогнал на господаря си, Уелския принц. Вероятно той е довел Гейвстън в Ашдаун. Помогнала му е сестра му, властната лейди Маделин. Подозирам, че мъжът, забелязан от сестра Фиделис да се промъква в къщата на игуменката, е бил не друг, а гасконският фаворит. Вероятно се е приютил в манастира, докато е чакал пристигането на принца на Уелс. И?

— Шесто — обади се Ранулф, — съществува и някакъв разбойник. Очевидно не върши кой знае какви поразии, но е повел война на живот и смърт срещу лорд Хенри. Пращал му е послания, в които се споменава „Розата от Рай“. Сега знаем, че собствениците на онази кръчма са се самоубили в резултат на похожденията на лорд Хенри.

— Добре — замислено каза Корбет. — Седмо, имаме трупа на млада жена, убита от стрела в гърлото. Голото ѝ тяло е било заровено в гората, после изровено и оставено пред манастирските порти. Осмо, имаме неколцина местни благородници, които бихме искали да разпитаме по-подробно. Францисканецът брат Козмас не е обичал мъртвия господар на имението, а знаем, че някога е бил стрелец.

— Както и нашият ханджия — прекъсна го Ранулф. — Освен това, да не забравяме и отшелника. Той може да знае нещо, да е видял или да е чул нещо.

— Вярно е — съгласи се Корбет. — Но има и един изчезнал човек. Всъщност двама. Загадъчният лекар Панций Кантроне. Каква е била връзката му с лорд Хенри?

— Какво още имаме? — попита Ранулф.

— Имаме, о, най-учен измежду писарите, дамата, с която се запознахме преди малко.

Ранулф трепна.

— Не подскачай като побъркан — Корбет го потупа по коляното. — И не позволявай на ума си да се замае. Алиша Върлиън е забележителна млада жена. Мога да се обзаложа, че умее да стреля отлично с лък.

— Но нали си е била у дома сутринта, когато е бил убит лорд Хенри.

— Не, Ранулф, тя твърди, че е била там. Откъде да знаем, че не е излязла след баща си с лък и колчан стрели? Знаем, че някой е оставил

такива оръжия в един от кухите дъбове. Освен това тя има кон. Би могла да убие лорд Хенри майсторски и с лекота.

— Не ми се вярва — Ранулф упорито сви устни.

— Добре, добре — меко каза Корбет. — Но нека продължим да търсим, Ранулф. Какво друго знаем?

— Че кралят не е искрен с нас.

— Да.

— Защо французите са искали лорд Хенри да предвожда английските пратеници във Франция? В общи линии — заключи Ранулф, — това е предизвикателството, пред което сме изправени.

Корбет стана.

— Ще те оставя да мечтаеш и да пишеш стихове. Довечера ще отидем в имението Ашдаун. Там са събрани всичките ни противници. — Корбет потри ръце. — И, разбира се, едно от имената не бива да забравям — моят най-голям враг, въплъщението на Луцифер, сеньор Амори дьо Краон.

Кралският писар се запъти отново към кръчмата. Ранулф се загледа след него, после скри лице в ръцете си. Не можеше да разбере какво става. В един момент си хапваше, а в следващия срещу него се появи лице, което накара сърцето му да спре за миг, а кръвта му да потече по-бързо в жилите.

Веднъж Малтоут го бе нарекъл „похотлив като врабче“. Но не и сега! Не изпитваше никаква похот! Искаше само да бъде с тази жена, да седи и да наблюдава промяната в изражението на прекрасното ѝ лице. Потънал в мислите си, Ранулф не забеляза сянката, която се промъкна в градината и застана до него, докато неочакваният гост не повлече крак и не се изкашля шумно. Ранулф вдигна поглед:

— О, мастър Болдок. Какво търсиш?

— Тази сутрин — каза конярят — нямаше кой да се погрижи за конете ви. Аз съм свободен човек.

— Търсиш ли си работа, мастър Болдок? — усмихна се Ранулф. — Възможно е да я получиш. Но първо ела и седни при мен. Кажи ми какво знаеш за Алиша Върлиън.

Дворецът Лувър беше лично владение на Филип IV Френски. Градините около него с цветните и билкови лехи, овощните градини,

фонтаните, езерата с шарани и рибарниците бяха радостта на живота му. Само той и най-близките му довереници имаха право да се разхождат там. Разбира се, членовете на домакинството му и особено онези, които изпитваха на гърба си язвителния му език, се колебаеха да приемат покана за посещение в „Градината на удоволствията“, както я наричаше Филип. В единия ѝ край беше оградената овощна градина, която кралят наричаше „Градината на обесените“. Старите ѝ крушови и ябълкови дървета даваха и други плодове, освен онези, които добрият Господ им позволяваше да произвеждат в изобилие. Тук инквизиторите и палачите на Филип бесеха обвинените в престъпления срещу царствения им господар — готвач, обвинен в отровителство; пазач, издавал тайни на чуждестранни търговци; писари, станали твърде словоохотливи след няколко чашки и най-вече английски шпиони, които агентите на Амори дьо Краон бяха разкрили и заловили. Тук вонеше на смърт. Трупове висяха, докато миризмата не станеше прекалено силна, тогава Филип нареждаше да бъдат свалени и заровени в отдалеченото гробище, което палачите наричаха „Хаселдема“ — еврейска дума, която означаваше „поле от кръв“. Понякога Филип разпитваше тук заподозрените. Хващаше ги за ръка и ги повеждаше на разходка между дърветата, сочейки гниещите трупове и описвайки престъпленията и измамите на всеки злодей. Това винаги водеше до опресняване на паметта и развързване на езика, но този път не беше имало резултат.

Сега Филип седеше в градинската си беседка и гледаше към окървавеното подуто лице на Саймън Рулс, вечният английски студент, който най-после беше заловен. С безизразно лице и свободно падаща до раменете руса коса, Филип поглади мустаците и добре подстриганата си брадичка и огледа английския шпионин.

— Знам, че те боли много!

Очите на краля се отправиха към облечените в черно палачи, които стояха зад жертвата си.

— Беше ли вече на колелото мосю Рулс?

Палачът с червената маска кимна.

Филип облиза устни. Рулс всеки момент щеше да изпадне в безсъзнание. Беше вързан с въжета на стола. Кралят взе кърпа и попи леко струйката кръв, която се стичаше от устата на англичанина.

— Знаеш ли, Саймън — промълви той, — винаги съм искал да се запозная с теб.

Устните на Рулс помръднаха, но от тях не излезе нито звук.

— Не, не, няма смисъл. — Филип раздразнено се почеса по главата. — Безполезно е. Разбираш ли английския ми? — Кралят не изчака за отговор. — Безполезно е — повтори той — да твърдиш, че си английски студент и да искаш да бъдеш изгонен от Франция на кораб от Кале или Булон. Носиш и писма, които удостоверяват, че си французин, че имаш братовчед в провинцията. Но всичко това са лъжи. Твоят господар сър Хю Корбет...

— Той не ми е господар! — прошепна Саймън.

— Разбира се, че не е, извини ме. Едуард Английски не допуска лявата му ръка да знае какво прави дясната. И все пак ти си английски шпионин. Разкриваш тайните ни и ги изпращаш на господаря си. — Филип се протегна и отново избърса внимателно устата на англичанина. — Искаш ли вино?

Един от палачите вдигна украсената със скъпоценни камъни чаша и я поднесе към устните на жертвата. Рулс залочи като куче, оливайки се с виното. Знаеше, че пие за последно. Цялото му тяло гореше от болка. Бяха го разпънали на колелото и въртели, докато мъчителят щипеше плътта му с нажежени щипци. Едни и същи въпроси се повтаряха непрекъснато. Какво е разбрал? Какво му е казала мадам Малвоазен? Саймън не се беше пречупил, уверен, че пратеникът, заминал за Англия, вече е предал тайната на царствения му господар.

— Пак те питам — каза Филип. — Отговори ми или ще те върна на колелото. Не искам да го правя, мосю Рулс, искам да ни кажеш тайната.

— Но ако ти я кажа — с мъка каза Саймън и на устните му се появиха кървави мехурчета, — тя вече няма да бъде тайна. И ти го знаеш, Филип, кралю на Франция.

Кралят се наведе и го удари през лицето с опакото на ръката си. Пръстенът с аметист разреза бузата на затворника.

— Тайната! — повтори той. — Ако ми я кажеш, аз също ще ти кажа една тайна.

Рулс се опита да се усмихне. Той ту губеше съзнание, ту се свестяваше. Понякога му се струваше, че е обратно в Оксфорд. Друг

път, че е в кръчмата и пее с приятели коледни песни, а навън се сипе сняг. Или че крал Едуард се разхожда под ръка с него из розовите градини на Уестминстър.

— Познаваш ли Панций Кантроне? — попита Филип.

Рулс потръпна.

— Трябва да го познаваш — настоя Филип. — Сигурно си чувал скандалните лъжи, които той представя за истина.

— Не познавам такъв човек.

— Хайде, мастър Рулс. Ще ти освежа паметта. Преди да загине при нещастния случай с лодките мосю Малвоазен смяташе, че е научил някои тайни.

— Наистина не го познавам! — избухна затворникът, опитвайки се да овладее гаденето. Не трябваше да губи съзнание. Само да можеше да забрави болката!

— Мосю Малвоазен споделил наученото със сеньор Кантроне. По един или друг начин ти си го разбрал.

Рулс не вдигаше поглед.

— Ти ще умреш — продължи безмилостно Филип. — Или бързо, или на въжето в моята градина.

Рулс отново не отговори.

— Каква беше тайната? — настоя Филип — Затова ли господарят ти те изпрати в Париж? — Филип кимна на един от палачите, който дръпна назад главата на Рулс. — Лорд Хенри Фицалан е мъртъв — заяви той. — Убит от стрела в сърцето. Колкото до сеньор Кантроне, Амори дьо Краон е съвсем близо до него. Или може би се утешаваш с мисълта, че тайните, които си открил, са стигнали до Англия? По онзи търговец, как му беше името? А, да, Малшар. Той стигна до Булон и взе кораб за Англия.

Рулс се опита да се съсредоточи. Въпреки болката, той си припомни живо дребничкия Малшар и товарния му кон, които кръстосваха калдъръмените улички на Париж и провинциалните пътища.

— Ти пи с него, нали? — продължи Филип. — В една гостилница на пътя за Фонтенбло. Двамата седяхте в ъгъла и си шушукахте като деца. Малшар си тръгна. — Филип замълча. — Пийни си още вино. Колкото искаш. — Той изчака, докато дадат на затворника

да пие. — Малшар е мъртъв. Хората ми го причакаха на едно усамотено място по пътя.

Рулс се закашля и изплю виното. Нежно като майка, Филип попи устните му с окървавената кърпа.

— Но Малшар беше по-бърз, отколкото предполагахме. Бил си запалил огън и преди да успеят да го спрат, изгорил писмата ти, а моите хора изгорили него.

Рулс се усмихна през болката.

— Тогава и ти знаеш колкото мен, Филип Френски.

Кралят се облегна на подобния си на трон стол и отметнал глава, се заслуша с едно ухо в песента на славея в сребърна клетка, която висеше от клоните на една череша. От друга част на двореца се дочу тръбен звук и той разбра, че е време за обедната молитва. Губеше си времето тук. Кимна на палачите.

— Изведете го! Обесете го!

Изправиха Рулс на крака и го изведоха навън. Филип грижливо изтри кръвта от ръба на чашата и отпи от нея. Радваше се, че Фицалан е мъртъв. Нямаше да има повече писма и намеци за изнудване. А Кантроне? Щеше ли дьо Краон да го убие? Това не го интересуваше. Какво беше смъртта на един човек в сравнение с големите му планове? Но не биваше да обижда Едуард Английски. Щеше ли Кантроне, когото с радост би обесил заедно с Рулс, да му продаде тайната си? Или щеше да избяга? Ако я продадеше, какви проблеми щеше да му създаде? Какъв скандал щяха да предизвикат шпионите на Едуард в Париж или Авиньон? Филип погледна към вратата. Имаше ли Амори дьо Краон пръст в смъртта на Фицалан? Беше ли приел заповедите му твърде буквално? Филип потри бузата си. Трябваше да се помоли, да отправи молитва към своя предшественик свети Луи пътищата на Кантроне и онзи досадник Корбет никога да не се пресекат.

ОСМА ГЛАВА

Филип би бил доволен, ако можеше да види колко разтревожен е Панций Кантроне. Френският крал направо би коленичил в благодарствена молитва, защото през този слънчев есенен следобед на италианския лекар му оставаше още много малко живот. Той, разбира се, не знаеше, че смъртта го дебне. Просто бе решил да избяга от Англия и от французите и да не позволи на английската корона да го предаде на Филип Френски.

Италианският лекар се връщаше от посещение в манастира „Света Хавизия“. Беше се погрижил за младата послушница сестра Фиделис, чиито кокалчета бяха толкова подуты, че пръстите ѝ изглеждаха като нажилени от пчели. Кантроне се беше държал професионално. Бе прегледал кожата, опипал костите и въпреки притесненията на момичето, внимателно изследвал урината ѝ, защото съществуваше възможност отокът да е бил предизвикан от отклонения в притока на телесните ѝ течности. Разбира се, лейди Маделин го бе посрещнала сърдечно и двамата си бяха поговорили насаме в покоите ѝ, преди и след като се беше погрижил за послушницата. После Панций Кантроне бе пийнал малко вино и похапнал сладкиши в трапезарията, преди да вземе коня си, а в момента яздеше обратно по горския път към имението Ащдаун.

Италианският лекар се бе увил плътно във вълнената си наметка. Носеше и подплатени с вълна ръкавици, защото макар според англичаните зимата още да не бе настъпила, му беше студено. Той мразеше тези мрачни, влажни гори и копнееше за слънчевите долини на Тоскана. Кантроне бе твърдо решен да избяга. Пристигна в Англия, защото лорд Хенри му обеща защита. В замяна лекарят му бе прошепнал тайните, които бе научил от мосю Малвоазен. Сега тези тайни отново го преследваха, докато конят му вървеше по пустите горски пътеки. Мрачни образи изпълваха ума му: монаси с черни качулки и свещи в ръце, които обикаляха из катедралата; а зад тях драпиран с кадифе ковчег върху раменете на носачите. Тъжните

гласове на хора прииждаха и се отдалечаваха като вълна, напявайки думите от заукойната служба. Пред катедралата обикаляха конници в ризници и успокояваха тълпата. Кантроне беше участвал в процесията. Стоеше до Малвоазен. Бяха наблюдавали как царствените опечалени се привеждаха към восъчната статуя върху ковчега. Там бяха струпани рози и бели лилии. В един миг Малвоазен не бе издържал и бе прошепнал:

— Не беше възпаление на дробовете.

— Какво? — беше попитал Кантроне.

— Не беше възпаление на дробовете — беше повторил тихо Малвоазен, произнасяйки думите само с ъгълчето на устата си, с блеснали очи и лице, зачервено от изпитото вино. — Тя беше отровена.

Кантроне бе замръзнал от страх и удивление, но лукавият Малвоазен бе избрал момента, в който другият не можеше да избяга.

— Знаеш, че казвам истината.

Воднистите му очи се бяха впили в тези на Кантроне и италианският лекар си бе позволил да се усъмни. По-късно, когато църквата се бе опразнила и облаците тамян се рееха като забравена молитва в катедралата, постепенно издигайки се към високия таван, Кантроне бе придърпал Малвоазен настрана.

— Ако повториш някому онова, което ми каза — бе му прошепнал той, — и двамата ни чака бесилка.

Вече изтрезнял, Малвоазен се беше огледал страхливо.

— Аз изпълних дълга си — бе казал той. — Омръзна ми. Време е да потърся мир и покой.

Малвоазен бе напуснал поста си. Всички очакваха, че Кантроне ще се стреми да го заеме, но италианецът беше колкото добър лекар, толкова и хитър интригант. Бе забелязал мъжете, които го следваха по пътя към кръчмата или стояха пред къщата му, когато паднеше мрак. Като всеки добър лекар, той разпознаваше симптомите. Бе приготвил багажа си и избягал посред нощ. Отначало в Италия, а после по море към завладения от англичаните град Бордо. Дори там се беше чувствал преследван и се канеше да поеме още по-надалеч, когато се бе запознал с лорд Хенри Фицалан. Английският благородник си търсеше лекар и впечатлен от уменията на Кантроне, му бе предложил място в имението си. Италианецът веднага бе приел. С времето той беше открил, че Фицалан заема видно място в английския двор и е доверен

пратеник във Франция. За да подсигури положението си, той му беше разкрил научените мрачни тайни. Лорд Хенри изглеждаше зарадван. Кантроне бе започнал да му вярва — единственият човек, на когото се бе доверил през дългия си, изпълнен с подозрения живот. Фицалан бе използвал тайните срещу французите, намеквайки какво знае при срещите с тях или в писмата си.

Кантроне дръпна юздите и вдигна очи към надвисналите клони.

— Бях глупак — промърмори той, — че му се доверих!

Лорд Хенри се бе закле, че лекарят няма да го придружава във Франция, но в объркването, последвало смъртта му, Кантроне бе разбрал, че въпреки тържественото обещание, в Рай е нямало да се разделят с целувки и прегръдки, а са щели да го натоварят на някакъв кораб и да го предадат на французите. В замяна на какво? На повече влияние? На още власт? На торба злато? Лекарят смушка кроткия си кон и той ускори ход. Как бе могъл лорд Хенри да го предаде, когато той бе направил толкова много за него?

Сега той беше мъртъв, а сър Уилям бе само един наивен и простодушен младеж. Именно той неразумно му беше разкрил какво го е очаквало. Знаеше ли сър Уилям мрачната тайна? Щеше ли да му предложи защитата си? Кантроне поклати глава. Съмняваше се. Сър Уилям искаше да заличи всички спомени за присъствието на брат си от имението. Много от прислужниците бяха уведомени, че трябва да си търсят друга работа.

Кантроне се бе държал настрана от сеньор Амори дьо Краон, но веднъж бе забелязал, че френският пратеник го изучава; лукавите му очи се усмихваха и в тях той бе съзрял повече опасност, отколкото в стая, пълна с палачи.

Лекарят си пое дъх и сбърчи нос от миризмата на гниеща растителност. Не бе успял да открие часослова на сър Хенри, където лордът криеше всичките си тайни, но беше решил да действа светкавично като раздразнена змия, използвайки онова, което знаеше, за да спечели още злато. Щеше да се върне в Ашдаун, да събере ценностите си и още преди да падне мрак, да бъде надалеч. Бе решил да се укрие в някое от пристанищата близо до Ламанша и да замине на север за Фландрия, Ено или за някоя от балтийските германски държави.

Кантроне бе доволен от себе си. С едно изречение бе предизвикал такива подозрения и вълнения в душата на лорд Хенри, а после събитията бяха последвали едно след друго. Сега той можеше да избяга!

Някакъв звук отдясно го накара да спре коня. Взря се между дърветата. Тук беше в безопасност. Разбойникът Бухала водеше война срещу рода Фицалан, а не срещу него. Колкото до французите, съмняваше се, че те биха го нападнали сега. Не и тук, където можеха да ги разобличат и да избухне голям скандал.

Той взе малкия арбалет, който висеше на рога на седлото му. Бръкна под наметалото си, извади назъбена стрела и бавно опъна тетивата. Засмя се тихичко на страховете си, държеше се като плаха девойка.

Следобедното слънце проникваше между дърветата. Птича песен прониза тишината. Отново се чу звук и един заек пребяга през пътеката. Кантроне се успокои. Извади стрелата, но продължи да държи арбалета. Листата по клоните над него бяха станали златистокафяви — сигурен знак, че есента е настъпила — но когато започнеха да се спускат мъглите, той щеше да е оставил това място далеч зад гърба си. Лекарят охлаби връзките на бялата си батистена риза, които сякаш стягаха гърлото му. Не знаеше, че така е идеална мишена за стрелеца, скрит между дърветата. Тетивата бе опъната, чу се тихо изсвистяване и стрелата със сиви пера улучи Кантроне право в гърлото. Той изпусна юздите и бавно се свлече на пътеката. Конят му се уплаши и подскочи напред, но после спря и започна да пасе. Облечен в черно наметало с качулка, стрелецът излезе измежду дърветата. Известно време той стоя приклеknал, оглеждайки внимателно пътеката в двете посоки, после забърза към трупа и изпразни джобовете и кесията му. Доведе коня на Кантроне, сложи трупа на седлото и изчезна с него обратно в гората.

Вечерята, давана от сър Уилям в имението Ашдаун, беше внушително събитие. Корбет и Ранулф бяха посрещнати от коняри с факли на широкия път, който се виеше от портите до главния вход на красивата къща от камък и дърво. Прислужници с ливреите на рода Фицалан взеха наметалата и бойните им колани и ги въведоха в

голямата зала за пиршества. Стените на внушителното помещение бяха наполовина покрити с ламперия, а бялата мазилка над тях — украсена със знамена, щитове, блестящи брони и скъпи златоткани драперии. Знамена с гербовете на Англия, Франция и Фландрия висяха от гредите. Дървеният под бе изметен, излъскан и покрит със свежи ароматни треви. Сребърни съдове с цветя стояха на прозорците и в ъглите. Кучкари и коняри държаха кучетата далеч от подиума, където бе поставена голяма маса с покривка от златоткан бродат и подредена със скъпи чаши, подноси, чинии и кани, всички с герба на рода Фицалан. Факли и восъчни свещи разпръсваха тъмнината и изпълваха с въздуха с приятно ухание.

Сър Уилям, който определено изглеждаше нервен, ги бе посрещнал там, шумно обявявайки, че е трябвало да дойдат по-рано и обяснявайки, че макар тялото на брат му да е още непогребано, той ще следва традициите на щедро гостоприемство, с които беше прочут родът Фицалан. Косата, мустаците и брадата му бяха подстригани и намазани с благовонни масла. Бе облечен в туника от златист лен с колан, украсен със скъпоценни камъни, а на краката си имаше меки червени ботуши. Той им съобщи, че е разтревожен, защото сеньор Кантроне още не се е върнал и непрекъснато поглеждаше през рамо към мястото на подиума, където дьо Краон и главният му писар вече бяха заели местата си.

— Разбрах, че познаваш френския пратеник — каза сър Уилям.

— Като близък роднина — отвърна Корбет с усмивка.

Последван от Ранулф, той се отправи към подиума. С широка усмивка дьо Краон се изправи и пристъпи, за да го посрещне. Двамата си стиснаха ръце, прегърнаха се и си размениха целувката на мира.

— Хю, слава Богу, мислехме, че си убит!

— Представям си колко си скърбил при тази новина, Амори!

Дьо Краон отстъпи назад.

— Изобщо не си остарял, сър Хю. Лейди Мейв явно се грижи добре за теб.

Корбет оглеждаше оредяващата червена коса на дьо Краон, жълтеникавото му лице, разрошените му брада и мустаци. Ако не бяха пълните му с живот и лукавство очи, той би изглеждал грозен. Очарователен придворен или безмилостен убиец? Понякога Корбет изпитваше лека привързаност към този смъртен противник и се

чудеше дали дьо Краон се чувства по същия начин. Лицето на французина се превърна в маска на загриженост.

— Какви тъжни времена! Лорд Хенри е мъртъв! Голяма част от свитата ми е все още край Рай. Искаме да се върнем във Франция.

— Кралят ще назначи някой друг — отвърна Корбет. — Сър Уилям или милорд Съри.

— Ти няма ли да дойдеш в Париж? — попита дьо Краон, докато сядаше. Усмихна се на бледия си писар. — Имаме да ти покажем толкова много неща, Хю, особено градината на господаря ми зад Лувъра.

Сър Уилям пристъпи между тях и седна на големия стол, подобен на трон. Корбет реши да си спести отговора. Прислужникът, който стоеше зад новия господар на имението, вдигна ръце. Тръбачите в галерията в отсрещния край на залата дадоха сигнал и вечерята започна. Бульон, риба в сметанов сос, говеждо, еленско, цял печен лебед. Ястията следваха едно след друго, каните с вино непрестанно се пълнеха. Сър Уилям се стараеше да бъде добър домакин. Разговорът течеше свободно като поток, подминавайки подводните течения. Говореха за кралските дворове и канцеларии, за погребението на лорд Хенри и възможностите за траен мир между Англия и Франция, щом бъде консумиран бракът между принц Едуард и принцеса Изабела.

Ранулф чоплеше храната си, пресушил чашите с бяло и червено вино. Дьо Краон забеляза това, присви очи и заразително за нападението в Оксфорд. Последва общ разговор за предстоящия мир. Само веднъж между гостите се забелязаха признаци на напрежение.

— Къде е италианският лекар Кантроне? — попита дьо Краон. — Много искам да поговоря с него.

Сър Уилям, който бе пил много и бързо, сви рамене. Оригна се и хвърли няколко кокала към чакащите мастифи в залата.

— Ако знаех — завалено каза той, — щях да ти кажа.

Дьо Краон се канеше да продължи да го разпитва, когато пиршеството бе прекъснато от бръмчене на стрела. Тя мина през един от прозорците и се заби дълбоко в ламперията. Кучетата залаяха и завиха. Прислужници заприиждаха в залата. Сър Уилям седеше с отворена уста и вдигната чаша.

— Нападат ни! — извика старият иконом. — Войници, заемете местата си!

Корбет се зачуди дали старецът не е пил твърде много от виното, което поднасяше.

— Глупости! — дьо Краон се облегна на стола и двамата с писаря му се разсмяха.

Корбет тръгна през залата. Забеляза, че към стрелата бе привързано с връв късче пергамент.

Бухала ходи, където пожелае!
Той прави, каквото си поиска!
Недей забравя Розата от Рай!

Корбет разглеждаше внимателно стрелата, която нямаше отличителни знаци. Сър Уилям се бе приближил до него, олюлявайки се леко.

— Трябва да поговоря с теб, сър — каза му тихо Хю. — За това. — И той погледна твърдо господаря на имението в очите. — За Бухала и най-вече за италианския лекар и Пиърс Гейвстън.

Лицето на сър Уилям пребледня.

— Аз... не знам за какво говориш! — каза той.

— Искам да знам истината — настоя Корбет. — Иначе, милорд, можем да си играем на котка и мишка цяла нощ.

Той погледна назад към подиума, където дьо Краон се беше отпуснал на стола си. От Ранулф нямаше и следа.

— Сър Уилям — продължи Корбет, приближил глава до домакина, — дьо Краон е един от най-големите врагове на краля и възнамерява да ме унищожи. Забрави сладките приказки и целувката на мира. Ако ме срещне сам в някоя тъмна уличка, ще ме удуши или ще ми забие нож в корема.

Лицето на сър Уилям се обля в пот.

— Какво ще стане сега, сър? Не мога да се лутам тук, в присъствието на враговете си, и да преследвам блуждаещи огньове! Ще чуя ли истината или да накарам някой от менестрелите ти да ми изпее някоя песен?

Сър Уилям се обърна.

— Сеньор дьо Краон — извика той. — Възникна дребен проблем.

Французинът махна с ръка и сви рамене.

— Трябва да поговоря със сър Хю — продължи домакинят.

— Както всички ние по някое време! — сладко каза пратеникът.

Но сър Уилям, последван от Корбет, вече вървеше из залата. Вън тръгнаха по един сводест коридор, излязоха на чиста, настлана с плочи тераса и се изкачиха по тъмни дъбови стълби.

— Къде е стаята на брат ти? — попита Корбет.

Сър Уилям сякаш се канеше да му откаже да го заведе. Писарят погледна през рамо и наруга наум Ранулф. Подозираше къде е отишъл — да търси хубавата Алиша Върлиън. Фицалан продължи по коридора и спря пред една врата, отвори я и зад нея се разкри разкошно обзаведена, но разхвърляна стая. Корбет забеляза голямото легло с балдахин и завеси от черна коприна, обточени със златни и сребърни нишки. От двете страни на прозореца стояха големи шкафове, навсякъде имаше сандъци и ковчезета с отворени капаци. На един стол бяха струпани части от броня. В средата на широката дъбова маса лежеше меч. Сър Уилям покани Корбет да седне на стола от другата страна и донесе поднос с кана вино и чаши. Корбет отказа.

— Пих достатъчно, сър Уилям.

— Но аз не съм, а както казват студентите „*In vino veritas*“ — той напълни чашата догоре, седна срещу Корбет и вдигна мълчалив тост.

— Ти ли уби брат си? — започна кралският писар.

— Отидох в гората, за да се облека — отвърна сър Уилям. — Нямам пръст в смъртта му. Името ми е Уилям, а не Каин.

— Какво знаеш за жената, чийто труп намериха в гората?

— Нищо.

— Защо имаше дамгосана лилия на рамото?

Сър Уилям сведе глава.

— Говори! — отсече Корбет. — И ти си ходил по кръчмите с брат си! Предполагам какво означава този знак — че е била проститутка.

— Но не обикновена. Слагат ги на местата, където се предлагат куртизанки от висока класа.

— Но защо лилия?

Сър Уилям се разсмя.

— Това е френски обичай. Сигурно е била францужойка. Ако това, което казваш, е вярно, сигурно е дошла от Абивил или Булон.

Французите са по-търпими към проститутките от нас, англичаните. Ако една жена бъде уличена, че държи дом за разврат, я дамгосват така. Тя е собственост на краля и може да бъде глобена.

— И какво е правела в Англия? — попита Корбет.

— Не знам, сър Хю, но голи всички си приличаме, нали? Англичаните обичат проститутките не по-малко от французите и германците. Дори свещениците ги обичат. Има ги във всяка страна — Сър Уилям остави с трясък чашата си. — За Бога, човече! Английски проститутки работят във Франция, а френски — в Англия. Преструват се на дами, изпаднали в беда. За един беден земеделец, който иде в Рай, Дувър или Уинчелси, френската проститутка е истински деликатес. Но за тази не знам нищо! Нито защо е била в Ашдаун, нито защо някой е пратил стрела в гърлото ѝ!

— Ти ли откри трупа? Ти ли го занесе пред манастирските порти?

— Не.

— Брат ти ли беше?

— Хенри никога не би си изцапал ръцете с подобно нещо.

Корбет се облегна назад. За пръв път обърна внимание на рафтовете, пълни с книги, подвързани в телешка кожа. Някои от подвързиите, украсени със злато и сребро, проблясваха на светлината на свещите.

— Свещите бяха запалени, когато влязохме тук — каза Корбет. — Не се ли боиш от пожар?

— Помириши въздуха — отвърна сър Уилям. — Те са от чист восък. Не хвърлят искри. Свещникът е бронзов, капачето — от мед. Чудесна идея на брат ми. — Младежът посочи наоколо. — Ашдаун е изграден от най-скъпия камък, който родът Фицалан можел да си позволи. Не се боим от пожар.

— Но се боите от тайнствения стрелец — забеляза Корбет. — Освен това знам за „Розата от Рай“.

— Нямам нищо общо с това.

— Не съм казал, че имаш, но ме излъга. Знаеш какво означава.

— Хенри беше пощурял — обясни сър Уилям, намествайки се на стола. — Непрекъснато развратничеше. Жената на кръчмаря в „Червената роза“ беше увлечена по него. Хенри я напусна, затова тя се

обеси, а мъжът ѝ я последва. Кръчмата беше продадена и смени името си. Татко направи всичко възможно, за да потули скандала.

— Кой тогава е Бухала?

— Хенри проучи въпроса подробно. Кръчмарят и жена му са умрели, но имали син на пет години.

— А! — възкликна Корбет.

— Бог да ни пази — продължи Уилям. — Тогава бях едва десетгодишен.

— И този син се е нарекъл Бухала?

— Възможно е, но е странно, сър Хю. Той е майстор стрелец, но никога не стреля по елени, не напада прислугата, нито пък е посегнал на мен и брат ми.

— Мислиш ли, че може да е свещеник? — попита Корбет. — Някой като брат Козмас?

— Божи отмъстител? — попита сър Уилям. — Той не обичаше брат ми. Наблюдавахме църквата, но се убедихме, че не е Бухала.

— Ами дьо Краон? — попита Корбет.

Сър Уилям направи гримаса. Виното го караше да изпада в мрачен унес. Корбет се протегна, взе меча и го хвърли на пода, за да го стресне.

— Дьо Краон? Ти спомена и за Гейвстън. — Сър Уилям вдигна глава, на лицето му играеше полуусмивка.

— Сега разбирам играта ти — каза Корбет и се подпря с лакти на масата. — Ще ми отговориш, ако те защитя от краля.

— Сър Хю, не съм направил нищо лошо. Уелският принц дойде тук. Всички знаеха, че Пиърс Гейвстън е в Англия и се крие. Но принцът не искаше да има нищо общо с лорд Хенри и се обърна към мен. Гейвстън се криеше по именията и селата на южното крайбрежие. Принцът ме попита дали мога да го доведа в Ашдаун. Казах му, че брат ми ще побеснее. Той се нацупи и ми напомни, че някой ден ще стане крал, че съм бил в свитата му и че ще си спомни за по-малките братя, които не са му помогнали, затова се съгласих. Гейвстън пристигна в Ашдаун, преоблечен като поклонник. Нае си стая в хана „Горският дявол“ и посети манастира „Света Хавизия“. Принцът се срещаше с него в кръчмата, в гората и в манастира.

— Къде е Гейвстън сега?

Сър Уилям отново си наля вино.

— Тръгна си, веднага щом разбра, че тук ще идва кралски служител — той щракна с пръсти. — Изчезна като утринна мъгла.

— Ами лейди Маделин? Знаеше ли за всичко това?

— Разбира се. Уелският принц я посети и я омая, говорейки за проклетата ѝ мощехранителница.

— Проклетата?

— Това е единственото, което я интересува. Принцът постъпи с нея по същия начин, както с мен. Каза ѝ, че като стане крал, ще посещава „Света Хавизия“ също толкова често, колкото гробницата на свети Томас Бекет в Кентърбъри. И Маделин налага златната кукичка. Гейвстън получи достъп до манастира и принцът се срещаше с него там.

— Ами ако кралят беше разбрал? — Корбет се изправи на стола.

— Ти щеше да бъдеш повикан в Уестминстър и щяха да те хвърлят в Тауър да чакаш аудиенция.

Сър Уилям облиза устни.

— Не съм извършил никакво престъпление. Гейвстън е просто конте и не заплашва краля или кралството. Не забравяй, сър Хю — дрезгаво добави той, — един ден, пази Боже, кралят ще умре и короната ще премине у друг.

— Така е, но ти не забравяй, сър Уилям, че аз служа на Короната, а не на онзи, който я носи.

— Никога не забравяш, че си правник, а, мастър писарю?

— Не, сър, нито пък забравям истината. А тя е, че ти не си причинил злина, но дьо Краон е друго нещо. Защо френският крал искаше лорд Хенри да предвожда английските пратеници в Париж?

— Хенри пътуваше много — отвърна сър Уилям. — Беше учен, колекционер на ценни вещи. В чужбина го познаваха добре.

— Мен също — отвърна Корбет. — Но французите бяха категорични. Настояха именно за лорд Хенри Фицалан. Кажи ми, сър, защо?

Сър Уилям вдигна поглед към рафтовете.

— Истината, сър Хю, е, че не знам. — Той вдигна ръка. — Ако искаш, ще се закълна. Брат ми определено беше в добри отношения с френския крал.

— Пишеха ли си?

— Разменяха си подаръци и кратки писънца.

— Може ли да ги видя?

— Щом искаш.

— Хайде, сър Уилям, ти знаеш много повече. — Корбет разтвори ръце. — Щом искаш протекцията ми в двора, трябва да я заслужиш.

Домакинът тронаво се изправи, отвори един от капациите и се вгледа през решетките на прозореца.

— Ключът към всичко това, сър Хю, е Панций Кантроне, но Бог знае къде изчезна той! Вън падна мрак. Боя се, че не е в безопасност.

Корбет се облегна назад. Да, помисли си той, а къде ли е мастър Ранулф?

Ранулф-ат-Нюгейт, който бе пийнал повече, отколкото би искал, се измъкна, както бе намислил, за да се срещне с мастър Болдок. Откри новия си приятел и съюзник да седи на стълбите пред голямата зала.

— Готов ли си, мастър Ранулф? Ще споменеш ли името ми на сър Хю?

Ранулф го потупа по рамото.

— Ще те заведа при самия крал, Болдок. Къде е къщата на мистрес Алиша?

Болдок му направи знак да го последва и го поведе през лабиринт от коридори, през кухните, които все още бяха изпълнени с миризма от готвенето и печенето преди пиршеството на сър Уилям. Готвачите, миячите и слугините сега пируваха с останките, оглозгваха кокали, бъркаха с ръце в желирания крем, и не забелязаха двете мълчаливи фигури, които се измъкнаха през страничната врата на двора.

Беше топла, мека нощ с пълна луна. Болдок намери факлата, която беше скрил, запали я и поведе Ранулф по тясно мостче покрай конюшните, през овощните градини, към къщата на главния лесничей. Тя бе на два етажа; основата ѝ бе изградена от червени тухли, а нагоре беше варосана, с черни греди. Сламеният ѝ покрив отдавна бе заменен с плочи и в единия му край бе иззидан комин. Отзад имаше външно стълбище. Ранулф се канеше да спре там, но Болдок го подкани да продължи. Прескочиха през една ограда в малката билкова градина. Най-накрая конярят спря под една круша.

— Ще те оставя тук — прошепна той. — Нали няма да причиниш зло на момичето?

— Млъкни! — изсъска Ранулф. — Върни се и ме чакай до моста. Скрий факлата. Когато ме чуеш да идвам, я запали.

Конярчето бързо се отдалечи. Ранулф оправи яката на батистената си риза и погледна към прозореца, който светеше. Гордееше се, че може да чете и се е самообразовал, знаеше всичко за френските трубадури, които рецитираха поезия под прозореца на любимите си и оставяха стихотворенията на вратата. Бе прекарал цял следобед в подготовка. Една нощ, изпълнена с тайни и изповядана страст! Нямахте да обезпокои тази млада жена, която тъй дълбоко бе поразила сърцето му, а щеше да бъде съвършеният галантен рицар, пазител на любовта. Алиша не бе кръчмарска прислужница, а неговата дама във високата кула, която той щеше да ухажва и обсипва с комплименти. Ранулф затвори очи. Сладкото ухание на цветя, понесено от хладния ветрец, докосна пламналото му лице. Беше сам под звездите. Всичките му мечти да стане свещеник, да се издигне в двора или в канцеларията бяха изчезнали.

Той извади от кесията си любовното стихотворение. Бе твърде тъмно, за да го чете, но го знаеше наизуст. Пристъпи с единия крак и зае позата, типична за менестрелите.

С очи, насочени към прозореца и ръка на сърцето, той започна да рецитира стихотворението си:

*Алиша, моя любов,
владетелко на сърцето ми,
моя утринна звезда,
моя кула от слонова кост,
мой замък на удоволствията,
светлина на живота ми,
пламък на душата ми,
най-прекрасна...*

Някой го докосна по рамото.
— Добър вечер, мастър Ранулф.
Той рязко се обърна.

Увита в тъмна наметка, прекрасна като нощта, пред него стоеше Алиша Върлиън.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Любов на лунна светлина, а, Ранулф?

Прислужникът му седна на ръба на леглото и го погледна замечтано. Корбет свали бойния си колан и го хвърли на пода.

— Не биваше да постъпваш така — смърри го той. — Не трябваше да напускаш празненството! Имах нужда от теб, за да ми пазиш гърба, а и не може да оставаш сам, когато дьо Краон е наблизно.

— Болдок беше с мен.

— А, да, вездесъщият Болдок, който не проявява излишно любопитство.

Корбет седна на леглото и се облегна на стената. Бе се запознал с конярчето, точно преди да напуснат Ашдаун и в себе си бе впечатлен от младежа. Той наистина необичайно напомняше на Малтоут, не толкова на външен вид, колкото по маниери и поведение. Очевидно вече бе приел Ранулф като другар в лудориите, а по начина, по който се бе погрижил за конете им, личеше, че е опитен ездач и коняр.

— Ще го вземеш ли, господарю? Фицалан възнамерява да уволни повечето прислужници към Коледа. Мисля, че иска да заличи всяка следа от съществуването на брат си в имението.

— Честен ли е Болдок?

— Колкото мен, господарю.

Корбет се разсмя.

— А как е голямата ти любов?

В себе си писарят бе разтревожен от отнесенния израз в очите на Ранулф. Чудеше се дали това се дължеше на виното или на тайната любовна среща през нощта. Корбет бе виждал много влюбени мъже и сам бе изпитвал мъките на любовта, но винаги бе смятал, че Ранулф е различен. Сега мислено се удари в гърдите и произнесе „*Mea culpa, mea culpa*“. Беше си чисто възгордяване да смята, че познава толкова добре прислужника си.

— Ами ти, господарю?

Ранулф знаеше, че нападението е най-добрата защита. Корбет бе напуснал Ашдаун с доволния вид на котка, която е откраднала и сиренето, и каймака; дори си тананикаше тихичко, докато язدهа по горските пътеки обратно към „Горският дявол“.

— Сър Уилям е в беда — каза сега той. — Направи някои признания. Помогнал е на Пиърс Гейвстън, който бе прогонен с кралски декрет от това кралство. Той и сестра му трябва да отговарят за много неща.

Ранулф потри ръце. Никой не можеше да се сравни със строгия му господар, когато решише да даде урок по смирение на някой наперен благородник или горда игуменка.

— Но това не е всичко — продължи Корбет. — Сър Уилям ми каза, че трупът на младата жена, открит в гората, вероятно е бил на френска проститутка, и то от скъпите.

— Какво, за Бога...

— Не знам. Не знам какво е правела в Ашдаун. Освен това сър Уилям ми каза, че дьо Краон и Филип Френски не са били толкова приятелски настроени към лорд Хенри, колкото уплашени от него. Причината за този страх е онзи бледен лекар Панций Кантроне, но той е изчезнал. Лорд Хенри и неговият безценен лекар! Според мен, а и според сър Уилям, брат му е разкрил някакъв потулен скандал, нещо, което би могло да причини големи вреди на Филип Френски. Знаем, че лорд Хенри и Филип са си писали. Англия и Франция не са във война, тъй че това не е престъпление, но освен това френският крал изпращал на Фицалан скъпи подаръци. Сър Уилям ми показва някои от тях: златни корони; бокали, инкрустирани със скъпоценни камъни — дреболии сами по себе си, но ако някой писар от хазната събере стойността им, ще установи, че представляват малко състояние. — Корбет прехапа долната си устна. — Мисля, че Филип е поискал лорд Хенри да бъде изпратен във Франция, за да може веднъж завинаги да откупи тайната.

— Срещу какво? — попита Ранулф.

— Срещу доста пари, предполагам.

— Но нямало ли да е опасно? Искам да кажа, ако лорд Хенри е отидел в Париж, е можел да пострада.

— И аз попитах същото сър Уилям. Той каза, че когато брат му пътувал в чужбина, винаги оставял Панций Кантроне в Англия.

— За да пази тайната.

— Да, но сър Уилям ми довери, че веднъж, когато лорд Хенри бил пиан, споделил с него, че стигнат ли Рай, ще повери на брат си тайната, а Кантроне ще бъде натоварен на кораба и откаран във Франция.

Ранулф потърка челото си. Опита се да прогони красивото лице на Алиша от ума си и да се съсредоточи върху загадката, описана от господаря му.

— Изглежда, Ранулф — продължи Корбет, — Филип е настоял за присъствието на лорд Хенри Фицалан, който е искал да доведе до край личните си дела с краля — веднъж завинаги. Щял е да му предаде тайната и човека, който му я бил доверил — вероятно срещу земи, замъци или богатство.

— А ако нещо се случило с лорд Хенри, докато е бил на кораба?
— Ранулф бе успял да навлезе в проблема.

— Сър Уилям е щял да предаде тайните нареждания на брат си на краля.

— И аз мисля така.

— Но защо Фицалан не е споделил тази тайна с Едуард Английски?

Корбет се разсмя.

— Кралят щеше да я поиска безплатно — като господар от своя васал.

Той вдигна замислено очи към тавана. От кухнята долу се носеха различни миризми. Ханът постепенно утихваше, само от време на време стълбите проскърцваха. Някакво куче тихо изви в кучкарника, а окъснел пианица огласи нощния въздух с пианска песен. Оживено, но все пак отдалечено място, мислеше си Корбет, идеално за срещите на принц Едуард и неговия скъп приятел Гейвстън.

— Защо е изчезнал Кантроне? — попита Ранулф.

— Сър Уилям смята, че може да е избягал. Той е бил постоянен пратеник на брат си и непрекъснато пътувал насам-натам, което му дало удобен претекст да се срещне с Гейвстън на южното крайбрежие и да го придружи дотук. Сега е много зает с погребението на брат си, а освен това знае, че го подозираме в убийство. Неволно се е изпуснал пред Кантроне какво го чака в Рай. Лекарят видимо пребледнял и се разстроил, после побързал да се оттегли в стаята си. На другия ден

тръгнал за манастира „Света Хавизия“. Сър Уилям изпратил свой човек там. Италианският лекар прегледал наранените кокалчета на сестра Фиделис и си тръгнал с коня. Оттогава от него няма и следа. Може да е избягал или да е бил убит от разбойници, от Бухала или от някой друг.

— Или от хубавците на дьо Краон — прекъсна го Ранулф.

— Да, дьо Краон може да има пръст в тази работа — съгласи се Корбет.

— И да е доволен от случилото се.

— И да, и не. Лорд Хенри е мъртъв. Кантроне може също да е убит. Но лорд Хенри, и Кантроне са от хората, които биха оставили тайната си записана някъде като гаранция за безопасността им.

Корбет придърпа издутите дисаги, които бе взел от имението и ги разтвори. Извади съдържанието — свитък пергамент и два молитвеника — на леглото.

— Тъй като сър Уилям много искаше да ме предразположи, ми даде копие от кореспонденцията между лорд Хенри и крал Филип.

Корбет взе пергаментата. Ранулф видя, че буквите бяха грижливо изписани от опитна ръка на писар.

— Затова набързо ги прегледах. Няма нищо особено — поздравления, пожелания. Нищо, което човек не би открил в кореспонденцията на всеки знатен английски благородник. Сигурен съм, че графът на Съри също е обменял подобни писма с различни европейски владетели. — Той въздъхна. — Но ще ги прегледам още веднъж.

— Ами торбичките — попита Ранулф.

Корбет развърза една от тях.

— Малко неща открих в стаята на Кантроне. Книги за билките, списъци с подправки, няколко трактата върху лекарствата, отварите и филтрите. Подозирам, че добрият лекар е пазел в ума си своята тайна — Корбет взе един часослов. — Сър Хенри си го купил наскоро.

Той го подаде на Ранулф, който отвори поръбения със злато молитвеник. Страниците бяха от най-скъп пергамент, чист и мек, изписан с невероятна калиграфия. Всяка молитва започваше с малка миниатюра, нарисувана с изумителни цветове. На гърба лорд Хенри си бе водил лични бележки. Нищо необичайно: коментари; списъци на скъпоценностите, скрити в ковчежетата му; парите, които дължеше на

някаква църква — обичайните записки, които можеха да се открият на гърба на всеки личен часослов, включително този на Корбет.

— А това е вторият. — Писарят вдигна малкото томче, подвързано в телешка кожа. Подвързията беше оръфана, почерняла от годините, някои от малките скъпоценни камъни, подредени във формата на кръст, бяха нацърбени, други липсваха. — Сър Уилям ми каза, че лорд Хенри винаги носел този със себе си — той прелисти страниците, които зашумоляха под пръстите му. — И тук няма нищо необичайно — молитви, суми, дадени за милостиня, пасажии от Библията, жития на светци, споменава се дори за света Хавизия.

Корбет стигна до края, където празните страници бяха изписани с черно мастило. Ранулф забеляза, че една страница стърчи, сякаш е била откъсната и я почука с пръст.

— Какво е това?

Корбет прелисти.

— Това е религиозна рисунка.

Той подаде часослова на прислужника си. Рисунката беше малка и представляваше сцена от Стария завет — Сузана и старците — която често се срещаше по стените на църквите или в часослови като този. Но тук очите на всяка от фигурите бяха изрязани и на тяхно място имаше малки дупки.

— Защо лорд Хенри би направил подобно нещо? — попита Ранулф. — Защо умишлено е повредил рисунката, а после я е запазил в часослова, който е носил навсякъде?

Той потисна прозявката си и Корбет го погледна. Очите на Ранулф бяха зачервени.

— Най-добре си лягай — каза му писарят. — Утре имаме много работа. На обяд възнамерявам да организирам съд в „Сейнт Осуалд“. Попитах сър Уилям. Тъй иска да ми угоди, че ще осигури войници, които ще ни доведат няколко души, за да бъдат разпитани.

— Без лейди Маделин? — с насмешка каза Ранулф.

— Не, тя е твърде високопоставена за подобно нещо и може да откаже да дойде. Но отшелникът Одо, брат Козмас, Робърт Върлиън ще бъдат там. — Корбет вдигна поглед. — Както и дъщерята на лесничея Алиша. А, да, и онази странна жена Йокаста, която наричат вещица. Най-добре е да ги разпитам там.

— Сър Уилям ти оказва голяма помощ.

— Сър Уилям се бои — отвърна Корбет, — да не те пратя в Уестминстър с историята за него и Гейвстън. Но кралят ще се разгневи, а и аз не искам сър Уилям да изчезне от погледа ми. Освен това той ми обеща, че ще държи под око нашият добър брат во Христе сеньор дьо Краон.

Ранулф стана и разкопча плаща си. Корбет се върна към стария часослов. Една празна страница в началото бе изпълнена с детински рисунки и кратки молитви. Корбет прецени, че лорд Хенри бе овладял официалния почерк на писарите. Някои от записките бяха отпреди години, мастилото бе избеляло до сиво. Други, записани с тъмnozелено или червено, бяха по-скорошни. Корбет внимателно се вгледа в тях. Едната бе нещо като кратък дневник на пътуване до Франция и споменаваше датите и местата, където бе отсядал лорд Хенри. Имаше рисунка на леопард, който Фицалан бе видял в лондонския Тауър, списък на провизиите за празненството на 1 януари и костюма, който лорд Хенри щеше да носи — Господарят на безредието. Една цяла страница бе изпълнена с историята на почтена и свята жена на име Жана Капилана. Той я прочете внимателно, но тя съдържаше само списък на благочестивите дела на жената, помощта ѝ за бедните, грижата за болните, познанията ѝ за билките.

— Чувал ли си за светица, наречена Жана Капилана? — попита Корбет.

Ранулф вече си беше легнал, увит в одеялото, обърнал глава към стената. Корбет се усмихна и остави часослова. Съблече се, подреди дрехите си на стола, духна свещите и погледна през прозореца. В хана вече цареше тишина. Той погледна към Ранулф. Обикновено писарят хъркаше оглушително.

— Любовта е ужасно нещо — забеляза Корбет. — Нож с две остриета. За раните, причинени от нея, няма лек.

Легналият Ранулф се усмихна, но не отговори. Чу, че господарят му си ляга, но мислите му отново и отново се връщаха в обляната от лунна светлина градина и сърцето му тръпнеше от радост. Бе очаквал Алиша да му се присмее, но не бе станало така. Тя му бе обяснила, че в стаята горе се намира прислужницата и че ще се чувства поласкана да изслуша стихотворението му.

— Винаги излизам нощем — беше казала тя, посочвайки към мрака. — Там има поток. С баща ми често ходим при него, когато

вечерите са топли. Слушам шумовете на нощта. Радвам се, че отидох там. — Тя се приближи и хвана китките му. — Свикнала съм с похотта, Ранулф-ат-Нюгейт, с дръзките погледи и наглите подмятания. Но стихове, прочетени тихо на лунна светлина! Ти наистина си странен. Грешно съм те преценила. — После тя се бе надигнала на пръсти, бе го целунала лекичко по бузата, бе грабнала стиховете от ръката му и се беше отдалечила.

Каквито бяхте, ние сме били.
Каквито ние сме, ще бъдете и вие.

Корбет прочете надписа около купола на тъмната дървена църква „Сейнт Осуалд“.

— Накрая — каза той на Ранулф, отваряйки вратата — всички ще станем такива, каквито Бог пожелае.

Той се спря на входа. Църквицата бе построена изцяло от дърво; строителят хитроумно бе използвал редица дъбове като колони, поддържащи покрива, а от двете страни на кораба имаше тъмни трансепти, осветявани от малки квадратни прозорчета. Покривът беше като на хамбар — от дебели греди. Преградата изглеждаше старинна, някои от резбите — свети Йоан и други светци, скупчени около разпнатия Христос — бяха очукани и стари. Корбет мина през вратичката и влезе в убежището. Там седеше мъж, облечен в расо на францисканец. В нишата отзад имаше тънък дюшек; одеялата бяха грижливо сгънати върху възглавницата, поднос с останки от храна лежеше на пода.

— Робърт Върлиън? — попита Корбет.

Той огледа главния лесничей. Върлиън, мъж с редееща коса, кимна и се изправи, примигна от болка и потърка дясното си коляно.

— Докато бягах — обясни той, — сигурно съм се ударил.

Лесничеят пристъпи с протегнатата ръка и Корбет я пое. Върлиън бе среден на ръст, загрубялото му от слънцето и вятъра лице беше набръчкано, очите зачервени от умора и тревога. Бе гладко обръснат, но се бе порязал на няколко места.

— Извинявам се за външния си вид — обясни той, — но сега съм затворник тук и завися от щедростта на брат Козмас.

— Видяхме се с дъщеря ти Алиша — Ранулф, усмихнат до ушите, пристъпи напред.

— Да, знам. Ти сигурно си сър Хю Корбет, кралският пратеник, ти — писарят му Ранулф-ат-Нюгейт. Дъщеря ми ме посещава, но брат Козмас не ѝ позволява да ми носи чисти дрехи, храна или вино. — Той съзря учудването, което проблесна в очите на Ранулф.

— Законът за неприкосновеността на убежището — обясни Корбет — се спазва, само ако никой не ти носи дрехи, храна, напитки или каквото и да е друго.

— Но сега си в безопасност — настоя Ранулф. — Ние имаме заповеди от краля. Няма доказателство за убийство, а ти не си виновен в никакви други престъпления.

Върлиън сви рамене.

— Още не смея да напусна тази църква. Сър Уилям ме е нарочил. По-добре да остана тук, докато този въпрос бъде разрешен веднъж завинаги.

— Съгласен съм с него.

Корбет се обърна. Брат Козмас бе влязъл от страничната врата, която водеше към сакристията. Той направи кръстния знак във въздуха към тях.

— Получих уверенията на сър Уилям, но чух думите ти, Робърт, и съм съгласен с тях. Остани тук, докато всичко приключи.

— Какво искаш да кажеш? — попита Корбет.

— Гората Ашдаун може да бъде много самотно място.

Свещеникът се приближи, шляпайки със сандалите си по пода. Взе огниво и запали две свещи на олтара.

— Робърт Върлиън е невинен. Не искам да му се случи нещо. Той потърси убежище тук, нека остане. Тук е в по-голяма безопасност, отколкото където и да е другаде. Не си ли съгласен, Робърт?

Лесничеят потърка брадичка.

— Убежището е на твое разположение — убедително продължи свещеникът. — Нощем можеш да спиш у дома. Какво повече искаш?

— Но ако си невинен — попита Ранулф, — защо не се опълчиш на обвинителите си?

Върлиън седна на една пейка и скри лице в ръцете си. Известно време остана така, после ги погледна.

— Сутринта, когато умря лорд Хенри, аз се върнах в къщата, за да се убедя, че Алиша е в безопасност. После се присъединих към лова. Не видях нищо необичайно. Но когато стигнах долината Севърнейк, лорд Хенри беше убит със стрела в сърцето.

— Как стигна дотам? — попита Корбет.

— Бързах, когато излязох от къщата си — обясни Върлиън. — Чувах пред мен виковете на ловците и лая на хрътките, шумоленето на сърните, докато тичаха през храстите към долчинката.

— От коя страна дойде? От онази, където беше лорд Хенри или от отсрещната?

Върлиън затвори очи.

— Дойдох отзад — каза той. — Вървах по същата пътека, по която бяха минали ловците.

— Значи си стигнал до началото на долчинката?

— Да, там спрях. Видях, че нещо се е случило. Няколко души се бяха скупчили около един паднал човек. Някой извика, че лорд Хенри е бил убит.

— Защо не отиде при тях?

— Не знам! — Върлиън вдигна поглед, очите му примигваха. — Наистина не знам. Уплаших се. Мина ми през ума, че всички са си по местата, освен мен.

— И сър Уилям не е бил — каза Корбет. — Отишъл в гората, за да се облекчи.

— Не знаех. — Върлиън поклати глава. — Разбираш, сър Хю, че бях много разстроен. Бях главен лесничей на лорд Хенри. Бях и баща на младата жена, която бе привлякла похотта и развратните му помисли. Не разбирам много от законите. Дори когато се обърнах и побягнах, си мислех какво ще кажат обвинителите ми. Когато лорд Хенри беше убит, Върлиън не беше на мястото си! Върлиън е майстор стрелец! Върлиън познава горите като дланта на ръката си и най-вече Върлиън има достатъчен мотив, за да убие господаря си!

Корбет си взе стол и седна до лесничея.

— Мастър Върлиън, дойдох рано, защото искам да те разпитам, преди да дойдат други хора, да чуят онова, което ще ми кажеш и да злоупотребят с него. — Той видя предпазливия поглед на лесничея.

— Какво... искаш да кажеш? — попита Върлиън.

— Разбирам защо си се уплашил. — Корбет се опита да говори окуражително. — Но в твоята история липсват някои моменти, нали? Не знам кой къде е бил, когато е започнал ловът. Твоята работа е била да водиш гончиите и да подгоните сърните към долината Севърнейк, нали?

Върлиън кимна.

— Но ти не си го направил. От Алиша знаем, че си се върнал у дома, за да се убедиш, че лорд Хенри не е напуснал лова, за да я посети. Тръгнал си рано от ловната хижа, отишъл си в конюшните и си се уверил, че всичко за лесничейте, ловците и кучкарите е готово. Сигурно си посетил и капана в долината Севърнейк, където е трябвало да попаднат сърните. Лорд Хенри не би искал да разочарова гостите си. Сега ние знаем — продължи Корбет, — че ловът тръгнал зле. Ти не си бил там. Гончиите подгонили сърните твърде бързо и когато ловците стигнали долината Севърнейк, две от тях вече летели като вятър напред. Толкова бързо, че стрелците не успели да ги улучат, а животните прескочили оградата, хитроумно построена, за да ги задържи.

— Какво намекваш? — Върлиън нервно докосна едно от местата, където се беше порязал при бръсненето.

— След малко ще разбереш. Вярвам, че си невинен, мастър Върлиън. Но се опитвам да кажа, че твърде дълго те е нямало на лова. Мислел си да провериш набързо какво става и да се върнеш, но нещо те е задържало. — Корбет млъкна.

Погледна към брат Козмас, който стоеше до него. Монахът сурово гледаше към главния лесничей.

— Излъга ли ме, Робърт? — попита той. — Има ли нещо, което не си ми казал?

— Кажи ми — Корбет почука лесничея по коляното, — когато избяга, върна ли се у дома?

— Не бих го направил — Върлиън се усмихна принудено. — Аз... искам да кажа...

— Боял си се, че прислужниците на лорд Хенри ще те заловят?

— Да, да, точно така беше.

— Не, не е било така — възрази Корбет. — Било е нужно време, преди новините за смъртта на господаря им да стигнат до тях. Не си

отишъл у дома, защото Алиша не е била там, нали? — Корбет не обърна внимание на това как Ранулф рязко трепна. — Излязъл си от ловната хижа рано сутринта — продължи писарят — и бързо си се прибрал у дома. Очаквал си да намериш Алиша там, но я е нямало. Обикалял си наоколо разтревожен, чудейки се къде ли може да е отишла. Все пак, това бил денят на лова. Алиша не бивало да се скита из гората.

— Когато си се върнал, ловците и лесничейте са били прекалено далеч напред и тъй като не били умели като теб, сърните твърде бързо стигнали до долината Севърнейк. Когато си отишъл в долчинката, си осъзнал, че се е случило нещо ужасно. Знаел си, че ще те обвинят, както и направил сър Уилям, затова си избягал. — Корбет замълча. — Не у дома, защото си знаел, че Алиша не е там, а каква полза имало да излагаш живота си на опасност? Затова си избягал в гората, нали?

— Намиращ се в Божия дом — прозвуча суровият глас на брат Козмас. — И в Неговото убежище. — Той посочи към сребърната дарохранилница. — Христос е сред нас, въплътен в причастieto. Аз ти дадох убежище, приех те като гост. — Гласът му се смекчи. — Не заради закона на църквата, Робърт, а защото ти повярвах. Къде беше Алиша?

Ранулф крачеше напред-назад като човек, очакващ лоши новини.

— Къде беше дъщеря ти? Беше ли взела кон?

Върлиън мълчаливо примигна. Бе втренчил поглед в Ранулф.

— Беше ли взела лък и стрела? — добави Корбет. — Алиша е дъщеря на лесничей. Тя може да стреля. Нали веднъж дори е заплашила с това лорд Хенри?

Върлиън отвори уста да отговори.

— Не лъжи — каза му Корбет. — Ако ме излъжеш, Робърт, не мога да помогна нито на теб, нито на дъщеря ти. Затова не ми казвай, че не знаеш къде е била. Ти си я попитал и тя ти е казала.

— Кажи им, татко!

Увита в кафява наметка, Алиша стоеше на вратата. В ръката си държеше ленен вързоп, пристегнат с връв. Тя отметна качулката си и хвърли бърз поглед към Ранулф, който се изчерви и извърна очи.

— Донесох овесени сладки, татко. — Тя ги сложи в ръцете на францисканеца. — Ти можеш да ги споделиш с когото искаш. — После отиде и клекна до баща си, прегърна го покровителствено през

раменете и погледна ядосано към Корбет. — Ти си опасен човек, сър Хю. Знаеш ли какво казват за теб в „Горският дявол“? Че се промъкваш и дебнеш като котарак.

Корбет се усмихна.

— В такъв случай, мистрес, няма защо да се боиш от мен. Аз съм кралски котарак. Ловя само онези мишки, които крадат от хамбарите на Негово величество.

— Баща ми е уплашен. Той е добър лесничей, сър Хю. — Тя нежно погали косата на Върлиън. — Познава добре гората. Познава и хората, които живеят там, и животните, разчита следите им, знае тайните им пътеки. И сега, когато неговият развратен господар беше убит...

Върлиън вдигна глава, бузите му бяха мокри от сълзи.

— Какво можех да направя? — умолително попита той. — Ако ме изгонеше, къде щях да ида? Роден съм в този край, сър! Ащдаун е целият ми свят, целият ми живот!

— Ти разбираш това, мастър писарю, нали? — попита Алиша. — Нали си толкова умен!

— Значи пак си била в „Горският дявол“? — попита Корбет.

— Да, тази сутрин. — Алиша не погледна към Ранулф. — Искях да се видя с един човек, но той вече беше излязъл. Един от прислужниците, който трябвало да поддържа огъня, ми каза, че се събудил много преди зората. Ти, сър Хю, вече си бил в кръчмата, увит в наметка и си ровел пепелта, сякаш си бил там цяла нощ.

— Не ми трябва много сън — Корбет я гледаше в очите. — Слязох долу и прочетох няколко писма. Разгледах един молитвеник, но нищо интересно не научих от него. Седях и размишлявах за смъртта на лорд Хенри и за баща ти, когото сега искам да разпитам. Чудех се защо ловът се е провалил. Защо му е трябвало толкова време, за да се върне? Защо не се е върнал първо в къщата ви?

— Какво друго си мислеше?

— Ще ти отговоря, мистрес, когато ми кажеш къде беше ти.

— Зад тази църква има гробище. Там е погребана майка ми. Това е единственото място в тази гора, където се чувствах в безопасност от лорд Хенри и прислужниците му. Взех кон и дойдох тук. Набрах дивни цветя, оставих коня при страничната врата и сложих цветята на гроба

на майка ми. После си поговорих с нея — Алиша не обърна внимание на сподавените ридания на баща си.

— А след това?

— Тръгнах си от гробището и поех към къщи, но бавно. Чудех се какво ще правим с татко занапред. Не е ли странно, мастър писарю, когато стигнах до Ашдаун, бъдещето ми беше решено. Лорд Хенри беше убит, а баща ми — беглец.

— Често ли носиш лък и стрели на гроба на майка си?

Гласът на Алиша беше изпълнен с ярост.

— Да! — изсъска тя през зъби. — Ще ти кажа нещо, писарю, ако бях срещнала лорд Хенри по пътя, щях да прониза със стрела сърцето му! — Очите ѝ блестяха от омраза. — Но Бог реши да го стори някой друг.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Корбет стана от стола.

— Брат Козмас, благодаря ти за помощта. Скоро ще пристигнат войниците на сър Уилям...

— Господарю!

Корбет усети, че Ранулф го дърпа за ръкава. Колкото лицето на Алиша бе почервенияло от гняв, толкова неговото беше бледо. Той хапеше устни, пръстите му потропваха по камата в колана му.

— Господарю, искам да поговоря с теб.

Корбет се поклони хладно на останалите и го последва вън от светилището към малкия страничен олтар, в който се намираше статуята на Светата Дева с Младенеца. Ранулф доближи лицето си до Корбет.

— Защо не ми каза за това? — Той се почука по слепоочието. — Умът ти непрекъснато щрака и се върти като колело на мелница. Може да съм ти прислужник, но освен това съм и писар на Зеления печат — на кралските заповеди присъства и моето име.

Корбет го заобиколи и запали една от малките свещи, поставени до железния парапет около статуята на Девата.

— Една за Мейв — промърмори той. После взе още една. — Една за малката Елинон. Една за детето, което Мейв носи в утробата си. — Взе и четвърта, после пусна монета в кутията, която за негово учудване бе зазидана в пода до статуята. — И една за влюбения Ранулф.

— Не е забавно, сър Хю!

— Убийството никога не е забавно, Ранулф. Не ти казах, защото знаех — той се върна при прислужника си — какво ще направиш. Седях тази сутрин в кръчмата, мислех си за Върлиън, за лова, за бягството му. Всичко е въпрос на логика, Ранулф. Понякога, Бог ми е свидетел, любовта и логиката си противоречат. Не представлявам заплаха за теб или Алиша, но убийството си е убийство. Кралските закони са си кралски закони. Трябва да се въздаде справедливост и ти,

като писар на Зеления печат, си длъжен да помагаш за това. В противен случай не бихме се отличавали от горските животни, от които оцеляват само най-бързите и най-силните.

— Лорд Хенри разполагаше с власт.

— Но беше и уязвим. Помисли си, ако един знатен лорд може да бъде убит безнаказано, независимо какъв е бил или какво е направил, значи никой не е в безопасност и ти го знаеш — нито благородниците в имененията си, нито писарите по улиците на Оксфорд.

Ранулф тъжно се усмихна.

— Нали не мислиш, че Алиша го е убила?

— Ще бъда честен, Ранулф, не знам. — Корбет започна да изброява на пръсти. — Тя е мразела лорд Хенри. Била е в гората, когато е умрял. Яздеа е кон. Носела е лък и стрели и е опитен стрелец. И най-накрая, няма свидетели къде е била и какво е правила. Така че, независимо дали ти харесва или не, на този етап мистрес Алиша е под подозрение, но още нищо не е доказано.

Той погледна през рамо. Брат Козмас стоеше пред лесничея и дъщеря му. Корбет леко побутна Ранулф по-навътре в олтаря.

— Тази гора и обитателите ѝ крият много неща.

— Какви например? — попита Ранулф.

— Мисли логично. Обикалял си из гората Ашдаун, какво видя? Знам — Корбет вдигна ръка. — Километри дървета, тъмни поляни, блата и тресавища. Можеш да скриеш цяла армия тук и никой няма да разбере. Гората е като пуста улица, дълга и тъмна, с къщи от двете страни. Въпреки мрачния тунел, който минава между тях, обитателите на тези къщи разбират, когато някой минава по улицата, особено ако го прави често.

— И? — попита Ранулф.

— Същото се отнася и за гората. Може дърветата да се простират, докдето ти стига погледа, но представи си я, Ранулф. Тъмните, преплетени храсти, светлозелените петна, които може би са тресавища. Когато вървиш през гората, си принуден, независимо дали ти харесва, да се спъваш в храстите, да вдигаш шум като ранен глиган и си изложен на всякакви опасности. Да не говорим, че можеш да бъдеш видян и чул от всеки, който минава наблизо.

— Или — бързо се намеси Ранулф — ще търсиш тайна пътека, но и по нея също биха могли да те видят.

— Ето сега говори добрият и опитен наблюдател. Затова да се върнем към разпита и ако можеш, благородни Галахад, рицарю на лунната светлина, овладей страстта си и използвай ума си.

Корбет излезе от страничния олтар и се върна в убежището. Ранулф въздъхна, извади монета от кесията си, пусна я в кутията и запали свещ.

— За господаря — промърмори той — и проклетата му логика.

После последва Корбет в убежището, където писарят вече беше свалил наметалото си.

— Мастър Върлиън?

— Не ми хареса начина, по който разпитваш дъщеря ми, сър Хю, нито онова, за което намекваш.

— Ако дъщеря ти е невинна, няма от какво да се бои. Същото се отнася и за теб. Да, моите въпроси може да са неприятни, — той лекичко се усмихна на Алиша, която беше седнала на пода, облегната на една колона, — но твоите отговори са логични и очите ти не са на убиец.

Ранулф се усмихна, за да прикрие тревогата си. Ако бяха сами, щеше да попита господаря си как изглеждат очите на убиеца. Не беше забравил с колко лицеприятни престъпници бяха кръстосвали мечове през годините. Когато улови умолителния поглед на младата жена, той извърна глава. Криеше ли тя нещо?

Корбет потърка слепоочието си — сигурен знак, че обмисля някаква идея.

— Имаш ли въпроси към мен, писарю? — попита Върлиън.

— Да, и не са свързани с убийството на лорд Хенри. Става дума за гората. Добре ли я познаваш?

— Като петте си пръста.

— Опитен ловец ли си?

Върлиън сви рамене.

— Поне така мислеше лорд Хенри.

— Можеш ли да проследиш елен?

— Мога да проследя всичко, което ходи по Божията земя — гордо отвърна Върлиън. — Човек или звяр.

— И твоите другари, гончиите и лесничеите, са хора, които живеят в гората и също я познават?

— Някои от тях са много добри. Останалите имат още много да учат.

— Ами разбойниците? — внезапно попита Корбет.

Върлиън го погледна предпазливо.

— Браконьерите, убийците — настоя Корбет.

— Много от тях не оцеляват. Бягат от градовете и селата, но не могат да просъществуват дълго в гората. Откривал съм много трупове, замръзнали в снега или затънали в някое блато. Откривал съм и такива, които се бяха обесили в пристъп на помрачено съзнание. Ако имат малко разум, не се задържат дълго и отпътуват за някой друг град.

— Ами останалите? Онези, които остават? Селяните, които избиват елените? Или тези, които са избягали от някой жесток господар?

— Ние не ги закачаме и те не ни закачат. И се правим, че не забелязваме липсата на някои дреболии.

— Значи ги виждате?

Върлиън кимна.

— Както казах, ако те не ни пречат, и ние не им пречим.

— И аз мога да кажа същото — намеси се брат Козмас.

— Точно се канех да те питам — усмихна му се Корбет. — Ти живееш тук, братко. Ашдаун е твоята енория. Сигурно познаваш всички горски обитатели, както и онези нещастници, които се крият в нея.

— Вярно е — гордо отвърна францисканецът. — Аз съм монах, а не кралски служител. Ако някой улови заек с примка, за да нахрани семейството си, защо да възразявам?

— Ами ти, мистрес Алиша, нали често яздиш през гората с лък и стрели?

— Баща ми отговори вместо мен. Какво намекваш, писарю?

— Казвам се сър Хю Корбет.

Алиша изящно сви рамене.

— Всички вие сте господари на гората — шеговито каза Корбет. — Сигурно познавате пътеките й по-добре от лорд Хенри. Но това ме смущава, защото в гората живее Бухала, а той се отличава от останалите разбойници. Много ми е интересен. Когато седях в кръчмата тази сутрин, си мислех за него. Той не ограбва пътници или поне няма доказателства за това. Не убива кралски елени.

Единствената му вражда е със семейство Фицалан. Праща им заплашителни послания, привързани на дълги стрели, но никой не го е виждал, никой не го е чувал, никой дори не знае как изглежда.

Той зърна объркване в очите на Върлиън, погледна бързо към Алиша и към монаха. Брат Козмас се беше извърнал, сякаш привлечен от пращането на една свещ върху олтара. Корбет се изправи.

— Това е истинска загадка.

— Не бях мислил за това — заяви Върлиън. — Вече е есен, а Бухала е в гората от пролетта, но аз не съм виждал и следа от него, както и другите лесничей.

— Искаш да кажеш, че го познаваме под друго име ли? — попита Алиша.

— Това е едната възможност — съгласи се Корбет. — Може дори да е някой от вас тримата. Но ще ви кажа нещо...

— Сър Хю! Сър Хю Корбет!

Ранулф отиде при преградата между кораба и хора. Вратата на църквата се отвори и на входа се появиха стрелци в ливреята на рода Фицалан. Зад тях стоеше жена. Тя бе сложила ръка върху нечие рамо, но Ранулф не можа да разбере чие, защото фигурата бе с наметка и качулка.

— Нашите гости пристигнаха — усмихна се Корбет. — Брат Козмас, ще ни помогнеш ли?

— И ти ще разбереш кой е убиецът, писарю?

— След известно време. Мога ли да използвам масата вместо писалище?

Монахът помогна на Корбет и Ранулф да преместят масата в дъното на църквата. После донесе пейки и стол за себе си. Корбет се разположи удобно. Ранулф извади от торбата си пергамент, здраво запушена мастилница и кадифена кесийка с добре подострени пера.

— Кого сте довели? — попита Корбет.

Стрелците затътриха крака.

— Йокаста, дъщеря ѝ и отшелника, който се нарича Одо.

— Доведете Йокаста тук. Не, не! — Корбет скочи на крака и се приведе напред. — Ти останй на входа, брат Козмас. Донеси друга пейка за дамата.

Ранулф вече записваше името на жената и на дъщеря ѝ Бланш, както повеляваха изискванията на канцеларията.

Йокаста седна на пейката срещу него, прегърнала с една ръка дъщеря си, която гледаше уплашено с отворена уста. Корбет изруга на ум слабата светлина. Лицето на Йокаста бе скрито в сянка, но във високите скули, наблюдателните, леко дръпнати очи, строгата уста и твърдата брадичка се долавяше вътрешна сила. Черната ѝ коса бе леко посребрена. Корбет забеляза силните пръсти с чисти нокти. Беше облечена в тъмнокафява рокля, а на здравия ѝ мургав врат висеше сребърна верижка с малък златен полумесец.

— Ти ли си Йокаста?

— А ти кой си? — Гласът ѝ беше нисък и гърлен.

— Знаеш кой съм, мистрес: сър Хю Корбет, кралски пратеник, а това е Ранулф-ат-Нюгейт.

— По чия заповед съм доведена тук? — прекъсна го тя. — На съд ли съм изправена?

Корбет извади кралската заповед от кесията си и я разгъна на масата.

— Не си на съд, мистрес, но кралската заповед ми дава право да те разпитам.

— Не мога да чета, писарю, но знам, че писмата с печати са важни. — Тя погледна към брат Козмас. — Добър ден, братко.

— Добър ден, Йокаста. Радвам се най-после да те видя тук.

Перото на Ранулф се счупи; той тихичко изруга, взе ново и го потопи в мастилницата.

— Не си ли между енорияшите на брат Козмас?

— Тя е добре дошла тук — прекъсна го францисканецът.

— Не, не идвам в „Сейнт Осуалд“ — отвърна остро Йокаста и притисна дъщеря си към себе си. — Казват — тя затвори очи, — че това е Божият дом и портата към небето; ужасно място.

— И защо не идваш?

— Не съм достойна, а и дъщеря ми се плаши.

— Това ли е истината?

— А ти какво си мислиш, писарю?

— Говори се, че си вещица.

— Кой говори?

— Значи не го отричаш?

— Не ми приписвай думи, които не съм казала, писарю.

Корбет вдигна глава.

— Съжалявам, мистрес. Просто се пошегувах. Да започнем отначало. Защо не идваш на църква?

— Животът ми бе недостоеен. Дъщеря ми е слабоумна и стоя далеч от хората, които биха я тормозили.

— Какво ще кажеш за слуховете, че си вещица?

— Лъжат, брат Козмас ще потвърди. Познавам билките, правя отвари, лапи, лекове, но не съм вещица. Не изравям корени от мандрагора, нито принасям кървави жертви под луната в полунощ.

— Защо живееш в Ашдаун?

— Това е моят дом. — Тя въздъхна, прошепна нещо тихичко на ухото на дъщеря си и отдръпна ръката си. — Имаш добри очи, писарю, в тях няма злоба. Тук си заради смъртта на лорд Хенри, нали? Ще ти разкажа за него. Той е баща на това дете. — Тя не обърна внимание на изненаданото възклицание на францисканеца. — Да, на младини лорд Хенри добре познаваше Петте пристанища^[1], нямаше бордей или публичен дом, който да не е посетил. Като млада бях като Мария Магдалена. — Тя лекичко се усмихна. — Преди покръстването й. Имам испанска кръв. Бях омъжена за моряк, когото убиха при кръчмарска свата. Капитанът не ми позволи да се кача отново на борда на кораба, с който дойдохме, макар да му отдадох тялото си. Затова станах уличница в Рай. На младини ме смятаха за красавица, писарю.

— И още си — отвърна Корбет и долови весели искрици в очите на Йокаста.

— Умееш да ласкаеш, а, писарю? — Тя сведе глава и отпусна ръце в скута си. — Такъв бе и лорд Хенри Фицалан. В много отношения душата му беше от желязо, затворена и залостена, а сърцето му бе от камък. Но когато се влюбеше, той бе щедър на комплименти и подаръци. Идваше в Рай и купуваше благоволенията ми. — Тя кимна към дъщеря си. — Още бях неопитна и забременях. Няколко милосърдни монахини ме приютиха. Не бяха като надутите дами в „Света Хавизия“.

— Ходила ли си в манастира? — прекъсна я Корбет.

— Само веднъж, за да моля за помощ. Заклех се повече да не стъпя там.

— Каква помощ?

— Дрехи и храна за дъщеря ми.

— Лейди Маделин — тихо каза Козмас — не се слави с милосърдието си.

— И накрая си се заселила в Ашдаун? — попита Корбет.

— Доведох детето с мен. Отначало лорд Хенри не искаше да ми повярва, но аз се заклех с тежка клетва. В Бланш — тя погали сребристорусата коса на дъщеря си.

Корбет погледна детето със съжаление: с блуждаещ поглед и разлигавена уста, то се бе сгушило в майка си като подплашено зайче.

— Бланш се роди слабоумна. Така ме наказва Бог. Но лорд Хенри я видя и ми повярва. Даде ни къщичка и малка месечна сума.

— Посещавахте ли те?

— Понякога. — Тя отмести поглед. — Лорд Хенри беше мъж с много плътски желания. Не лягаше често с мен, но как да се изразя, писарю? — Тя вдигна ръце. — Понякога бях неговата проститутка.

— Мразеше ли го?

Йокаста погледна към грубия дървен кръст на олтара зад Корбет. После очите ѝ се отместиха към Върлиън и дъщеря му, които седяха, сближили глави в другия край на убежището.

— Мразеше ли лорд Хенри? — повтори Корбет.

— Не изпитвах нищо към него, писарю. Нищо, освен студенина. Възрастта не го бе направила по-добър човек. Той беше безмилостен и самовлюбен. В сърцето и душата му нямаше място за никой друг, било то брат, сестра, бивша любовница или незаконна дъщеря. — Тя прегърна Бланш. — Веднъж не е погалил детето си като баща. Знам какво казват за рода Фицалан — произхожда от дявола и дано се върне пак при него!

— Ти ли го прати там? — попита Ранулф.

Йокаста го погледна внимателно.

— Дръзки очи имаш, а сигурно умееш и да въртиш оръжие — каза тя с лека усмивка. — Ти ли си мечът на Корбет?

— Аз съм писар като него.

— И то амбициозен — отбеляза Йокаста. — Не съм убила лорд Хенри.

— Как научи за смъртта му? — попита Ранулф.

— От същите хора, които казват, че съм вещица. Видях се с един пътуващ търговец, който идваше от „Горският дявол“. Беше си наранил пищяла и дойде при мен да му направя лапа. Трябва да е било няколко

часа, след като трупът на лорд Хенри е бил отнесен от долината Севърнейк.

— Имаш ли лък и стрели, мистрес?

— Да, имам. Стар лък и два пълни колчана — подарък от лорд Хенри. И, да, мога да си служа добре с тях. Когато той ми позволяваше, ходех на лов. А и не всеки, който минава през Ашдаун, е кралски писар или чаровен придворен.

— Имаш ли кон? — попита Ранулф.

— Не.

— Познаваш ли повечето хора в гората? — попита Корбет.

— Аз ги познавам и те ме познават. Върлиън лесничейт, който е намерил убежище тук, дойде първо при мен. Аз му казах да дойде в църквата. Брат Козмас е единственият човек в гората, който би се опълчил срещу Фицалан.

— Виждала ли си някога Бухала? — попита Корбет. — Разбойникът, който води тази странна война срещу Фицалан.

— Да, веднъж.

— Наистина ли?

— Така мисля. — Погледът ѝ се отправи към брат Козмас. — На лицето му имаше маска, парче кожа с дупки за очите и устата.

— Беше ли на кон? — попита Корбет.

Йокаста поклати глава.

— Носеше сиво наметало. Платът беше мръсен и на петна, но изглеждаше от добро качество. Видях го при потока Фърндаун. Той се намира навътре в гората. Берях билки. Бланш седеше на едно паднало дърво на няколко метра зад мен. Аз бях до потока и миех набраните растения, когато една фигура внезапно изскочи от храстите. Пееше си тихичко, докато пълнеше меха, който носеше. Аз замръзнах. Той не знаеше, че съм там, докато Бланш не ме извика. Тогава погледна към нея и изчезна също тъй тихо, както се беше появил.

— Видя ли те?

Йокаста поклати глава отрицателно.

— Той беше от едната страна на потока, аз от другата — зад няколко храста. Не може да ме е видял. — Тя посочи излиялото си зелено наметало. — Аз се сливам с гората, не нося ярки дрехи.

— Защо смяташ, че това е бил Бухала?

Тя се разсмя.

— Казах ти, писарю, всички в Ашдаун се познават. Другите разбойници се обличат в парцали. Този беше различен. Очевидно познаваше добре гората.

— Опиши го — настоя Корбет.

— Казах ти. Маска от еленова кожа, качулка, сиво наметало. Зърнах колчан стрели и голям тисов лък на гърба му.

— Млад ли беше или стар?

— Сър, ако бях вещица, можеше и да позная, но не съм.

Корбет се усмихна.

— А ако беше под клетва?

— Бих казал, че е около твоята възраст. Движеше се с лекота и тихо.

— А какво си тананикаше?

— Сър, не разбирам много от музика, но не беше кръчмарска песен. Приличаше повече на химните, които се пеят в черква. Не бих се заклела, но някои от думите ми се сториха латински.

— Опасна улика — каза Ранулф.

— Смяташе, че е сам — напомни му Йокаста. — Потокът Фърндаун е далеч от пътищата. Беше късно следобед. Навярно е мислел, че е в безопасност.

— А сутринта, когато лорд Хенри беше убит? — попита Корбет.
— Видя ли нещо в гората? Нещо необичайно?

Йокаста поклати глава.

— Когато войниците на сър Уилям ме доведоха тук, знаех, че ще трябва да отговарям на въпроси. Не съм под клетва, писарю, но ти можеш да ме накараш да се закълна. Казах ти какво знам. — Тя се изправи. — Ти си наблюдателен и умен човек, писарю. Ще се заровиш дълбоко в калта на гората Ашдаун. Помни едно: който е убил лорд Хенри, е познавал добре тези гори и тайните им пътеки.

— Подозираш ли някого? — попита той.

— Аз съм проста жена, писарю, но в крайна сметка кой би спечелил най-много от смъртта на лорд Хенри? Приключихме ли?

Корбет отвори кесията си и извади две сребърни монети. Йокаста възрази:

— Не приемам подаяния, писарю.

Корбет се изправи, свали плаща, съблече туниката си и вдигна ризата, под която се разкри тънморавият белег високо на гърдите,

където го бе улучила стрелата от арбалета. Йокаста приближи, внимателно го огледа и опипа.

— Раната е заздравяла добре — каза тя. — Боли ли те?

— Понякога.

— От стрела е.

Корбет се взря в красивите ѝ очи, тъмни и палави. Тя ухаеше на лавандула. Йокаста отново притисна белега му и той примигна.

— Боли те — заяви тя. — Тази част от тялото ти — Йокаста почука по гърдите му — е защитена от мускули и кости. Ранената плът бързо заздравява, но костта под нея... — Тя отстъпи и взе сребърните монети от протегнатата му ръка. — Ще минат месеци, преди да оздравее напълно. И дори тогава, писарю, до деня на смъртта си, ще усещаш тук леки пронизващи болки; ще се наложи да се примириш с тях, както и с ударите, които животът тепърва ще ти нанесе.

Корбет се усмихна с благодарност и облече ризата и туниката си.

— Господарю — каза Ранулф, когато Йокаста поведе Бланш към вратата на църквата. — В Съсекс и в Лондон има достатъчно добри лекари.

— Не беше заради раната ми — отвърна той, — това бе последното доказателство.

— За какво? — попита брат Козмас.

— Че тя говори истината. Най-добрите лекари в Лондон прегледаха раната ми. Не е ли странно, братко, тя каза същото като тях. Можеше да ме излъже, да ми предложи някой мехлем или отвара, но каза истината. Мисля, че същото се отнася за всичко, за което я разпитах. — Той взе перото, което Ранулф бе оставил. — Онова, което тя каза, ще трябва да бъде проучено — добави Корбет. — После ще размисля над думите ѝ.

— Тя обвини сър Уилям! — нетърпеливо добави брат Козмас. — Макар да не го каза направо.

— Не съм сигурен. Но описанието на Бухала беше интересно. А сега да видим отшелника.

Ранулф стана от пейката и беше по средата на пътя към кораба, когато вратата рязко се отвори и сър Уилям нахлу вътре.

— Сър Хю Корбет! — извика той. — Ела бързо! И ти, братко!

Корбет и брат Козмас забързаха към него. Малкият двор навън бе пълен с въоръжени мъже. Йокаста и Бланш бяха спрели при

страничната порта и гледаха назад. Корбет погледна към чакащите войници и дрипавата фигура с мръсно лице, която вероятно бе отшелникът, но вниманието му беше привлечено от трупа, поставен на земята и покрит с вехто наметало. Явно беше свален от един товарен кон, чието седло бе покрито с кал. Сър Уилям си проби път сред хората, клекна до тялото и отметна плаща.

— Панций Кантроне — обяви той. — Бивш лекар на брат ми.

Трупът бе покрит от глава до пети в кал и тиня, които подчертаваха грозотата на смъртта. Полуотворената уста бе изцапана с кръв. Очите гледаха немиждащо, бледата кожа бе влажна и набраздена от кални струйки, косата подгизнала, а в шията зееше назъбена дупка, пълна със съсирена кръв.

— Рана от стрела — каза Ранулф.

Той взе камата си и почисти раната от калта.

— Къде са го намерили? — попита Корбет.

— В едно блато навътре в гората.

— Ами стрелата?

— Беше извадена.

— От убиеца?

— Навярно — отвърна сър Уилям. — Моят ловец го открил, само защото тялото изплувало и единият му ботуш стърчал от водата.

Корбет обърна трупа. Кантроне все още носеше наметалото си, камата му беше в канията, но двете кесии, които висяха от колана му, бяха празни.

— Ами конят му?

Сър Уилям, който беше клекнал от другата страна на трупа, се намръщи.

— Когато тръгнал от „Света Хавизия“ яздел, но от коня му няма следа.

— Подозирам, че е бил без седло — каза Корбет. — Някой го е хвърлил в блатото, а коня е оставил да пасе. Такова хубаво животно бързо е било намерено и скрито.

— Също като при трупа, който видяхме в „Света Хавизия“ — забеляза Ранулф. — Рана от стрела в гърлото. И е бил ограбен.

— Амори дьо Краон ще бъде доволен — забеляза Корбет, изтри ръце и се изправи. — Сър Уилям, добрият лекар беше твой гост. Ще се погрижиш ли за достойно погребение?

Сър Уилям кимна.

— Но кой може да е убиецът, сър Хю?

— Не знам. Загадката се задълбочава, сър Уилям. Но все още има възможност да я разгадай. Ще ти бъда благодарен, сър, ако хората ти излязат от църквата. — Той погледна към страничната порта и видя, че Йокаста и Бланш се отдалечаваха. — Знаеше ли, че бедното момиче е дъщеря на брат ти? — В очите на сър Уилям проблесна изненада. — Всички сме грешници, сър Уилям. Моля те, погрижи се добре за тях.

И Корбет се върна в църквата, правейки знак на Ранулф да въведе отшелника.

[1] Съюз на английски крайбрежни градове, който първоначално (1278 г.) се състоял от пет пристанища — Хейстингс, Роумни, Хийт, Дувър, Сандуич — и се радвал на специални привилегии в замяна на морската отбрана на страната. По-късно към съюза се присъединяват Рай и Уинчелси. — Бел.прев. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Корбет се настани на пейката и зачете записките на Ранулф. Понякога отбелязваше смутено колко много стилът на писане на приятеля му напомняше неговия собствен. Лениво се зачуди какви ли рискове крие това за в бъдеще.

Брат Козмас, който бе останал вън, за да прочете молитва над мъртвеца, с широки крачки влезе в църквата. Корбет отбеляза колко разтревожен изглеждаше францисканецът. Той влезе в убежището и разказа какво се беше случило на Върлиън и Алиша.

— Баща ми не е бил там, когато лорд Хенри е умрял — заяви тя високо.

Корбет се обърна на пейката.

— Тихо, мистрес! — каза той успокоително. — Срещу баща ти няма доказателства.

Вратата на църквата се отвори и затвори. Ранулф тръгна по пътеката, отшелникът Одо решително крачеше до него. Той седна на пейката пред масата. Беше мъж на средна възраст с черна като гарванова перушина коса, която стигаше до раменете му. Неравно подстриганите брада и мустаци бяха изпъстрени със сребърни нишки. Имаше големи очи, орлов нос, жълтеникаво и сбръчкано лице. Корбет изучаваше очите му — бяха ли тревожни? Погледна ръцете на мъжа, увити в окървавени превръзки. Босите му крака в износени сандали бяха мръсни и напукани. Расото му някога сигурно е било зелено, но сега беше изпокъсано и с петна от пот. Вместо с колан беше препасан с парче конопено въже.

— Знаеш ли защо си тук? — започна Корбет.

Видя, че брат Козмас се връща на стола си. Ранулф беше взел ново перо и записваше името на отшелника.

— Мастър Ранулф ми каза кой си — отвърна тихо отшелникът. Гласът му бе на образован човек, в противоречие с бедняшката му външност. — Каза ми и защо си тук. Но не ми обясни защо ще разпитваш мен.

— Разследваме обстоятелствата, свързани с убийството на Фицалан.

— Аз съм отшелник. Живея в пещера, която наричат „Драконовата паст“. Животът ми минава в молитви и покаяние. За вашите и моите грехове.

— Благодаря — каза Корбет и сложи ръце на масата. — Знам какви са моите грехове, мастър Одо, а какви са твоите?

Отшелникът го погледна изненадан.

— Ти не си църковен служител — продължи Корбет. — Законите на църквата не те защитават. Мога да поискам помощ и ти си длъжен да ми я окажеш. Според собствените ти думи, живееш в гората Ашдаун. Навярно виждаш и чуваш интересни неща.

— Когато сър Хенри беше убит, аз се молех. Рядко напускам пещерата си. — Той повдигна превързаните си ръце. — Роден съм с кожна болест на ръцете. Не мога да работя с тях, затова се моля на Бога.

— А с какво се храниш? — любопитно попита Корбет.

— Добротата и щедростта на горяните е добре известна.

— И те ти носят храна и вода?

— Бих искал да мога да кажа, че подобно на пророк Илия, гарваните ме хранят. Но хора като Върлиън и брат Козмас — той бързо погледна към францисканеца — са добри и щедри.

— Познаваш ли човек на име Бухала?

— Не съм видял, нито чул нещо, което може да ти помогне, мастър писарю. Моля те, пусни ме. Ще те споменавам в молитвите си.

— Не бързай толкова. — Корбет удари с юмрук по масата. — Да ти кажа ли какъв си, сър? Лъжец! Ти си отшелник, колкото съм и аз.

— Как можеш да говориш така! — намеси се брат Козмас. — Одо е...

— Кога пристигна в Ашдаун? — попита Корбет.

— В началото на тази пролет — гласът на отшелника звучеше тревожно.

— Ако ти е минало през ума да бягаш, не те съветвам. Щом си невинен, няма от какво да се боиш.

— За какво говориш?

— Погледни се само — посочи към него Корбет. — Самозван отшелник. Непознат за този край. Защо си дошъл в Ашдаун? Тук не е

свято място. Манастирът „Света Хавизия“ не привлича мъже, които са решили да служат на Бога.

— Нямам нищо общо с това място.

— Да, така е. Но се обзалагам, че имаш много общо с брат Козмас.

— Това са лъжи! — Францисканецът скочи на крака. — Сър Хю, ти си в Божия дом и в моята църква! — Той се приближи и постави ръка на рамото на отшелника.

— Би ли свалил превръзките от ръцете на Одо? — помоли Корбет.

Брат Козмас явно се канеше да откаже, затова Ранулф застана до отшелника с нож в ръка. Беше изненадан, както всички, от думите на господаря си, но ако кралският наместник искаше превръзките да бъдат свалени, тогава Ранулф щеше да се погрижи това да стане.

Одо въздъхна. Свали превръзките и ги хвърли на пода. Ранулф прибра ножа си и взе ръцете му.

— Кожата му е бяла и нежна, нали? — попита Корбет.

— Няма белези и е по-чиста от самите превръзки. — Ранулф стисна здраво ръцете на отшелника, който изстена. — Кой си ти? — попита Ранулф.

— Бухала — заяви Корбет. — Пусни го, Ранулф.

Приятелят му се върна към писането. Отшелникът стоеше с наведена глава. Брат Козмас гледаше някъде над главата на Корбет и устните му беззвучно се движеха.

— Не се бой, Одо. Не е престъпление да носиш окървавени превръзки. А с изключение на няколко стрели и загадъчни послания, изпратени на мен, лорд Хенри, а снощи и през прозореца на имението Ашдаун, не си извършил никакво престъпление. Да ти кажа ли как разбрах? — Корбет замълча.

Алиша Върлиън се бе приближила към тях, погълната от разиграващата се драма.

— Великият Тома Аквински, повтаряйки думите на Абелар, е казал, че до логично заключение може да се достигне по два метода. Първият е чрез доказателства и аз вече имам няколко, а вторият — по пътя на логиката. Нека ти обясня. Първо, Бухала е пристигнал наскоро в гората Ашдаун, също като теб. Второ, Бухала трябва да е някой, който може да се движи из нея без страх. Следователно, трябва да

живее в гората и да познава пътеките ѝ. Нещо по-важно, трябва да може да се промъква незабелязано. Макар и предрешен, той има нужда от помощта и подкрепата на друг човек. Твоят приятел и помагач е брат Козмас. Трето, Бухала не е обикновен разбойник, нито браконьер. Имал е възможността да убие лорд Хенри или поне да му причини значителни щети, но не го е направил. Просто му напомня за „Розата от Рай“. Четвърто, връзката на лорд Хенри с Бухала е тази кръчма. А доколкото знам, никой от живеещите наоколо не би могъл да е свързан с нея. Подозирах мистрес Йокаста, но тя си призна каква е била връзката ѝ с лорд Хенри.

Корбет разпери ръце.

— Като разделим възможното от вероятното — той посочи към Одо — ти си главният обект на подозренията ми. Преструваш, се, че си отшелник, че живееш в пещерата „Драконовата паст“. Това би било лесно. Какъв си всъщност, мастър отшелник? Францискански монах, послушник? Ролята на отшелник би била идеална за целта ти. Така си можел да избегнеш съмненията. Никой не би заподозрял един Божи човек, чиито ръце са толкова разранени, че не може да държи лопата, а още по-малко да стреля с лък. Напускаш мястото на усамотението си и отиваш в скривалището, където държиш маска, лък, колчан стрели, пергамент и мастило. Като всички францисканци, ти си образован човек.

Корбет замълча. Отшелникът не вдигаше глава. Брат Козмас се беше приближил малко, сякаш за да му предложи утеха и помощ.

— Искал си да отмъстиш на лорд Хенри — продължи Корбет. — Но в сърцето си ти не си убиец. Постъпил си като Божи служител. Не си искал да накажеш лорд Хенри за греха му, а да разтревожиш душата му, да го накараш да съжали и да се покае. Направил си го, прашайки му послания — но това не ме засяга. Искам да знам дали търпението ти не се е изчерпало? Дали играта не ти е омръзнала и вместо да напомняш на лорд Хенри за Божието възмездие, не си решил да приемеш ролята на Бог? Уби ли го, Одо? Виновен ли си за смъртта на лорд Хенри?

— Нямах доказателства. — Отшелникът вдигна поглед. — Да, превързах си ръцете, но това може да е било, за да предизвикам съчувствие. Ако трябва да бъда честен, сър Хю, в Ашдаун има много хора, които мразеха лорд Хенри.

— Не ти желая злото — отвърна Корбет. — Не ме интересува кой си или откъде идваш. Но мога да наредя да те задържат, да те оковат и да те отведат в Лондон. Ще те затворят в Нюгейт, във Флийт или в Тауър, докато кралските писари внимателно разследват случая и разпитат висшестоящите членове на ордена ти. Брат Козмас ще сподели участието ти и в края на краищата истината ще излезе наяве.

Брат Козмас се канеше да възрази, но отшелникът лекичко го потупа по ръката.

— Видях ви да препускате през гората. — Той се усмихна леко. — Кралският писар и неговият помощник идваха да въздадат възмездие, защото знатният лорд Хенри Фицалан беше убит. Ядосах се. Когато убият някой благородник, кралят веднага се намесва. Но когато една млада жена се обеси, а съпругът ѝ я последва от мъка, все едно нищо не се е случило. Пуснах онези стрели и от гняв, и за да отклоня подозренията ти. — Той махна с ръка. — Не, това не е цялата истина. Бог да ми прости, когато лорд Хенри беше убит, едва не повярвах, че вината е моя. В известен смисъл едва ли бих възразил, ако вината беше приписана на Бухала.

— Но това не е вярно! — рязко се намеси брат Козмас.

Отшелникът го погледна изненадан.

— Не е вярно — тихо повтори францисканецът. — Одо, ти не би могъл да убиеш никого. Ще ти кажа истината. — Той заговори бързо, за да привлече вниманието на Корбет. — Знаеш ли историята за „Червената Роза на Рай“ — кръчма в покрайнините на града — и нейните собственици Алуейн и Катрин Ротмиър?

Корбет кимна.

— Одо е техен син. След смъртта на родителите му го изпратили при роднини в Есекс. Отгледали го хора, много подобни на онези, които живеят в Ашдаун. Той станал кралски лесничей, а по-късно — войник. Едва когато пораснал, разбрал истината за трагичната смърт на родителите си.

— Отначало се заклех да отмъстя — подхвана самозваният отшелник, — но роднините ми бяха добри хора. Те ме възпитаха да почитам Бог и краля. Още като младеж имах желание да стана францисканец. Влязох в колежа в Кентърбъри, където се запознах с брат Козмас. Станахме приятели — истински братя във всеки смисъл на думата. Той ми разказа за военните си походи, а аз — за миналото

си. Обясних му, че искам да си отмъстя на семейство Фицалан. Думите на брат Козмас бяха като мехлем, който облекчава болката. Станах францисканец. — Той с мъка се опита да овладее гласа си. — Помагах на бедните, пътувах от енория на енория, молах се на разпнатия Христос. Разбираш ли, сър Хю, бях много нещастен заради начина, по който бяха загинали родителите ми. Църквата ни учи, че самоубийството е голям грях. А майка ми... — Очите му се напълниха със сълзи. — Ако трябва да сме откровени, писарю, майка ми е прелюбодействала и това е довело до нейната смърт и тази на баща ми. Мислех, че като живея в покаяние, ще мога да изкупя греховете им. Че Христос ще ги опрости и ще ги прати в рая. Но понякога, нощем, или когато виждах някой знатен благородник да минава през града с развети знамена, съпроводен от тържествен тръбен звук, се сещах за лорд Хенри Фицалан, истинската причина за техния грях. Чух как той трупта богатства, покровителстван и от краля, и от Църквата. Върнах се в дома ни в Кентърбъри. Беше миналия Великден. Козмас също беше там. Той ми каза, че сега работи в гората Ашдаун.

— Ние вече бяхме приятели — обади се брат Козмас. — Сега ни обединяваше и омразата към лорд Хенри Фицалан, към всичко, което той символизираше. Повярвай ми, писарю, той беше ужасен човек. — Козмас погледна Алиша. — Безчувствен егоист. Когато говорех с него, усещах как зад маската си на благоприличие ми се подиграва.

— Убедих онези, които отговарят за мен, да ме пуснат да посетя областите южно от Лондон — продължи Одо. — Да ми прости Господ, дойдох тук, за да убия лорд Хенри. Престорих се на отшелник. Обучен съм да стрелям с лък и да ловувам. Брат Козмас ми показва пътеките и пътищата в гората Ашдаун. Хранеше ме, помагаше ми. — Одо шумно си пое дъх. — Но освен това ме помоли да не търся отмъщението, за което бях дошъл. Ще ти кажа нещо, сър Хю. Неведнъж виждах Фицалан. Неведнъж можех да пронижа сърцето му със стрела.

— А направи ли го? — попита Корбет. — Онази сутрин в долината Севърнейк? Надделя ли желанието ти за възмездие над монашеското ти милосърдие?

— Не съм се приближавал до долчинката — дойде резкият отговор. Очите на отшелника проблеснаха. — Но ще ти призная, кралски писарю и дано Бог се смили над мен, че бях обзет от радост, когато разбрах, че е бил убит.

— Ами снощната стрела? — попита Ранулф. — Онази, която счупи прозореца в имението Ашдаун?

Отшелникът се засмя.

— Ако искаш вярвай, това беше моето сбогуване. Щях да остана още седмица или десет дни и да си замина. Сър Уилям е същият като брат си, но не е прегрешил срещу мен. — Той въздъхна. — Съжалявам, че стрелях срещу теб.

Корбет внимателно се взря в отшелника и брат Козмас. От една страна вярваше, че Одо казва истината, но от друга се чувстваше неловко. Ами ако брат Козмас беше убиецът, използвал приятеля си като претекст, като оръдие? Като много монаси, и двамата бяха практични хора. Силни, енергични, пламенни радатели за справедливост; би ли могло това да ги накара да преминат границата на монашеския си дълг?

— Сега какво? — попита брат Козмас.

Корбет погледна към Ранулф, но той изглеждаше разсеян. Драскаше си нещо в полето на пергамента и Корбет видя, че то е буквата „А“. Той се изправи. Алиша беше зад него, а Върлиън седеше в убежището, но сигурно бе чул всичко.

— Ще бъда откровен — каза Корбет. — И четиримата сте заподозрени.

— Но аз казах истината — възрази отшелникът.

— Вече ви казах — напомни Корбет, — доказателствата или логиката, или и двете, водят до създаване на хипотеза или потвърждават определено заключение. Знам, че ти си Бухала, а брат Козмас ти е помагал. Логиката и доказателствата ме карат да подозирам бащата и дъщерята Върлиън. Затова, ако свикам съд, той би отбелязал, че всеки от присъстващите в тази църква има за какво да отговаря.

— Но ние сме духовници — отвърна брат Козмас.

— Това не пречи да бъдете убийци — спокойно каза Корбет. — Поотделно или заедно. — Той почувства, че настръхва. — Възможно е дори и четиримата да сте замесени. Ще ви обясня. — Той седна на пейката. Очите му се спряха върху фигурата, кацнала на една от колоните: усмихнат демон с монашеска качулка, чийто раздвоен език се подаваше между дебелите устни; отдавна мъртвият дърводелец

навярно бе осмял някой свещеник. Корбет се чудеше дали и двамата монаси не му се подиграваха тайно по същия начин.

— Трима души са били убити в гората Ашдаун — продължи той бързо. — Лорд Хенри и италианският лекар Панций Кантроне. Да не забравяме и младата жена, която е била убита със стрела, съблечена и заровена в плитък гроб, но по някаква странна причина — той внимателно наблюдаваше отшелника — тялото ѝ било изровено и оставено при страничната порта на манастира „Света Хавизия“. Одо, ти спомена, че си искал да простреляш в сърцето лорд Хенри и желанието ти се е сбъднало. Другите двама са били убити със стрела в гърлото.

— Какво искаш да кажеш? — разтревожи се Одо. — Аз... аз... това беше образно казано.

— Но съдът може да реши, че е важно. Може да се зачуди дали има двама убийци: един, който е убил лорд Хенри и втори, който е убил останалите две жертви. — Корбет замълча. — Кажете ми, Козмас и Одо, виждали ли сте нещо необичайно в гората? Ако искате, ще ви накарам да се закълнете. Позволете ми да ви помогна. Млада жена е била убита със стрела в гърлото. Бог знае защо, убиецът я съблякъл и я заровил в плитък гроб. Трябвало е да остане там. Ако някой друг беше открил трупа, да речем разбойник, навярно щеше да го остави на мястото му. Ако брат Козмас го беше намерил, щеше да го отнесе в „Сейнт Осуалд“ за подобаващо погребение. Някой от местните жители би вдигнал врява, а мастър Върлиън или един от неговите лесничей би го отнесъл в имението Ашдаун.

Перото на Ранулф препускаше по страницата, поскърцвайки, докато той записваше накратко думите на Корбет. Сър Хю посочи към Одо.

— Ти си открил трупа, нали? Ти си свещеник и въпреки подозренията ми — човек с меко сърце. Не си посмял да вдигнеш врява, защото не си искал да привличаш внимание. Не си могъл да го донесеш на брат Козмас — това би породило съмнения. Затова си го занесъл в манастира „Света Хавизия“. Съвестта ти е била чиста, дългът — изпълнен. Прав ли съм, сър?

Одо кимна.

— Сутринта, когато лорд Хенри беше убит — отвърна той, — аз знаех, че ще има лов. Отидох да проверя дали не мога да създам

неприятности — да пусна някоя стрела, да подплаша дивеча. Подхлъзнах се и паднах, защото беше кално. — Той сви рамене. — Открих трупа. Останалото е, както го каза. По-късно отидох в „Сейнт Осуалд“, за да кажа на брат Козмас, но видях дъщерята на Върлиън в гробището, затова се върнах обратно в пещерата си.

Корбет се обърна, прехвърли крак през пейката и повика Върлиън и дъщеря му.

— Ето какво ще направя. Всички ще останат там, където живеят в момента. Брат Козмас — тук; ти, Одо, ще се правиш на отшелник, докато случаят бъде разрешен. Но ще ме заведеш на мястото, където си намерил трупа.

Одо се съгласи.

— Мастър Върлиън, имам един въпрос към теб — продължи Корбет. — През нощта преди лова лорд Хенри и гостите му са били в ловната хижа Боклерк, на известно разстояние от Севърнейк. Защо?

Лесничеят, който вече седеше на стълбите на олтара, разпери ръце.

— Такъв беше обичаят. Лорд Хенри винаги напускаше имението преди лов. Кучетата бяха заведени там, гончиите и лесничеите също отидоха там за нареждания.

— А ти присъстваше ли?

Лицето на Върлиън пребледня.

— Разбрах, че лорд Хенри не се чувствал добре, заболял го стомахът, повръщал и прекарал голяма част от нощта в нужника.

— Пи до късно — отвърна Върлиън. — Заедно с брат си. Пресушаваха кана след кана. Лорд Хенри винаги много се е гордял с виното си.

— А виното — попита Корбет — от имението ли беше донесено? Върлиън изтри капчиците пот от горната си устна.

— Кажи ми — настоя Корбет, — ти си главен лесничей. Твое задължение е било да подготвиш хижата, да осигуриш дивеча и приятното прекарване на лорд Хенри и гостите му.

— Не съм сигурен какво искате да кажете.

— А кой поднесе виното на лордовете? Искам да кажа, не са били в имението, където са останали обичайните им прислужници.

— Аз бях! — извика Върлиън, изправи се и изтри ръце в расото си. — Аз им поднесох виното.

— Нещо друго? — попита Корбет. — Ти си лесничей, мастър Робърт, гледаш кучета и коне. Обзалагам се, че разбираш от растения и билки почти колкото Йокаста. Сложи ли им нещо във виното? Нещо, което да отклони мислите на лорд Хенри от разврата? Беше ли отмъщение или пък опит да го спреш?

Върлиън не смееше да го погледне в очите. Ранулф стоеше с отворена уста и се закле наум, че следващият път, когато господарят му излезе от спалнята рано сутрин, ще го последва. Умът на Корбет се бе оказал остър като бръснач.

— Е, направи ли го?

— Да. — Главният лесничей махна с ръка, за да накара дъщеря си да замълчи. — Не беше отрова, а очистително. Видях го да седи там с престорената си усмивка и подигравателния поглед. Останалите гости се бяха оттеглили. Поиска от специалното вино, което беше донесено от Бордо. Разпечатах го и посипах вътре малко от един пращец. Не беше отрова, а нещо, което щеше да разбунтува стомаха му и умът му щеше да се отклони от порочните мисли. Не можеш да се правиш на жребец, когато през минута трябва да тичаш в нужника. Не беше повече от това, което аптекарят би предписал. Той изобщо не заподозря. Отидох си у дома и се върнах по-късно. На сутринта лорд Хенри, който беше здрав човек, се чувстваше по-добре; стомахът му беше празен — иначе нищо му нямаше. Събрахме се на двора, готови за лова. Точно завързвах ботуша му, когато той леко ме потупа по гърба и каза: „Няма нищо по-хубаво от лова за потушаване на пожара в слабините, нали, Робърт?“ — Върлиън облиза устни. — Уплаших се. Чудех се дали Фицалан няма да се откаже от лова и отидох да предупредя Алиша, но тя вече беше излязла. Останалото го знаеш.

— А пи ли сър Уилям от виното?

— Малко, но го разреди с вода. Лорд Хенри винаги го караше да пие много. Умираще от удоволствие да напие брат си, докато той падне под масата, но сър Уилям се пазеше.

Корбет се изправи и взе наметката си.

— Приключих.

Докато намяташе плаща си, той наблюдаваше как Ранулф съсредоточено почиства принадлежностите си. Посипа малко пясък върху пергамента, после го издуха, нави го и го върза с парче зелен шнур. После го прибра в торбата си заедно с перата, ножа и пемзата.

— Ще вървим пеша — усмихна се Корбет на Одо. — Оставихме конете си в „Горският дявол“, а и денят е хубав. Братко Козмас, ще ми донесеш ли кирка и лопата?

Монахът кимна и се отдалечи, следван от отшелника. Върлиън се върна отново в убежището. Ранулф едва се влачеше. Корбет реши да не бъде прекалено суров с него, затова продължи напред, оставяйки влюбения си приятел да се сбогува с любимата си. Застана отвън на стъпалата. Дворът отпред вече беше тих и пуст. Сър Уилям бе отвел хората си обратно в имението Ашдаун. Бяха взели и трупа. Корбет притвори очи и се заслуша в птичите песни. Уханието на гора, на храсти и цветя, на прясно разкопана земя изпълни ноздрите му. Чудеше се какво прави Мейв в Лейтън. Дали беше в безопасност? Дали беше здрава? Винаги се тревожеше, че тя се преуморява, но после си спомняше, че чичо ѝ, лорд Морган-ап-Люелин, който им беше дошъл на гости преди години и бе решил да остане при тях, я следва навсякъде, кудкудякайки като стара квачка, каквато всъщност и си беше. Чу вратата да се отваря и затваря.

— Добре ли си, Ранулф? Ами мистрес Алиша?

Леко зачервеното лице на прислужника му разказа всичко. Той разтвори ръка и Корбет видя малкия медальон, който бе зърнал на шията на Алиша.

— Любовен дар, а, Ранулф?

Лицето на прислужника стана сериозно.

— Тя смята, че си много опасен човек, сър Хю.

Корбет поклати глава.

— Чел ли си свети Августин? Той определя убийството като тържество на хаоса и този хаос, Ранулф, трябва да бъде подреден от логиката, доказателствата и прилагането на кралското правосъдие. — Корбет закачливо потупа приятеля си по бузата. — А убийството има много лица. Съдейки по това, което знаем, Ранулф, може би сме прекарвали сутринта в присъствието на жесток убиец. Спомни си какво казват: „От двамата братя Каин и Авел, Каин беше по-хубав и повече се усмихваше.“

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

След известно търсене отшелникът откри мястото, където беше пресякъл пътя. Вече беше обяд, облаци засенчиха слънцето и първите хладни есенни ветрове обявиха присъствието си. Златистокафяви листа се въртяха във вихрушка, покривайки с мек килим изровения път. Гората бе тиха, като изключим крясъците на птиците и непрестанното грачене на полските врани. Корбет забеляза, че пътят рязко извива.

— Завой — каза той. — Удобно място за засада или поне така винаги казва милорд Съри.

С Ранулф бяха последвали отшелника и брат Козмас надолу към тесния гроб, от който Одо бе изровил трупа. Корбет коленичи и с облечените си в ръкавици ръце разчисти листата и вейките, които се бяха натрупали отгоре. Почвата бе мека и лесна за копаене; на убиеца сигурно му е трябвало съвсем малко време, за да изкопае яма, да сложи в нея трупа и да го зарови.

— Какво търсиш? — попита брат Козмас.

Корбет посочи назад към пътя.

— Подозирам, че младата жена е идвала от „Горският дявол“. Отивала е към манастира или на север, към Лондон. Завила е тук. Убиецът е стоял някъде наблизо със заредена стрела. Разбойниците по пътищата често използват една уловка. Взимаш камък и го хвърляш нависоко, така че да падне на пътя.

— И жертвата, естествено, поглежда нагоре.

— И открива гърлото си за стрелата.

— Трябва да е бил добър стрелец — каза францисканецът.

— Не знаем колко наблизо е бил — отвърна Корбет, — но очевидно е бил опитен и е стрелял, за да убие. Ти си участвал във войните, братко. Помниш ли някой, улучен в гърлото със стрела, да е оцелял? Както и да е, убиецът излиза на пътя и довлича трупа тук, където го съблича и заравя. Взима дрехите, обувките, колана и

наметалото на нещастницата. — Той замълча, загледан в катеричката, която подскачаше по един пън.

Ранулф любопитно го изглежда. Господарят му беше застинал със смръщени вежди и полуотворена уста.

— Господарю, говореше за това, че трупът бил съблечен.

— Разбира се! — прошепна Корбет. — Защо е нужно да се съблича труп?

— Защото дрехите ти трябват? — пошегува се отшелникът.

— Не, не — Корбет поклати глава. — Убиецът не е бил обикновен крадец. Той е причакал тази млада жена. Съмнявам се, че тя случайно е попаднала на пътя му. Има всички белези за добре подготвена засада. Нашият стрелец може да си позволи хубав лък и колчан. Защо тогава са му притрябвали дрехите на някаква нещастна жена? — Той стисна Ранулф за рамото. — Хайде, писарю на Зеления печат, размърдай си мозъка! Спомни си трупа, подстриганата коса, здравето тяло.

— Мъж! — възкликна Ранулф. — Жената е пътувала, преоблечена като мъж. Затова дрехите е трябвало да бъдат взети. И ако някой като нас попита в кръчмата „Помните ли млада жена да е минавала оттук?“, отговорът, разбира се, ще бъде „не“.

— В живота, както и в любовта — отбеляза Корбет — истината е винаги една, но очевидна само за онези, които я търсят! Брат Козмас и Одо, моля ви за услуга. Бихте ли разкопали край гроба?

Брат Козмас го погледна свирепо.

— Помолих ви за услуга — добави спокойно Корбет. — Аз също ще се включа.

При тези думи брат Козмас взе кирката, подаде лопатата на Одо и двамата започнаха да копаят, а Корбет дръпна Ранулф настрана.

— Колко добре познаваш тези гори, Ранулф?

— Изобщо не ги познавам.

— Добре тогава. Върни се в „Горският дявол“. Потърси нашия Болдок — той е вече коняр на сър Хю Корбет, кралския наместник. Сър Уилям няма да възрази. Кажи му, че ще си поговорим довечера, преди да тръгнем за Рай.

— За Рай! — възкликна Ранулф.

— Да, за Рай. Болдок има две задачи. — Първо, да те заведе в Севърнейк и когато свършиш там, да те върне обратно в кръчмата.

След това трябва да отиде и поиска от сър Уилям писмо, че го освобождава от служба.

— И какво ще търся в долината Севърнейк?

— Следи от това, че на сър Уилям му е било зле.

— Сър Хю!

— Нещо по-важно, провери колко време е нужно, за да претичаш от мястото, където е бил убит лорд Хенри, до другата страна на долчинката и обратно. Болдок ще ти помогне, той знае къде са стояли всички.

Ранулф пое, а Корбет се присъедини към другите. Те бяха копали около гроба, но бяха намерили само сребърно копче, не по-голямо от дребна монета.

— Би ли скрил убиецът дрехите тук — попита брат Козмас, — щом си е направил труда да съблече тялото?

— Прав си.

Корбет клекна до ямата с притворени очи, заслушан в звуците на гората. Брат Козмас беше определил мястото на копане и писарят изпитваше определени съмнения. Францисканецът беше умен човек. Не бе опитал да търси на друго място, а беше копал в самия гроб, като че ли крадецът би си направил труда да изкопае дълбока дупка, само за да скрие дрехите, да ги зарови и да сложи трупа отгоре. Одо също беше мрачен и разсеян. Ръката на Корбет посегна към дръжката на камата. Беше постъпил неблагоприятно! Стоеше сам с двама непознати, заподозрени в убийство, в гората, където можеше да се случи какво ли не. Той стана, отбелязвайки си наум да не се обръща с гръб към тях.

— Аз ти показах гроба — каза Одо, сякаш прочел мислите му. — Копях. Освен това копче, не открихме нищо друго.

Корбет погледна към пътя. Бяха ли двамата мъже виновни в убийство? Беше ли го довел Одо тук, защото нямаше друг избор? Той извади камата си.

— Трупът е бил довлечен тук — започна Корбет. — Убиецът е действал бързо. Съблякъл го и го заровил. — Той погледна вляво и посочи към гъстите храсти, които растяха встрани от склона. — Искал е да се махне оттук колкото се може по-бързо. Сложил е дрехите в торба. — Корбет отиде от другата страна на прясно изкопаната яма. — После е пресякъл пътя и е изчезнал в гората. — Той приклекна и

зарови с камата между вейките и листата. — Да се надяваме, че е изпуснал нещо.

Двамата мъже не се присъединиха към него. Корбет продължи търсенето, използвайки камата, за да реже тревата и плевелите, които здраво се бяха вкопчили в почвата. Той внимателно раздели земята на малки квадрати, покрай основата на склона и по-нагоре. От време на време хвърляше поглед към брат Козмас и Одо. Те се бяха отдалечили и си шепнеха. Тъкмо се канеше да ги повика на помощ, когато реши, че ще е по-безопасно, ако стоят на разстояние. Освен това не беше сигурен какво ще направят, ако открие нещо.

Беше стигнал до средата на склона, когато откри две малки парченца от скъп плат, изцапани от тревата и калта. В средата имаха примки от пресукана златна връв и бяха над три сантиметра в диаметър. Шевът беше ситен и равен. Той ги прибра в кесията си и продължи търсенето, но напразно.

Когато се върна отново на пътя, ги извади и внимателно ги разглежда — не можеше да се досети за какво служат.

— Откри ли нещо, мастър писарю?

Брат Козмас и отшелникът се приближиха.

— Мисля, че да. — Корбет протегна ръка. — Но не мога да разбера какво е. — Той отново прибра парченцата в кесията си. — Искам да ви помоля за една последна услуга.

— Трябва да се връщам в църквата — съобщи брат Козмас. — Имам други задължения, сър, освен да копая канавки за кралския писар.

Корбет бръкна в кесията си за монета, но монахът поклати глава.

— Запази си среброто, сър. Да направим това, което искаш.

— Само ме съпроводете до „Света Хавизия“ — помоли Корбет. — Трябва да говоря с лейди Маделин.

Малко по-късно монахът, все още мрачен и разсеян, остави Корбет пред главния вход на манастира и си тръгна, без дори да се сбогува. Корбет гледеше как двамата с Одо се отдалечават. Знаеше, че подозренията му може би са неоснователни, но пък те го бяха лъгали. И двамата живееха в Ашдаун, и двамата имаха мотива и средствата да убият сър Хенри. Той въздъхна и дръпна въжето на звънеца. Малката вратичка се откряна и ядосаната сестра Вероника го покани в двора.

— Знаех си, че си ти! — дрезгаво каза тя. — Погледнах през решетката и те видях да идваш с онези двамцата.

— В името на Бога, сестро, няма ли у теб милосърдие?

— Повече, отколкото у теб, сър. Но от мен зависи кога и към кого да го проявявам.

Тя го поведе през розовата градина към манастирските постройки.

— Бих искал да видя лейди Маделин.

— Знам, че не си дошъл да видиш мен. И ти като другите ще отидеш в къщата за гости и ще я изчакаш там.

Корбет я хвана за ръката. Дребничката монахиня спря и се взря в него.

— Какво има, писарю?

— Защо не ме заведеш при игуменката?

— Лейди Маделин си има собствено жилище — обясни бавно сестра Вероника, сякаш Корбет беше слабоумен. — Има си къща с градина, конюшня и кухня. Там не се допускат мъже.

— Ще го имам предвид.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо. Но имам още един въпрос. Помниш ли трупа на младата жена, който бяха оставили на страничната порта?

— Разбира се. Аз чух звънеца. Аз отворих вратата и го видях да лежи там.

— Гол ли беше?

— Не, увит в сиво одеяло или наметка, вече не помня.

— И кой се погрижи за тялото?

— Първо пратих да съобщят на лейди Маделин.

— И?

— Тя нареди трупът да бъде отнесен в погребалния дом. Това е малка постройка край гробището. Един от работниците го занесе там. Когато игуменката милостиво се съгласи да го погребем тук, аз измих трупа и го облякох в едно от нашите раса, а малко след това го погребяхме. Имаш ли още въпроси, мастър писарю?

— Не, нямам.

Сестра Вероника продължи напред. Преведе Корбет покрай църквата до приятна двуетажна постройка, минаха през дървената тераса и влязоха в голяма белосана стая. Стаята, в която го въведе,

беше оскъдно обзаведена. Голямо черно разпятие висеше от едната страна на прозореца, а от другата имаше резбован образ на света Хавизия.

— Това е стаята за почивка — обясни тя. — Игуменката сигурно ще дойде тук. — Сестра Вероника му посочи един стол, преди да затвори вратата. — Седни. Ще ти донеса нещо за хапване и пийване.

Малко по-късно тя се върна с кана медовина и малка чинийка поръсени със захар сладки.

— Лейди Маделин ще дойде, когато може.

Корбет искаше да я разпита още, но въпреки възрастта си, тя пъргаво изтича от стаята и затвори рязко вратата след себе си, затова той взе каната с медовина и отиде до прозореца, който гледаше към двора. Опита се да обмисли всичко, което бе научил сутринта, но знаеше, че ще има нужда от помощта на Ранулф, за да разплете отделните нишки. Доволен бе от това, което беше открил, но не смяташе, че е постигнал кой знае какъв напредък. Знаеше кой е Бухала, но беше ли по-близо до разобличаването на убиеца? Или ставаше дума за група убийци? Хора, които живееха в Ашдаун, мразеха лорд Хенри и се бяха съюзили, за да го унищожат? Разбира се, имаше предвид и дьо Краон с неговата свита. Но как би могъл да ги разпита? Дьо Краон бе официален пратеник на френския крал и с удоволствие щеше да откаже да отговаря на въпросите на Корбет. А дори да го приеме, размишляваше писарят, докато отпиваше от чашата си, едва ли би му казал истината.

— Ето те отново тук, кралски писарю.

Той стреснато се обърна. Лейди Маделин бе влязла безшумно. От начина, по който пръстите на едната ѝ ръка потупваха по расото, а другата си играеше с медальона, той разбра, че не е желан тук.

— Още въпроси ли имаш?

Корбет рязко постави чашата на масата.

— Да, милейди, имам още въпроси! С кралски декрет Пиърс Гейвстън беше прогонен от това кралство. Под страх от конфискуване на имуществото. Сериозно нарушение на закона е да се предлага на този изгнаник безопасно убежище. Така че не се дръж толкова надменно, защото ти и сър Уилям сте се провинили в много тежко престъпление. Знам, че брат ти е довел Гейвстън от крайбрежието. Предложил е на изгнаника да отседне предрешен в хана. По-късно той

е бил допуснат и на територията на манастира, нещо повече — в собствената ти къща.

Клепачите на лейди Маделин затрепкаха и тя мъчително преглътна.

— Светата майка Църква ще ме защити! — дрезгаво каза тя.

— Не ставай смешна! Не съм дошъл да те арестувам, но ти казвам истината. Подслонила си Гейвстън тук, нали? Идвал е на два пъти. Видели са го да влиза в частните ти покои.

— Гейвстън е повече жена и от мен! — отвърна тя. — Всички го знаят! — Игуменката се отпусна на пейката. — Надменен глупак! Появи се нагизден като някакъв трубадур! Кой го е видял?

— По-добре да не ти казвам.

Лейди Маделин подсмръкна шумно.

— Когато бяхме малки, аз и сър Уилям си играехме с младия принц. Едуард помоли брат ми за помощ и подкрепа и той му ги даде. Аз също бях посветена в заговора. Уелският принц изпрати писмо с личния си печат, в което пишеше, че когато стане крал, няма да забрави помощта ми, нито благословения храм на света Хавизия — тя се усмихна леко, извади броеница от джоба си и я запремята между пръстите си. — Обясних му как да дойде — продължи игуменката, все едно си говореше сама. — Видя къщата ми. Залепена е за стената на манастира и има собствена конюшня и двор. Той можеше да пристигне тихомълком. Но не, младият фукльо се изтъпанчи, дрънчейки с шпорите си, на показ на целия свят! Смяташе, че е много забавно!

— А кога дойде принцът?

— Срецнаха се в църквата и принцът заключи вратата зад себе си. И двамата бяха предрешени. Казах на сестрите, че са зидари, дошли да търсят работа. После Едуард си тръгна, а малко по-късно Гейвстън го последва.

— Колко пъти стана това?

— Както каза самият ти, писарю, видели са го два пъти, нали? Какво ще правиш сега? Ще пишеш до Уестминстър?

— Не, мадам. — Корбет придърпа един стол и седна. — Бих искал да ми помогнеш за още нещо.

— За какво?

— За смъртта на брат ти.

— Не знам нищо за нея. Хенри беше надменен глупак.

— А смъртта на онази млада жена?

— Казах ти всичко, което знам. Тялото ѝ беше оставено при страничната врата и аз го погребях по християнски.

— Знаеш ли, че вероятно е пътувала, преоблечена като мъж?

Лейди Маделин сви рамене.

— Какво общо има това с мен? Намерихме я оставена пред вратата, облякохме я в расо и я погребяхме.

— Била е увита с наметало, когато сте я намерили — каза Корбет.

— Бог знае къде е то, мастър писарю.

— Ами Панций Кантроне? — попита Корбет. — Италианският лекар. Знаеш ли, че е бил убит? Със стрела в гърлото. Трупът му беше намерен край едно блато. Изглежда са го убили, малко след като си е тръгнал оттук.

Лейди Маделин шумно въздъхна.

— Сър Хю, този манастир е оазис на спокойствието и светостта — сигурна защита срещу жестокия свят на лорд Хенри и останалите мъже — последните думи тя произнесе с ярост. — Рядко излизам оттук. Съжалявам за смъртта на Кантроне, но с какво мога да помогна?

— Нали ти си го повикала тук?

— Да, беше много добър лекар. Кокалчетата на сестра Фиделис бяха подути. Казах на лейди Джоана да бъде по-умерена в наказанията.

— Мога ли да видя сестра Фиделис?

— Щом искаш. Но защо ти е?

— Когато Кантроне тръгна оттук — продължи Корбет, без да ѝ отговори, — носеше ли нещо?

— Сър Хю, аз почти не го познавах. Дойде в манастира по наша молба. Представих го на лейди Марселина, която се занимава с послушничките. Тя го заведе при сестра Фиделис. Прегледал ръцете ѝ, препоръчал лекарство и след като му предложили храна и напитка, както обикновено, си тръгнал. Ако искаш да говориш с лейди Марселина или сестра Фиделис, мога да го уредя. Но повече от това не мога да ти кажа.

Корбет се почеса по главата, беше уморен и не можеше да мисли.

— Ами сеньор дьо Краон? — попита той. — Идвал ли е тук френският пратеник?

— Посети на два пъти църквата, за да се поклони пред саркофага. Единия път го видях. Не ми хареса наглият му поглед, но не знам нищо за отношенията му с братята ми — тя се изправи. — Искаше да поговориш със сестрите, за които ти казах.

Корбет понечи да откаже.

— Не, настоявам.

И без дума повече лейди Маделин излезе от стаята. Малко покъсно навъсената лейди Марселина и усмихнатата сестра Фиделис влязоха в стаята. Корбет ги разпита. Сестра Фиделис се държеше смирено, но му се усмихна с очи.

— Да — каза тя, поглеждайки косо към лейди Марселина. — Кокалчетата на пръстите ми се бяха подули колкото сливи. Показах ги на лейди Марселина и тя каза на игуменката.

— И повикахте лекар?

— Сигурно някой от конярите го е довел — каза отговорничката за послушничките.

— Тук нямате ли лекар и аптекар?

— Сър Хю, ние сме монахини, не лекарки. Състоянието на пръстите на сестра Фиделис беше тревожно. Пък и италианецът беше идвал няколко пъти да лекува наши сестри. Беше опитен лекар.

— Беше? — попита Корбет.

Лейди Марселина се усмихна принудено.

— Лейди Маделин ни съобщи ужасната новина, че бедният човек бил убит на връщане оттук.

— Да е казал или направил нещо необичайно? — попита Корбет.

Чу вратата зад себе си да се отваря и лейди Маделин се появи отново.

— Всичко, което знам — каза раздразнено лейди Марселина, — е, че ме повикаха в покоите на игуменката. Тя ми представи лекаря и ми нареди да го заведа при сестра Фиделис. Той прегледа ръцете й каза, че отоците се дължат на дълбоки подкожни наранявания. Препоръча да ги налагаме с билкови лапи.

— Какво стана после?

— Сестра Вероника му донесе храна и нещо за пиене. Той яде, пи и си тръгна.

Корбет погледна младата монахиня, която с разширени очи слушаше лейди Марселина и кимаше утвърдително.

— Изглеждаше разсеян — каза послушницата. — Беше мил и търпелив, но сякаш умът му беше някъде другаде.

— Искаш ли нещо друго, сър Хю? — промърмори лейди Маделин.

— Не, милейди.

— Остани тук, ще изпратя да ти донесат храна и нещо за пиене. Трябва да се подкрепиш, преди да си тръгнеш. Моля те. — Лейди Маделин се усмихна. — Съзнавам, че се държах неучтиво. Искам да ти подаря нещо, преди да си тръгнеш. Нашият мед е известен в цял Съсекс. Сестра Вероника ще ти донесе от него. Междувременно можеш да се подкрепиш.

Корбет се канеше да възрази, но осъзна, че би било невъзпитано и прие. Трите монахини излязоха. Той допи медовината си. Чу звъна на манастирските камбани, които призоваваха сестрите на молитва.

— Ще се върна в кръчмата късно следобед — промърмори той. — Ще запиша всичко, което научих досега и ще го проуча, за да открия какво пропускам.

Вратата се отвори и сестра Вероника се появи с малък поднос, на който имаше печен заек, залят с гъст винен сос, бокал с вино и нарязан ечемичен хляб, намазан с масло.

Корбет лакомо се нахвърли върху храната. Беше вкусна и му напомни за готварските умения на Мейв. Когато сестра Вероника се появи отново, мълчалива и мрачна, му подаде малка кожена торба, в която имаше две гърнета. Гърлата им бяха запушени с парчета пергамент, привързани с връв.

— В цялото кралство не можеш да намериш по-хубав мед — заяви тя.

Корбет побутна подноса, взе торбата и стана.

— Тогава, сестра Вероника, ще те помоля да ме изпратиш.

Дребничката монахиня го поведе към страничната врата.

— И преди да ме питаш — отсече тя внезапно, — да, тук намерихме трупа!

Преди Корбет да успее да отговори, тя затвори вратата в лицето му. Писарят привърза кожената торба за бойния си колан, отпусна ремъка, уви се по-плътнo с наметката си и тръгна през полето към гората, следвайки пътеката, която щеше да го отведе до пътя, а оттам — до „Горският дявол“. Денят преваляше. Заслушан в птичите песни и

шумоленето в храстите, той спря и проследи с поглед две белки, които притичаха през пътеката и се скриха в шубраците отсреща. От време на време Корбет се оглеждаше, за да се увери, че всичко е наред. Чувстваше безпокойство и знаеше, че отново е допуснал грешка.

— Ти никога не се пазиш, Хю! — беше го сгълчала Мейв. — Толкова си потънал в собствените си мисли, че изобщо не съзнаваш кога се излагаш на опасност! Моля те — тя бе обхванала лицето му с две ръце, — обещавай ми, че никога няма да оставаш сам.

Корбет си пое дълбоко дъх.

— Прости ми, Мейв.

Птиците ли се бяха умълчали или просто си въобразяваше? Той откопча бойния си колан, защото гърнетата бяха тежки и го закопча постегнато. Хванал торбата в една ръка и камата в другата, Корбет бързо продължи напред. Гората му напомняше за гористите долчинки на Уелс. Спомни си съвета на един опитен стрелец, който предвождаше кралските войници.

— Помни — беше го предупредил той, — оглеждай се вляво и вдясно. Не се поддавай на въображението си. Слушай горските шумове. Ако чуеш нещо странно, тръгни по-бързо и никога не заставай на едно място. Тичащият човек е далеч по-труден за улучване!

Корбет ускори ход. Почувства болка в гърдите от раната, получена в Оксфорд. Спомени изплуваха в ума му. Той овладя паниката си; послушваше се внимателно и оглеждаше дърветата от двете си страни. Птичка излетя от клоните с тревожен крясък. Корбет отново забърза. Отдясно изпращя клонче. Нещо се удари в пътеката, сякаш отнякъде бе паднал камък. Без да чака повече, Корбет се приведе и хукна, движейки се на зигзаг. Усети как една стрела изсвистя покрай лицето му. Изкушаваше се да спре и да се хвърли на земята. Убиецът явно се намираше отдясно на пътеката, затова той я изостави и хукна през храстите, използвайки дърветата за прикритие. Мислеше, че е успял да се измъкне, но в този миг една стрела се заби в близкото дърво с такава сила, че очевидно преследвачът му беше наблизко. Корбет продължи да тича. Гледаше да не е по права линия. Клонки го шибаха през лицето, коприва и тръни драцеха краката му. Той се спъна и вероятно това спаси живота му, защото в същия миг нова стрела прелетя над главата му. Корбет погледна вдясно. Не трябваше да изпуска от поглед пътеката, защото можеше да се изгуби.

Захвърли кожената торба и се затича. Гърдите го боляха, беше му трудно да диша. Най-накрая се принуди да спре, облегна се на едно дърво и се закашля. Оглеждаше гората зад себе си. Не се виждаше и следа от убиеца. Погледна изподраните си ръце, извади ръкавиците си и ги сложи. После се промъкна през храстите към пътеката, уверен, че се изплъзнал на преследвача си. Който и да беше той, явно бе разбрал, че преследването е твърде опасно. Пред себе си Корбет чу скърцане на каруца. Разкопча наметката си и без да обръща внимание на болките в корема и ожуглените от клоните места, се запрепъва към завоя, зад който се намиреше кръстопътят. Каруцарят, селянин, който взе семейството си, изненадано зяпна, когато Корбет се хвана за каруцата му.

— Не се безпокой! — задъхано каза Хю. — Аз съм гост на сър Уилям Фицалан, кралски писар съм.

Човекът продължи да го гледа учудено.

— Знаеш ли хана „Горският дявол“?

Селянинът кимна. Корбет извади една монета от кесията си и я пхна в мазолестата му ръка.

— Откарай ме там.

И без да чака отговор, той се качи до каруцаря. Усмихна се успокоително на жена му и четирите деца, които го гледаха опулени. Селянинът плесна с юздите.

— Щом искаш, сър, ще те закарам до „Горският дявол“. Но като те гледам, ми се струва, че вече си се срещнал с дявола.

Корбет се успокои, когато каруцарят, смеейки се силно на собствената си шега, подкани коня да побърза. Писарят погледна през рамо към зеления мрак на гората и се закле наум, че ще използва всичките си сили и умения, за да си получи незнайният стрелец заслуженото.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Значи не откри нищо? — попита Корбет, промивайки лицето си с подсолената вода, която кръчмарят му беше дал.

Ранулф, който седеше на леглото си, поклати отрицателно глава.

— Нищо необичайно, нито пък следи от някакво скрито оръжие.

— Възможно ли е сър Уилям да е заобиколил до другата страна на долчинката? — настоя Корбет. — Да е взел скрития лък и стрелите и да е убил брат си?

— Възможно е. — В себе си Ранулф се чудеше как ще обясни внезапното нападение над господаря си на лейди Мейв. — Би му отнело само няколко минути.

Корбет примигна, докато промиваше лицето си.

— И не казвай на лейди Мейв какво стана днес.

Ранулф вдигна ръка.

— Господарю, имаш думата ми.

Корбет хапна набързо няколко залька от заешкото задушено, което прислужникът му беше донесъл, и отпи от ейла.

— Добре, Ранулф, какво знаем досега?

— Първо, лорд Хенри е бил убит със стрела в сърцето. Убиецът може да е Бухала — за когото вече знаем, че е отшелникът Одо, брат Козмас, Робърт Върлиън или дори дъщеря му Алиша.

Корбет се усмихна, когато съзря блесналия поглед на Ранулф.

— Можем да включим в списъка — продължи той — Йокаста или наемен убиец, на когото някой от споменатите е платил. Не бива да забравяме и сенър Амори дьо Краон.

— Или лейди Маделин — добави Корбет.

— Не ми се вижда възможно.

— Може да е излязла от манастира — изтъкна Корбет. — Да е отишла при някой от кухите дъбове, да е извадила лъка и стрелите и да е застреляла брат си.

— Но защо? — попита Ранулф. — Какво е имала против него? Жив или мъртъв, той не е имал никакво значение за нея. Ами другите

убийства? Пък и не мога да си представя лейди Маделин да извърши такова нещо.

Корбет остави чашата. Ранулф тържествуващо се усмихна:

— Всички добри стрелци са десняци. Ти го знаеш. Леваците са винаги тромави. Спомни си бедния Малтоут. Не можеше да вдигне лъка, без да се контузи. Когато бяхме в манастира, забелязах, че лейди Маделин е левачка — пишеше с лявата ръка.

Корбет се съгласи.

— Какво друго имаме, Ранулф?

— Млада жена е убита със стрела в гърлото. Ако заключенията ти са правилни, тя е пристигнала в Ашдаун, преоблечена като мъж, затова трупът ѝ е бил съблечен. Дрехите ѝ вероятно лежат на дъното на някое блато. Откри ли нещо?

Корбет извади от кесията си двете парчета плат, които беше намерил.

— Това. Очевидно са служели за закопчаване на дрехата.

Той ги подаде на Ранулф, който се приближи до прозореца, за да ги разгледа, вдигайки ги пред очите си, сякаш бяха монети.

— Това са панделки! — възкликна Ранулф. — За коса. Лейди Мейв използва такива, за да прикрепя косата си на тила. Провира я през тях, за да стои плитката стегната.

— Но трупът имаше къса коса! — замислено каза Корбет. — Подстригана като на мъж. Чудя се коя е била тя. Трябва да поговоря с ханджията. Продължавай, Ранулф.

— Италианският лекар Панций Кантроне също беше убит със стрела в гърлото. Идвал е от „Света Хавизия“. Знаем, че между него, лорд Хенри и Амори дьо Краон е имало връзка.

— Така е. Кантроне може да е продал или отстъпил на лорд Хенри някаква голяма тайна, от която французите са се страхували. Възможно е да е бил убит от разбойници или от някой от хората на дьо Краон, за да му затворят устата веднъж завинаги. Не можем да разпитаме дьо Краон. Той ще се позове на това, че е официален френски пратеник и ще изпрати гневен протест до Уестминстър. Общо имаме три убийства, Ранулф. Дали са свързани помежду си? Един ли е убиецът, двама или трима? Убийството на лорд Хенри е лесно обяснимо. Всички са го мразели. Но защо са били убити Кантроне и загадъчната млада жена?

— Вярваш ли на отшелника Одо? — попита Ранулф.

— И да, и не. Той и Козмас ми се виждат дълбоки води. От една страна са францисканци, а те по принцип са добронамерени хора. Но и двамата, особено Одо, хранят дълбока омраза към рода Фицалан.

Той замълча, когато на вратата се почука и Болдок нахлу в стаята.

— Винаги ще чакаш, докато сър Хю те покани да влезеш — каза му Ранулф.

Болдок се усмихна и запристъпва от крак на крак.

Корбет огледа младия коняр от глава до пети. Беше опитал да се поспретне, да приглади косата си с вода и да умие ръцете и лицето си, но в резултат само беше размазал мръсотията към ушите си.

— Как е първото ти име?

— Болдок, сър. Имам само едно име. Болдок. — Той пхна парче пергамент в ръката на Корбет. — Ето го писмото, че съм освободен от служба, сър.

— За Бога, стой мирно! — заповяда му Корбет.

— Съжалявам, сър, просто се вълнувам.

— Ранулф ми каза, че умееш да хвърляш нож много добре и че още повече те бива с конете.

— Аз спя с тях, сър.

Корбет погледна предупредително Ранулф. Не искаше прислужникът му да се присмее на момчето. Болдок имаше невинно лице, кривогледото му око му придаваше наивен и уязвим вид. Беше очевидно, че много иска да го вземат на работа.

— Забърквал ли си се някога в нещо нечисто, Болдок?

— Не, сър.

— Арестували ли са те?

— Ами... — Болдок запристъпва от крак на крак. — Занимавам се по малко с браконьерство, сър. Лесничеите са ме преследвали често, отколкото бих искал да си спомням. Но съм добър и предан прислужник. Никога не съм крал от господаря си.

Корбет протегна ръка.

— Хайде, да си стиснем ръцете.

Болдок го послуша. Ръкостискането му беше здраво и топло.

— Мастър Болдок, това ръкостискане за мен означава много. Сега ти си мой служител в мир и война. Ти ще се грижиш за мен, а аз

за теб. Сега вече си служител на закона, отговаряш за конете ми. Където и да ида, ще ме следваш. Моят дом е и твой. Ще отговаряш пред мастър Ранулф, който тази вечер ще напише договора ти. Ще ти плащам добре. Ще споделяш храната ни, ще носиш меч, кама и арбалет. Три пъти годишно ще получаваш дрехи, а на Великден, Коледа и Летния празник — специални подаръци. Няма да казваш на никого онова, което ме чуеш да говоря. Разбра ли ме?

Болдок кимна.

— Добро момче! Сега иди в конюшните. Искам утре сутринта конете ни да са готови за пътуване до Рай. Ще тръгнем призори.

Болдок буквално излетя от стаята.

— Ей! — извика Корбет след него. — Кажу на кръчмаря, че искам да го видя веднага.

— Ето един щастлив човек — каза Ранулф, докато Болдок тропаше по коридора и надолу по стълбите. — Но когато намериш време, господарю, трябва да го чуеш как пее. Направо ще уплаши лейди Мейв. Радвам се, че го взехме — добави той замислено. — Малтоут ми липсва. Доволен съм, че отмъстих на убийците му.

Корбет отново избърса лицето си с кърпата. Когато на вратата се почука, той я пусна в купата.

— Влез!

Ханджията се промъкна в стаята, бършейки окървавените си ръце. Застана на вратата, смутен от този наблюдателен писар и слуховите, които се носеха в кръчмата за него.

— Приготвих месото, сър. Искал си да ме видиш?

Корбет извади сребърна монета от кесията си и му я подаде.

— Вземи!

Ханджията избърса пръстите си, после грабна монетата.

— Чувал ли си онази приказка: „Винаги питай ханджията“? Кръчмарите имат остро око и добра памет. — Корбет му посочи един стол. — Седни, мастър Тебоа. Помниш ли, че те попитах дали си спомняш една млада жена, която е била тук сама?

Ханджията кимна.

— Мисля, че е идвала тук, но е била преоблечена като мъж.

При тези думи мастър Тебоа присви очи.

— Трябва да е дошла тук — Корбет потръпна вътрешно като си припомни трупа — миналия месец. Била е сама.

Сега вече ханджията определено стана неспокоен, триеше ръце в престилката си и преглъщаше с мъка.

— Разбира се! — възкликна Корбет. — Ти знаеш за какво говоря! Ранулф, трябва да го арестуваме!

— Не, не! — възрази ханджията.

— Ти си конекрадец — заяви Корбет. — Тази жена не е била от Ашдаун или от местните села. Дошла е тук на кон. Къде е той?

— Не знам за какво говориш, сър.

— А аз мисля, че знаеш! Много добре знаеш какво е станало! Нека помисля. Един млад мъж е пристигнал тук. Сигурно е дошъл следобед — от Рай са няколко часа път! Оставил е коня си в конюшната, хапнал е нещо, пренощувал е и е излязъл, но не се е върнал. Минали дни, седмици и ти, мастър ханджийо, си се сдобил с кон и сбруя. Е, сега спомняш ли си?

— Защо мислиш, че е дошла от Рай?

— Добър въпрос, ханджийо — просто предполагам. Смятам, че тази загадъчна жена е имала работа в имението Ашдаун. Между семейство Фицалан и Рай има здрава връзка, затова подозирам, че е идвала оттам.

Ханджията нервно се закашля.

— На твое място не бих излъгал — посъветва го Ранулф. — Господарят ми побеснява, когато си има работа с лъжци. Особено такива, които губят времето на кралските служители.

— Това, което казваш, е вярно — заекна ханджията. — Един странник пристигна тук. Говореше като чужденец, но каза, че бил от Рай. Пристигна късно следобед. Яде и пи в кръчмата, нае стая и излезе на другата сутрин, като взе дисагите със себе си.

— Дисагите ли? — попита Корбет.

— Да, праметна ги през рамо — поясни ханджията. — В кръчмата се държеше странно, не свали качулката от главата си. Не говореше много, всъщност шепнеше. Знаеш, че хората винаги проявяват интерес към чужденците, сър, но този изобщо не отговаряше на въпроси. Яде пай с пиле, пи чаша ейл и с никого не разговаря.

— Защо е оставил коня си? — попита Корбет.

— Не знам, сър. Изглежда отиваше някъде наблизо — в имението, в църквата, в манастира или някое друго място в гората. — Ханджията избърса мокрото си чело с опакото на ръката си. — Това

беше всичко, сър! На сутринта, когато тръгна, много се интересувахе колко е часът. Яде и пи бавно. От време на време ставаше и поглеждаше някоя от часовите свещи край огнището.

— По кое време тръгна? — попита Корбет.

— Трябва да е било час преди пладне. Мислех, че ще се върне. Най-малкото, защото беше оставил коня си, седлото и сбруята.

— Не беше ли наел стая за още една нощ?

— Не, сър, но точно преди да тръгне каза, че може и да наеме. Щял да ми каже, когато се върне.

— И ти не го ли потърси, когато не се появи отново?

— Мастър писарю, аз съм ханджия. Не моля хората да идват или да си отиват. Да, задържах коня и сбруята. Храних добичето цяла седмица, после го продадох на един търговец.

— И не ти хрумна да уведомиш лорд Хенри или някой друг?

Ханджията мълчаливо поклати глава.

— Ще ти кажа какво е станало, сър — започна Корбет. — Младият мъж, дошъл тук, всъщност е била предрешена жена, вероятно французайка. Дошла е от Рай, за да се срещне с някого в Ашдаун, но е била убита със стрела в гърлото.

— И трупът, оставен пред „Света Хавизия“ е бил нейният?

— Да, сър.

Кръчмарят разпери умолително ръце.

— Сър Хю, не знаех. Посетителите често си тръгват...

— Няма значение. Ти се погрижи добре за нас, а и странникът ти е дължал пари за храната на коня си. Можеше да бъдеш по-услужлив, когато те помолих първия път, но сега имаш възможност да наваксах. Има ли още нещо, което искаш да ми кажеш? Помощта ти няма да бъде забравена.

Ханджията скри лице в ръцете си.

— Ашдаун — прошепна той.

— Какво каза? — попита Ранулф.

— Попитах странника дали познава някого наоколо. — „Лорд Хенри“ беше отговорът. После се усмихна. Реших, че ми го е казал, за да ме впечатли или за да успокои съмненията ми.

— А лорд Хенри не е ли идвал да разпитва за този загадъчен странник?

— Никой не е питал за него. Не знаех какво да правя, сър. Странник идва в хана, а после изчезва. Ами ако подозрението беше паднало върху мен? Вярно е, продадох коня и сбруята, но какво можех да направя?

— Няма значение. — Корбет направи знак на Ранулф. — Остави го да си върви. Задръж среброто, което ти дадох, сър. Пий един ейл за мое здраве.

След като ханджията излезе, Корбет легна и се загледа в тавана.

— Това е много объркана история, Ранулф. Денят преваля, но мисля, че бихме могли отново да посетим сър Уилям — той почувства как тялото му потръпва и се отпуска. — Прави каквото искаш, но не се отдалечавай от хана. — Корбет се подпря на лакът. — Сериозно ти говоря, Ранулф, убиецът може да подгони и теб, тъй както подгони мен.

Корбет отново легна и се замисли за нападението в гората. Кой би могъл да бъде? Както беше казал ханджията, всички знаеха кой е той и къде ходи. За съжаление, горските пътеки на Ашдаун бяха по-опасни от уличките и алеите на Лондон. Отново се опита да проследи нишките една по една. Лорд Хенри със сигурност е щял да предаде Кантроне на французите, за да получи отплата за тайната, която е знаел. Но каква беше тази тайна? Ами тази загадъчна чужденка? Защо е пътувала преоблечена? С кого е трябвало да се срещне? Какво е носела? И онези панделки. Защо жена с коса по-къса и от неговата ги е носела? А може би са принадлежали на убиеца? Или пък изобщо нямаха нищо общо с убийствата, които разследваше?

Корбет въздъхна и се обърна настрани. Утре щеше да отиде до Рай. Щеше да попита в кметството дали не е изчезнала някоя проститутка или съдържателка на публичен дом. Но какво щеше да докаже това?

Погледът му падна върху малката решетка в стената, през която се проветряваше стаята. През нея виждаше части от стъбло на дърво, но когато помръдна главата си, изгледът се промени напълно, деформиран от решетката. Това му напомни на нещо... Той скочи така рязко от леглото, че Ранулф, който съчиняваше нови стихове за Алиша, се стресна и изруга.

— За Бога, господарю! Мислех, че си заспал.

После го изглежда с любопитство. Корбет отиде до торбата с писмените си принадлежности, мърморейки нещо под нос. Извади часослова, който беше взел от сър Уилям, и го отвори на малката рисунка на Сузана и старците, на която очите на всички присъстващи бяха изрязани. Той я сложи върху страниците в края на часослова, където сър Хенри бе водил личните си записки.

— Какво правиш, господарю?

— Знаех, че съм виждал това и преди, Ранулф! Пишеш нещо невинно като писмо с благопожелания или дребни клюки. Но ако сложиш върху него картинка като тази, ще прочетеш тайно послание. Проблемът е как да я сложиш. И коя от тези записки е закодираната?

Ранулф се надвеси над рамото на Корбет и загледа как писарят поставя рисунката поред върху страниците.

— Не, това е безсмислено.

Корбет опита отново.

— И така не става. Получават се само несвързани думи, които нищо не означават.

— Сигурен ли си, господарю?

Корбет посочи през рамо към решетката в стената.

— Лежах и гледах навън през онази решетка. Почти бях задрямал, когато осъзнах как тя променя онова, което виждам.

— Но сигурен ли си, че лорд Хенри би използвал такъв шифър?

— Възможно е. И със сигурност обяснява защо на тази сцена от Стария завет очите на всички присъстващи са изрязани.

Корбет продължи да прелиства, а Ранулф се върна към стиховете си. Поезията на френските трубадури много му харесваше и се опитваше да си спомни стиховете им, за да ги използва при описанието на прекрасните сини очи на Алиша и пленителното ѝ лице. Срещу него Корбет още си мърмореше под нос.

Следобедът проваляше. Корбет поиска да запалят свещи. От време на време ставаше и протягаше схванатите си крайници. Ранулф мислеше за Алиша. Ако господарят заспеше, би могъл да се измъкне. Не се боеше от гората, а мисълта за среща с любимата бе достатъчна, за да прогони всяко опасение от нападение.

Корбет беше потънал в проучванията си. Когато Ранулф завърши стихотворението си, го скри в джоба на елека си. Слезе в конюшните, но Болдок спеше дълбоко върху купчина слама и сърце не му даде да

го събуди. Вместо това излезе на двора и погледна към небето. Слънцето залязваше, кръчмата беше тиха, а с удължаването на сенките гората отсреща изглеждаше още по-страховита. Чу, че господарят му го вика и затича нагоре по стълбите. Корбет седеше на ръба на леглото, усмихнат до уши.

— Открих тайната! — Той вдигна часослова. — Помниш ли онази история за светицата Жана Капилана?

— Да, тази, която сър Хенри бе преразказал на гърба на часослова си.

— Залагам буре бира срещу бъчва вино, че няма светица с това име. — Той отвори часослова и сложи рисунката върху текста. — Ще ти обясня, Ранулф. *Cappa* на простонароден латински означава шапка, оттам идва и името Капет.

— Името на френската кралска династия!

Корбет развълнувано почука по страницата.

— Преди две години съпругата на Филип Жана Наварска умря твърде внезапно. Говореше се, че било от треска, но ако използваш шифъра на лорд Хенри, историята на Жана Капилана се превръща в разказ за Жана Капет, френската кралица. — Корбет направи знак. — Вземи пергамент и пиши.

Той отвори часослова.

— Запиши следното: „*Johanna Cappa, regina occisa, mari, rex interfecit eam, non per gladium, sed vitrio secreto infuso, teste medico suo.*“

— Записа ли?

Ранулф кимна утвърдително.

— На неправилен латински е — обясни Корбет. — Всяка от тези думи се появява в дупките от рисунката на Сузана. Ето и превода...

Ранулф тихичко подсвирна.

— Жана Капет — бавно започна той. — Кралицата беше убита от съпруга си. Кралят я погуби не с меча си, а с тайна отрова. Нейният лекар е знаел или е бил свидетел на това. — Той поклати глава. — Господарю, това е невъзможно!

— Напротив, писарю на Зеления печат! Ако правилно си спомням, Жил Малвоазен беше лекарят на кралица Жана. Срещал съм го два пъти — надут човек, но опитен лекар.

— Но защо Филип би убил собствената си съпруга?

— Не знам, но той има правник, член на тайния му съвет, който се нарича Пиер Дюбоа и е написал тайно писмо до Филип, в което го подтиква да разшири влиянието си в Европа не чрез война, а чрез брак.

— Като този на дъщеря му Изабела с принца на Уелс?

— Именно. Филип сгоди тримата си сина за различни принцеси, чиято зестра ще засили властта на Капетите и разшири границите на Франция.

— Фландрия! — възкликна Ранулф. — Графът на Фландрия има дъщеря.

Корбет хвърли часослова обратно на леглото.

— Ранулф, не си напълно оглупял от любов, както мислех. Преди две години Филип нахлу във Фландрия, но бе безславно разбит при Кутре. Възможно е френският крал интригант да има намерения да се ожени за фландърската принцеса, макар че Едуард Английски не би допуснал този брак.

— Какво още? — попита Ранулф.

— Освен това, Филип се опитва да се добере до властта в Ордена на тамплиерите, още откакто седна на трона. Ти ги познаваш, Ранулф — това е могъщ орден от монаси-воини. Нещо по-важно, тамплиерите са банкери, които действат в цяла Европа. Само във Франция имуществото им надминава онова на кралската хазна. Преди няколко месеца се носеха слухове, че самият Филип, преди да се ожени, е искал да стане член на Ордена — той видя учудването в очите на Ранулф. — Не разбираш ли какво се опитва да направи? Филип става тамплиер, монах-воин и се обрича на безбрачие. Това напомня за неговия свят предшественик Луи. Цяла Европа ще се прекланя пред Филип Капет, християнски крал, воин и монах! И това би било само началото. Ако тамплиерите приемат Филип, бих заложил една златна лира, че след две години той ще стане Велик майстор на ордена.

Корбет се облегна на леглото.

— Не разбираш ли, Ранулф? Филип не само ще бъде крал на Франция, но и ще ръководи орден, който се е разпрострял из цяла Европа — от ледената пустош на северните страни до оазисите на Северна Африка. От Испания през Средното море чак до Гърция и Сирия. Така ще има достъп до тяхното богатство, сила и знания. Филип може само да спечели от премахването на съпруга, от която вече няма полза.

— Нейното убийство ли е било тайната, която лорд Хенри е знаел?

— Да, Ранулф. Панций Кантроне беше помощник на Малвоазен, кралския лекар, който загина при злополука с лодка. Навярно е бил убит заради това, което е знаел. Кантроне е избягал. Лорд Хенри му е осигурил защита. Италианецът му е разкрил тайната, а хитрият благородник е намекнал на Филип Френски какво знае.

— С други думи, лорд Хенри го е изнудвал?

— Да, но доскоро е получавал само подаръци, а е искал много повече.

— Затова Филип е настоял той да предвожда английските пратеници в Париж?

— Разбира се. Лорд Хенри щеше да отиде там за уговорките по брака на дъщеря му и да получи щедра награда, срещу която да продаде тайната.

— Ами бедният Панций Кантроне?

— Щял е да бъде упоен, натоварен на кораба и предаден на френските власти. Нашият крал не би възразил. Кантроне не беше негов поданик. Лорд Хенри щеше да измисли някоя правдоподобна история, която да оправдае действията му. Амори дьо Краон е бил изпратен в Англия, не само за да участва в преговорите по брака на принц Едуард и Изабела, но и за да заведе обратно във Франция лорд Хенри и да бди той да изпълни своята част от уговорката.

— Каква ли награда е щял да поиска лорд Хенри?

— Не знам — отвърна Корбет. — Вероятно голяма сума, с която е щял да се нареди между най-богатите хора в кралството. Филип е щял да затвори устата на Кантроне и убийството на жена му е щяло да остане в тайна и да му позволи да преследва нечистите си цели.

Ранулф притегли стола си по-близо.

— Но това е опасно, господарю.

— Разбирам за какво говориш — замислено каза Корбет. — Но да се придържаме към главното. Мисля, че лорд Хенри е знаел, че сър Уилям помага на Гейвстън и двамата са се скарали. Лорд Хенри не е искал нещо да му попречи да отиде във Франция с дьо Краон. А сега по проблема, който ти повдигна, Ранулф. — Той почука по часослова. — Това е само история, слух, грозно обвинение. Филип винаги може да го отрече. Второ, лорд Хенри сигурно е съзнавал, че да попадне в

мрежата на паяка ще бъде много опасно. Какво значи това, Ранулф?
Как е смятал да се предпази във Франция?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Корбет стоеше пред една двуетажна сграда на тясната калдъръмена уличка, която идваше от пазара на Рай. Къщите от двете ѝ страни бяха изградени от камък и дърво. Тук-там по прозорците им проблясваше стъкло. Дървените части бяха боядисани в черно и ръждивокафяво, а мазилката белееше или розовееше. Канавката, която минаваше по средата на улицата, беше почистена и пълна със селитра и той сбърчи нос. Болдок, който държеше конете в края на уличката, кихаше от острата миризма. Корбет погледна през рамо към помощника на шерифа.

— Сигурен ли си, че това е мястото? Прилича повече на къща на богат търговец, отколкото на бардак.

Мъжът отметна качулката си и се почеса по оплешивяващото теме. Набръчканото му лице се разтвори в усмивка и единственият останал в устата му зъб щръкна.

— Когато богатите се отдават на удоволствия, сър Хю, предпочитат да го правят дискретно. В чисти стаи, колосано бельо и с най-нежна плът, била тя английска или френска.

Корбет погледна към къщата. От двете страни на вратата имаше лъскави месингови куки, на които бяха закачени фенери. Над тях от черни железни скоби висяха кошници с цветя, които разпръскваха сладко ухание. Чукчето на вратата беше във формата на весел монах с гайда в ръка — обичаен символ на сладострастие.

— Уличката е тиха — забеляза той.

— Едва обед е — отвърна помощникът на шерифа. — А и четвъртък не е пазарен ден.

— Какво чакаме? — попита Ранулф. — Господарю, защо просто не почукаме?

— Не можете да влезете, докато не дойде заповедта от кмета.

— Ние носим кралски заповеди! — отсече Ранулф.

— Според закона — надутото отбеляза мъжът — в градовете кралските заповеди трябва да бъдат видени от кмета, преди да се

изпълнят.

Корбет намигна на Ранулф.

— Ще дойде, не се бой.

Той тръгна към Болдок, правейки знак на другите двама да го последват.

— Не искам дамите вътре да се усетят какво предстои.

Корбет бе пристигнал в Рай, точно когато камбаните призоваваха на утринна служба. Бе отишъл в кметството, откъдето спешно бе призовал кмета и градските първенци. Корбет не беше губил време. Направо ги бе питал познават ли проститутка с къса коса, която има жигосана лилия на рамото и е изчезнала наскоро от града. Както обикновено, последваха клатене на глави, мърморене и сведени погледи. Но кралският писар знаеше, че знатните старейшини могат да му помогнат, въпреки уверенията им, че нямат вземане-даване с подобни жени. Той изказа гласно предположението, че може би трябва да се позове на кралските си пълномощия и във внезапен прилив на просветление му беше съобщено едно име. Франсоаз Суртийон, куртизанка и съсобственичка на дискретен дом за удоволствия на Фрайър Лейн.

— Не знаем нищо за тази жена — настоя кметът. — Освен че „сестра й“, Рохейша Бланкард, която живее в същата къща, е съобщила в градския съвет, че Франсоаз е изчезнала.

— И какви мерки взехте? — попита Ранулф.

— Организирахме търсене. — Кметът разпери пълните си ръце. — Но къде ходят подобни жени не е наша грижа.

Корбет беше им благодарил, но кметът бе настоял да изчакат неговата заповед, преди да влязат в къщата. Писарят му бе казал, че му дава половин час и искрено се надява, че когато влезе вътре, няма да открие нещо нередно.

— Да не искате да кажете, че ще ги предупредим?

— Не, разбира се. Но ще ви кажа друго — ако някой го направи, го очаква незабравимо посещение на затвора Маршалсий в Лондон.

— Ето го — каза Ранулф.

Един съдебен пристав бързаше по уличката с белия си жезъл в една ръка и свитък, завързан с червена лента, в другата. Ранулф не изчака господаря си да го вземе, а отиде до вратата и силно потропа с чукчето. Корбет погледна към прозорците. Подозираше, че дамите

вътре още не са станали. Както саркастично бе отбелязал Ранулф, те работеха до късно през нощта. Сега прислужникът се забавляваше, чукайки неспир по вратата, докато някакъв глас не изкрещя:

— Чухме! Чухме!

Разнесе се шум от щракане на ключалки и дърпане на резета, после вратата се отвори. Висока сивокоса жена, наметната с поръбена с кожа роба, се взря в тях с подпухнали очи.

— „*Dulcis Domus*“ отваря чак привечер — заяви тя.

— О, така ли го наричате? — Корбет разтвори вратата докрай. „Домът на сладостта“! Ти сигурно си Рохейша Бланкард.

— Ако сте хора на шерифа — отвърна Рохейша, хвърляйки яден поглед към дребничкия мъж зад Корбет, — знайте, че сме си платили данъците, както могат да потвърдят съветниците.

Корбет огледа коридора, тайно учуден от уютната вътрешност на къщата. Въздухът ухаеше на восъчни свещи, билки и вкусни ястия. Каменният под бе покрит с тъкани постелки, дървената ламперия блестеше като бронз.

— Рохейша Бланкард? — попита той тихо.

— Аз съм, а кой си ти?

— Кралски писар — сър Хю Корбет. Това е Ранулф. Мисля, че познаваш придружителя ни. — Той потупа мъжа по рамото и му каза: — Можеш да си вървиш.

Наложи се Ранулф да избута помощник-шерифа на улицата. После затвори вратата и пусна резетата.

— Мадам — пристъпи напред Корбет, — нося кралски заповеди. Искам да разбера от вас истината или ще пратя послание до замъка Аръндел да натоварят всички, които са в къщата, на каруци и да ги закарат в Лондон за разпит.

— Не е нужно да заплашваш.

— Не заплашвам, обещавам ти. Франсоаз е мъртва, убили са я в гората Ашдаун.

— Разбирам, разбирам — каза Рохейша. — По-добре елате с мен.

Тя ги въведе в малък, добре обзаведен салон. Огънят в камината вече беше запален. По стените имаше безвкусни картини, ярки и неумело нарисувани, изобразяващи сцени от Стария завет и античността. Един мотив ги свързваше — млади, пухкави жени в

различна степен на разсъбличане. Рохейша издърпа два стола пред огъня, а тя седна на пейка до стената.

— Искате ли нещо за ядене или пиене? — промърмори Рохейша, отмятайки посивялата си коса от лицето.

— Не, мистрес, само истината и то колкото се може по-бързо.

— Франсоаз беше от Абивил — започна тя. Помълча за миг, докато преглъщаше сълзите си, после добави. — Била любовница на благородник, който я изоставил, затова откраднала голяма част от богатството му и избягала в Рай. — Тя сви рамене. — Краставите магарета се надуват. Срегнахме се и решихме да обединим силите си. Заедно купихме тази къща и я поддържахме добре заредена с пищна и свежа плът.

— А защо замина Франсоаз?

— Не знам. — Тя прочете предупреждението в погледа на Корбет. — Наистина не знам, сър. Преди месец взе един кон от конюшните, напълни някакви дисаги и каза, че ще отсъства два или три дни, но ще се върне като богата жена. Ако искаш, закарай ме в Лондон, но дори да горят и разкъсват плътта ми, това е всичко, което знам. — Тя се облегна на ламперията и погледна към тавана. — Как е умряла?

— От стрела в гърлото. Трупът ѝ е бил съблечен и заровен в плитък гроб. Подозираме, че е била предрешена като мъж.

Рохейша се разсмя гърлено.

— Тя винаги се обличаше така, когато пътуваше. — В очите ѝ се промъкна бдителност. — Виждате ли, Франсоаз не обичаше мъжете, но обичаше да се държи като мъж. Можеше да се мери по перчене и ругатни с тях. Ако е била в Ашдаун, значи е отишла да види лорд Хенри Фицалан.

— Знаеш ли, че и той е мъртъв? Убит със стрела?

Жената изглеждаше озадачена.

— Не, не знаех.

— Скоро ще се разчуе. Но защо мислиш, че е отишла да се види с него?

— Защото той често ни посещава и е единственият човек в Ашдаун, когото Франсоаз познава.

— Лорд Хенри е идвал често тук!

— Истински жребец е този благородник! — усмихна се Рохейша.
— И преди да ме питаш, Франсоаз не споделяше леглото си с мъже. Просто го забавляваше. Позволяваше му да гледа в стаите, докато другите се забавляваха и да си избира най-хубавото момиче.

— Защо?

— Не защото го харесваше. Истината е, че го мразеше. Заради характера му, заради богатството му, затова, че нищо не го интересува. Как го наричаше? „Изключително самовлюбен.“ Аз съм проститутка, мастър писарю, но съм богобоязлива и не се преструвам на такава, каквато не съм. Ако може да се вярва на Франсоаз, лорд Хенри не се боеше нито от Бога, нито от хората.

— Не ти ли е мъчно за нея? — попита Ранулф.

— Ще скърбя по свой начин! Където и когато реша! Затова, ти, сър, с тези котешки очи и хитро лице, си задай въпросите и си върви, защото едва ли мога да ти помогна повече.

— Коя от жените тук предпочиташе лорд Хенри?

— Всичките. Разнообразието прави живота приятен, обичаше да казва той. Понякога взимаше една, понякога две или три наведнъж.

— Дали някоя от тях знае... — Корбет замълча. Трябваше да внимава как ще зададе този въпрос.

— Кой да знае какво? — попита тя ядосано.

— Имаше ли Франсоаз любимки? Доверяваше ли се на някого?

— Разбирам какво питаш, писарю. Но стига момичетата да се поддържат чисти, да не създават проблеми и да се харесват на мъжете, не се интересувам от личния им живот.

— Значи не можеш да ни помогнеш?

— Не.

— В такъв случай — Корбет извади заповедта от кесията си — искам да събудиш всички. Ще се срещна с тях. — Той хвърли златна монета на жената, която сръчно я улови. — Направи го веднага.

Рохейша излезе от стаята, без да възрази. Корбет се облегна на стола и се заслуша как къщата се събужда с тропот на крака на горния етаж, викове, протести, стъпки по стълбите. Рохейша се върна в стаята и насмешливо се поклони.

— Милорд, дамите от къщата са събрани в салона. Ще ги почетеш ли с присъствието си? Ти си плати за запознанството, но ако пипнеш стоката, ще трябва да си доплатиш.

Ранулф се канеше да ѝ отговори, но Корбет вдигна ръка. Рохейша, която вече бе закопчала дрехата си, отвори вратата.

— Горят от нетърпение.

— Знаят ли кой съм?

— Кралски пратеник, но все пак — мъж.

Рохейша тръгна пред тях и ги поведе по коридора към дълга и мрачна стая с ламперия в задната част на къщата. Разрошените жени се бяха събрали около голяма маса. Повечето от тях бяха наметнали плащове или роби на раменете си. Множество бледи лица и подпухнали очи се обърнаха към двамата мъже. Жените бяха около дузина, различни на ръст, години и, както предположи Корбет, по националност. Няколко бяха красиви. Други изглеждаха притеснени и дори не вдигнаха глави, когато Корбет и Ранулф влязоха в стаята. Две-три го погледнаха дръзко, а една сви устни и прати въздушна целувка на Ранулф. Корбет видя, че прислужникът му е смутен и почука с пръсти по масата.

— Дами, приемерте извиненията ми за ранното събуждане. Аз съм кралски писар и трябва да ви задам няколко въпроса. Една жена от вашия... — той се поколеба — от вашата общност, Франсоаз Суртийон, е била убита в гората Ашдаун.

Усмивките им изчезнаха.

— Знае ли някой защо е отишла там?

— При лорд, Фицалан — обади се дебела червенокоса жена.

— Тя ли го каза? — попита Корбет.

— Франсоаз споделяше малко с мен — отвърна червенокосата, — но едва ли изобщо би казала нещо на сестрите ми.

— Знае ли някоя от вас защо! — избухна Ранулф. Чувстваше се неудобно. Мястото му навяваше спомени, а това го караше да се срамува, сега, когато сърцето му беше пленено от невинната и красива Алиша.

— Нищо не знаем! — дръзко отвърна червенокосата.

Отговорът ѝ бе посрещнат с кимания и одобрителен шепот.

— Онази, която може да ви каже нещо — обади се една млада, русокоса жена от края на масата, — е Сесилия.

— Къде е тя? — попита Корбет.

— Няма я — отвърна Рохейша. — Лорд Хенри я взе оттук.

— Защо?

— Не знаем. Чухме слухове, че отседнала в хана в Ашдаун, а после била изпратена в чужбина.

— Защо лорд Хенри би направил подобно нещо?

— Не знам. Той я купи от Франсоаз, плати за услугите ѝ със злато. Сесилия замина и повече нищо не чухме за нея.

— Значи може да е в Рай?

— Възможно е — обади се червенокосата, — но мистрес Рохейша е права. Лорд Хенри харесваше момичето. Беше с нея няколко пъти, а после я взе.

— Това обичайно ли е?

— Ако някой благородник си хареса момиче, може да я откупи и да ѝ наеме жилище, за да я използва само за собствено удоволствие. — Рохейша повдигна едното си рамо, после намигна на Корбет в знак, че иска да му каже още нещо, но не там. После стана: — Е, ако нямаш повече въпроси, сър писарю, момичетата ми трябва да си починат.

Корбет огледа лицата край масата, но не долови никакъв знак, че тези нощни пеперуди са готови да му помогнат. Благодарил им, даде две сребърни монети на Рохейша, за да ги почерпи с по чаша вино и я последва обратно в салона. Тя затвори вратата зад гърба му и спря, цъкайки с език.

— Съжалявам — усмихна му се после. — Среброто ти току-що ме подсети нещо. Франсоаз беше близка със Сесилия, но като всички нас, никога не би попречила на възхода на една от своите сестри. Да станеш любовница на благородник е добро начало.

— Но? — попита Корбет.

— Сесилия замина преди около два месеца. Една вечер открих Франсоаз тук в ужасно състояние. Не искаше да ми каже какво е станало, освен онова, което току-що чухте: че лорд Хенри е качил Сесилия на някакъв кораб и я е изпратил в чужбина.

— Защо?

— Не знам. Но Франсоаз твърдеше, че е разпитала на всички кораби, които хвърлят котва в Рай. Очевидно беше научила за случилото се от капитана на някаква рибарска лодка.

— И?

— Франсоаз каза само, че ще даде на онзи безпътник да се разбере, задето се е отнесъл така със Сесилия. Попитах я какво значи това, но тя не ми отговори.

— Остави ли Франсоаз някакви документи? — попита Ранулф.
— Писма?

Корбет извади още една златна монета от кесията си. В очите на Рохейша проблесна алчност.

— Франсоаз можеше да пише и да чете.

— А Сесилия?

— Възможно е.

— Как изглеждаше тази Сесилия? — попита Корбет.

— Млада, стройна, много красива, с коса като злато. Стигаше почти до земята и тя много се гордееше с нея. Франсоаз обичаше да я реши. Благородниците много харесваха нашата Сесилия и Франсоаз ги караше да плащат скъпо и прескъпо за нейните услуги. — Тя погледна към златната монета. — Ще видя какво мога да направя.

Рохейша излезе от салона, след като попита искат ли да се подкрепят с нещо, но Корбет отказа. Бегло съмнение се промъкна в ума му.

— Какво мислиш? — попита Ранулф, когато Рохейша излезе.

— Не знам. Да видим какво ще намери тази дама.

— Трябваше да отидем с нея — настоя Ранулф. — Да претърсим къщата.

Корбет поклати глава.

— Първо, Ранулф, това само ще настрои нашите скъпи дами срещу нас. Второ, Франсоаз я няма вече от месец. Сигурен съм, че добрата Рохейша вече е преровила документите ѝ. Тя знае дали между тях има нещо, което може да ни заинтересува и ще го намери. Но ако започнем да тропаме с крака и да размахваме мечове, едва ли ще ни го даде.

Рохейша се върна с купчина пергаменти с омазнени краища, които пхна в ръцете на Корбет, но не ги пусна, докато той не ѝ подаде златната монета. На светлината на свещ той бързо ги прегледа. Имаше списъци за покупки и едно писмо, загадъчно и кратко: Корбет заподозря, че е послание за някой от клиентите ѝ или поне чернова, която не е била изпратена. Той вдигна очи. Рохейша го наблюдаваше внимателно.

— Внимавай, мистрес — предупреди я той. — Не ти плащам, за да се подиграваш с мен. Беше наясно, още откак ни видях!

— Има нещо — призна тя, — но не е много.

Корбет продължи да рови между документите и го откри. Чернова от писмо до Сесилия Хокълуел, адресирано до хана „Шамбар“ в Диеп. Корбет се почувства неловко. Писмото бе написано по-скоро като на любовница, отколкото на приятелка. Франсоаз пишеше колко ѝ липсва Сесилия, изказваше надеждата, че тя ще се върне. Той забеляза фразата „когато си възвърнеш блясъка“. Погледна въпросително Рохейша.

— „Когато си възвърнеш блясъка“? Какво значи това, за Бога?

Тя го погледна безизразно. Корбет нави пергамента и го прибра в кесията си.

— Мистрес, аз съм кралски служител. Знаеш много добре, че Франсоаз е била убита в същата гора, където е бил убит и лорд Хенри. Той не е бил обикновен посетител. Бил е свързан с Франсоаз заради Сесилия. Лорд Хенри я отвел, вероятно за да я има само за себе си, но после я отпратил в чужбина. Франсоаз започнала да я търси. Открила я, но тя изглежда отказала да се върне, докато не си възвърне „блясъка“. — Той стисна Рохейша за китката. — Чакам обясненията ти.

Рохейша отиде до един стол и седна. Седеше изправена като кралица, ръцете ѝ бяха отпуснати покрай тялото.

— Мразя мъжете. Мразя ги, защото са лицемери и защото смятат, че могат да купят всичко. Идват тук пияни, с лош дъх и развратни мисли. Много харесвах, дори обичах Франсоаз, но с годините любовта ми изстина. Тя доведе Сесилия в нашата къща. Момичето беше от Кент. Не знам дали Франсоаз я обичаше като дъщеря или както мъж обича жена. Тя не вярваше на лорд Хенри, но му позволи да вземе Сесилия. Когато разбра, че е изчезнала, направо полудя. Забрави за клиентите, за задълженията си в тази къща. Лорд Хенри дойде отново и тя се скара с него. Не чух нищо от спора им, а само как той се смееше и се шегуваше с нея, както често правеше. Франсоаз не се отказа. Непрекъснато ходеше на пристанището. Обикаляше къде ли не. Понякога отсъстваше дни наред. Ругаеше лорд Хенри и казваше, че и той, и семейството му ще платят за онова, което са сторили. Това е всичко, което знам.

— Ами „блясъкът“ на Сесилия? — попита Ранулф.

— Навярно говори за лицето ѝ. Не знам какво е направил лорд Хенри — когато се напие, той е ужасен. Има мъже, мастър писарю,

които обичат да бият жените и да ги видят да кървят, преди да потърсят от тях удоволствието си.

— Това ли мислиш, че е станало? — попита Корбет. — Че лорд Хенри е пребил Сесилия така, че я е изпратил в Диеп, за да избегне скандала?

— Възможно е.

— И Сесилия няма да се върне, докато не се оправи?

— И това е възможно. Както е възможно и Франсоаз да е отпътувала за Ашдаун, за да иска сметка от лорд Хенри, но ако го е направила, е постъпила много глупаво. Кого го интересува, че някаква проститутка е била пронизана в гърлото?

— Има ли други писма? — попита Ранулф.

Рохейша отметна глава и се разсмя.

— Франсоаз беше като мен, сър. Проституцията и писането на писма не вървят ръка за ръка. Любовна бележка, получена в понеделник, до петък може да стане опасна. Преди да замине, Франсоаз или е изгорила писмата си, или ги е взела със себе си. Тези са се запазили случайно. Бяха между дрехите в стаята ѝ. Какво има, писарю?

Корбет седеше, притворил очи.

— Чудя се — промърмори той, — чудя се, Ранулф, какво е направил лорд Хенри с онова момиче!

В къщата на свещеника, тясно двуетажно жилище, построено точно зад църквата „Сейнт Осуалд“, Алиша Върлиън напълни чаша вино за баща си и я сложи на масата в чисто преметената кухня на брат Козмас. Навън падаше мрак, тишината се нарушаваше от звуците на гората, която се подготвяше за нощта. Лесничеят отпи от чашата и погледна дъщеря си.

— Би било хубаво да се върна — каза той.

— Можем да си тръгнем още сега — отвърна Алиша. — Няма от какво да се боиш, а сър Хю ще ни защити от сър Уилям.

Върлиън поклати глава.

— По-добре да изчакам.

Алиша погледна баща си съжалително. През последните няколко дни той се беше състарил, изглеждаше уплашен и несигурен.

Стряскаше се дори от сенките в църквата. Брат Козмас любезно се беше съгласил той да се премести в кухнята. След разпита на Корбет в църквата францисканецът изглеждаше много разтревожен. Беше излязъл рано следобед, обяснявайки, че иска да поговори с Одо.

— Но вие се настанете удобно — беше добавил той. — Имам вино, сушено месо и прясно опечен хляб. Запалете си огън. Алиша, ако искаш, можеш да останеш. Спи в църквата или постели на двама ви на пода в кухнята.

С тези думи той бе взел наметката и тоягата си и бе тръгнал. Алиша му се бе отплатила за добротата, като почисти убежището и премете пода. Обеща си, че утре ще се върне у дома, ще опече сладки и ще му ги занесе.

— Мислиш ли, че това ще приключи скоро? — прекъсна баща ѝ мислите ѝ.

— Сър Хю е добър човек. Ще въздаде кралското правосъдие справедливо и без страх. Но той е и потаен. Подозирам, че нито ти, нито аз можем да отгатнем мислите му.

— Ами другият? — подразни я баща ѝ, опитвайки се да разведри настроението. — Онзи, който прилича на котка и се движи също така безшумно? Той май съвсем си е изгубил ума по теб!

— И аз по него — призна тя.

— Би ли се омъжила за него?

Тя отмести поглед.

— Какво ще правиш ти тогава, татко? — Тя дръпна францисканското расо, с което беше облечен. — Свещеник ли ще станеш?

— Не знам какво ще правя — отвърна Върлиън, — но когато всичко това свърши, ще приключа със семейство Фицалан.

— Затова ли искаш да ме омъжиш?

— Той е амбициозен младеж. — Върлиън хвана дъщеря си за китките. — Алиша, не му ли даваш надежди, защото криеш нещо?

Тя поруменя.

— Нямам какво да крия, татко. Ранулф-ат-Нюгейт е хубав младеж. Не съм срещала друг като него. Има добри хора и тук, но лорд Хенри беше като повечето мъже, само дето имаше властта и парите да задоволява похотта си.

Алиша се взря в лицето на баща си. Обичаше го. Той бе мил и нежен с нея, опитваше се да замести майка ѝ. Познаваше гората и я бе научил на всичко, което знаеше. Още като момиченце я водеше да ѝ покаже дупката на язовеца или леговището на лисицата, покачваше я на дърветата, за да разгледа яйцата на дрозда. Как би могла да му разкрие тайната си?

— Не ти ли се иска да станеш монахиня? — закачи я той. — Една от приближените на лейди Маделин.

— Не знам, татко.

Сърцето на Върлиън замря. Беше го казал на шега, но тя не бе възразила, както беше очаквал.

— Аз... — заекна тя. — Знам какво не искам да стана. Бих... искала...

— Прави каквото искаш, детето ми — каза той.

Алиша се канеше да му отвърне, когато на предната врата се потропа силно. Тя се накани да стане, но Върлиън, притеснен от страховете си, я изпревари.

— Стой тук, дъще. Навярно някой от горяните търси брат Козмас. — Той спусна качулката на главата си, докуцука до вратата и я отвори. — Кой е? — извика в мрака.

Навън духаше студен вятър и опадалите листа се въртяха в кръг като изгубени души. Върлиън усети уханието на гората и гневът му утихна. Излезе на верандата. Зад него вратата се затвори. Върлиън пристъпи напред и разбра, че е направил грешка. Нямаше никого, а той беше удобна мишена на фона на светлината от къщата. Понечи да се обърне, но в този миг стрелата го прониза в сърцето.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Корбет оглеждаше трупа във францисканско расо. Ковчегът бе прост дървен сандък, вероятно в него бяха държали стрели. На гърдите на мъртвеца бяха струпани бели превръзки. Те прикриваха раната, но смъртта никога не изглежда добре; две монети затваряха очите на Върлиън, но лицето му беше изпито и небръснато, а устата зееше. Ръцете му лежаха скръстени на гърдите, стиснали дървено разпятие. Корбет чу плач. Отиде до преградата и видя, че Ранулф седи на пейката при Алиша.

Скръбта на младата жена беше неутешима. Очите ѝ бяха зачервени от плач, лицето — бледо, красивата ѝ коса висеше на сплъстени кичури до раменете. Тя седеше с наведена глава, притиснала ръце към гърдите си. Ранулф бе сложил ръка на рамото ѝ и ѝ шепнеше нещо, но тя сякаш не чуваше думите му. Корбет отиде при тях и коленичи.

— Мистрес Алиша, много съжалявам. Мъчно ми е, че не мога да направя или кажа нещо, което да облекчи ужасната ти скръб.

— Баща ми беше убит. — Алиша вдигна глава. — Той беше добър човек, писарю. Стана толкова неочаквано — тя изхлипа. — Седяхме в кухнята на свещеника. На вратата се почука. Татко излезе на верандата и попита кой е, после го чух да пада. Изтичах навън, но нямаше никого. Не видях нищо, освен гората.

Корбет лекичко потупа ръцете ѝ, преди да се върне при ковчега и да постави отново капака му. Погледна към брат Козмас, който бе коленичил на молитвеното столче пред олтара на Богородица.

— Защо? — дрезгаво попита францисканецът, докато се изправяше. — Защо стават тези убийства, Корбет? Защо Христос не изпрати някой от своите ангели да ги спре?

— Знаеш причината — отвърна Корбет и посочи към стената, където художникът бе изобразил груба, но убедителна картина на сатаната като заек, който преследваше лисици с човешки лица. Заекът носеше демонична маска. Ушите му бяха рога, очите му —

огненочервени, а в острите си нокти носеше мрежа. — Христос нарекъл Сатаната първия убиец. Ние всички сме убийци, братко. Тук. — Той потупа гърдите си. — В сърцата си искаме да убиваме и унищожаваме. Не ти ли се е прищявало да вдигнеш меч или тояга срещу лорд Хенри? Прости ми, Боже, но аз бих искал да приключа с онзи французин Амори дьо Краон! Да си разчистя сметките, трупани с години. — Корбет се приближи до свещеника. — Но бъди сигурен, ще заловя този убиец. Единствената ни защита срещу синовете на Каин, които обичат да убиват, е законът.

— И Божието правосъдие — добави францисканецът.

— Точно в това се крие мистерията. Божието правосъдие зависи от нас. Ще се молиш ли, братко?

— Винаги се моля.

— Трябва да се молиш за Върлиън и за себе си.

Брат Козмас го погледна учудено.

— Не вярвам, че убиецът е искал да убие Върлиън — обясни му Корбет. — Мисля, че целта му е била да убие теб.

Францисканецът вдигна ръка към устните си:

— Смили се, Исусе!

— Помисли си за това, братко. През нощта на вратата се чука. Върлиън отваря и...

— Разбира се, беше облечен в едно от моите раса. Алиша ми каза, че дори си бил сложил качулката.

— Убиецът не е знаел, че Върлиън се крие в твоята къща, а ти си отишъл при Одо.

Францисканецът кимна.

— Имал е малко време, само няколко секунди. В слабата светлина Върлиън му е заприличал на теб. Стрелата профучала и отнесла душата на горкия човек.

— Но кой би могъл да е? Кой иска да ме убие?

— Още не знам, братко, макар да имам подозрения. И знаеш ли кое е смешното? Мисля, че дори да беше убил теб, убиецът пак щеше да сгреши. А сега трябва да тръгвам.

Корбет мина зад преградата и видя, че Ранулф още стои до Алиша. Младата жена говореше тихо, но разпалено. Когато прислужникът му вдигна поглед, Корбет беше изумен. Никога не го беше виждал да изглежда толкова развълнуван — това вече не беше

веселякът, уличният побойник, напереният младеж с язвителна усмивка. Ранулф приличаше на дете, научило нещо потресаващо.

— Ще бъда в хана — каза му Корбет. — Когато свършиш, ела там.

После кимна на свещеника и излезе от църквата. Взе коня си, още уморен и изцапан с кал от бързата езда от Рай, и се метна на седлото. Точно се канеше да препусне, когато измежду дърветата се появиха няколко ездачи. Ръката на Корбет посегна към меча, но в този миг очите му разпознаха ливреята на рода Фицалан. Сър Уилям препусна към него и свали качулката на бойното си наметало.

— Мислех, че си в Рай, Корбет.

— Бях. Тръгнахме оттам призори.

Сър Уилям кимна към църквата.

— Още едно убийство. Горкият Върлиън.

— Да, горкият Върлиън.

Сър Уилям внимателно се вгледа в лицето на Корбет, търсейки следи от сарказъм.

— Беше добър лесничей и отлично познаваше гората.

— Освен това беше добър човек и любящ баща — добави Корбет.

— Знам, знам — сопнато каза сър Уилям. — Снощи дойдох тук, за да поднеса съболезнованията си. — Той се намести на седлото. — Сър писарю, признавам, че нашето семейство причини много злини на тяхното. Ще се погрижа Върлиън да бъде погребан подобаващо.

— А дъщеря му? — попита Корбет.

— Не ти ли е казала? — Сър Уилям не дочака отговор. — Има роднина, игуменка в Малмсбъри. Съгласих се да ѝ осигуря подходяща зестра...

— Тя ще постъпи в манастир! — възкликна Корбет. — Ще стане монахиня!

— Ще влезе в манастир — потвърди сър Уилям, приведе се и потупа врата на коня си. — Но дали ще стане монахиня, сама ще реши. Снощи се заклех, а аз държа на думата си. Тя ще получи зестра и годишна издръжка.

Той дръпна юздите, но Корбет му направи знак да почака.

— Сър Уилям, защо се отдели от ловците сутринта, когато брат ти беше убит?

— Казах ти, стомахът ми беше разхлабен, червата ми сякаш бяха пълни с вода.

— Не, не е било така — каза Корбет и приближи коня си до неговия. — Пил си малко вино предишната вечер, макар в него да е имало нещо.

— Откъде...

— Няма значение. Защо напусна лова и отиде между дърветата? За да се отдалечиш от стрелеца, който се е криел от другата страна на долчинката ли?

— Внимавай какво говориш!

— Не ме заплашвай, милорд. Семейство Фицалан са ловци, нали? Всички обичате да ловувате?

Гневът на Фицалан се смени с недоумение.

— Какво общо има това?

— Няма значение. Щом сър Хенри, който е изпил почти цялото вино, е бил добре на сутринта, защо брат му да не се е оправил?

— Ще ти обясня, Корбет. Сутринта на лова нищо ми нямаше на стомаха. Но докато чакахме в долината Севърнейк, брат ми ме заплаши, задето съм помогнал на Гейвстън. Ти не познаваше лорд Хенри лично, нали? Той беше човек, който се опияняваше от властта си и обичаше да мачка другите. Не му беше достатъчно да забие нож в плътта ти, трябваше и да го върти, докато изкрещиш от болка.

— Както е направил с краля на Франция?

Сър Уилям изглеждаше изненадан.

— Какво? Какво? — заекна той.

— Кажи го на Амори дьо Краон — промърмори Корбет. — Както и да е, говорехме за брат ти.

— Щом разбрах, че знае за Гейвстън — раменете на сър Уилям увиснаха, — осъзнах, че няма да спре да ме изнудва с това, докато съм жив. Отдалечих се уплашен и унизен, направо ми призля. Повръщах като малко момченце и не можех да спра да треперя. Представяш ли си, Корбет, да разчиташ на милостта на човек като Хенри?

— Затова ли лейди Маделин стана монахиня?

— Ще ти призная нещо, Корбет, но ако някога го повториш пред някого, ще те убия. Маделин мрази мъжете и можеш ли да я виниш за това? Преди години, всеки път, когато Хенри имаше възможност, й бъркаше под полата, сякаш беше някаква кръчмарска прислужница.

Изумен, Корбет спря коня си.

— А сега, довиждане, писарю.

Сър Уилям се канеше да тръгне, но Корбет хвана юздите му. Благородникът посегна към дръжката на меча си.

— Спокойно, милорд — каза Корбет. — Само не забравяй да кажеш на дьо Краон онова, което ти казах за Хенри и неговия господар.

— Слава Богу, той скоро ще си замине. Отива в Елтъм на аудиенция при краля.

— Ами Гейвстън?

— Сега вече съм господар на имението, писарю, и верен поданик на краля. Гейвстън е далеч, отвъд морето.

И сър Уилям препусна към малкия двор пред църквата, обкръжен от свитата си. Потънал в мисли за онова, което беше научил, Корбет пришпори коня си.

Когато стигна до хана, той се качи в стаята си, разчисти малката маса, извади парче пергамент, пера и пемза и записа всичко, което беше научил. Един прислужник му донесе поднос с храна и ейл. Корбет разсеяно му поблагодари и продължи да пише.

Направи списък с имената на жертвите, убити в гората със стрели, после вдигна поглед и почука с перото по брадичката си. Див гълъб ритмично гукаше откъм гората. Корбет почувства, че гърдите го болят и разтри раната. Ами тайната, с която Фицалан е изнудвал френския крал? Къде беше доказателството? Сър Уилям не знаеше нищо. Беше ли дьо Краон замесен? Той написа „Панций Кантроне, италианският лекар“ и тихо се засмя.

Разбира се, че нямаше скрити ръкописи. Самият Кантроне беше доказателството! Бил е лекар във френския кралски двор, ето кое беше решаващо! Филип би бил много доволен и би платил скъпо и прескъпо, за да му падне Кантроне в ръцете. А щом него вече го нямаше, лорд Хенри Фицалан не би могъл да каже нищо. Наистина, размишляваше Корбет, лорд Хенри може и да е оставил някое тайно послание при брат си, но какво от това?

— Колко хитро измислено! — промърмори той.

Филип щеше да получи Кантроне, а лорд Хенри — камара злато от банкерите му. Френският крал успешно щеше да му затвори устата. Как би могъл един английски благородник да обясни на своя крал защо

е получил толкова френско злато? Би могъл дори да бъде обвинен в предателство! Беше като игра на шах, в която Филип и лорд Хенри бяха противници.

Корбет чу шум по стълбите и Ранулф се вмъкна в стаята. Седна на ръба леглото с тъжно изражение на лицето.

— Говорих с Алиша.

— Обича ли те? — попита Корбет. — Извини ме, че те питам така направо, но това е най-важното. Нито властта, нито парите, нито влиянието, а дали те обича. Както е казал поетът: „Каква полза от любовта, ако не е споделена“?

Ранулф скри лице в ръцете си.

— Не знае — промърмори той. — Не можеше да каже, не искаше да каже. — Той потропа с крак по пода. — Но е решила да влезе в манастир близо до Малмсбъри и нищо не може да я разубеди. Попитах я защо. Каза, че има нужда от покой и време, за да размисли. Той вдигна насълзените си очи към Корбет: — Но аз знам, че влезе ли, никога няма да излезе оттам. И ще я изгубя завинаги. Не знаех, че мога да се чувствам така, господарю. Досега винаги ми е било лесно с жените — закачки, целувки и сбогом. Никога не съм изпитвал празнота, която боли. — Той стана и отиде до вратата. — Ще бъда отсреща на пътя. — И без да се обръща, добави: — Скоро ще разкриеш убиеца, нали? Разбрах го по очите ти.

— Да, скоро.

— Имаш ли доказателства?

— Не, Ранулф, нямам. Ще се наложи да използвам съчетание от логика и хитрост. Искam отново да прегледам часослова на Фицалан. — Той замълча. — Ранулф, искам думата ти, че ти и Болдок няма да направите някоя глупост, каквото и да стане.

— Имаш думата ми, господарю.

Ранулф затвори вратата. Корбет въздъхна и се върна към пергамента. Отново изреди всички жертви. Всичко, което беше научил. „Какво ги свързва?“, запита се той. „Кое е онова име, което отговаря на всички въпроси?“

Той написа едно име, остави перото и си припомни всичко, което се беше случило. Постави се на мястото на убиеца, който наблюдаваше тъмния силует между дърветата и убиваше без съжаление или

разказание. Толкова много убийства, но защо? Корбет стана и си сложи бойния колан.

— Най-добре да го направя веднага — каза той на глас в празната стая. — Ако дьо Краон се връща в Елтъм, трябва да съм там, когато се срещне с краля.

Той взе наметалото си и слезе по стълбите на двора при конюшните, викайки Болдок. Изведоха и коня на Ранулф, а него откриха да седи на едно паднало дърво край пътя.

— Време е, нали?

— Да, Ранулф, време е.

Когато стигнаха манастира „Света Хавизия“, Корбет изобщо не беше в настроение да слуша хленченето и язвителните подмятания на сестра Вероника.

— Искам да се видя с игуменката! — каза той и тикна кралската заповед в лицето ѝ. — Искам да я видя веднага, насаме, в църквата! Тя знае къде ще ме намери.

Дребничката монахиня побърза да се отдалечи, уплашена от мрачния писар и придружителите му. Корбет тръгна по пътеката през розовата градина и влезе през страничната врата. Църквата беше тиха, във въздуха още ухаеше на тамян и восъчни свещи от обедната служба.

— Ранулф! Болдок! Застанете отзад! — Той стисна Ранулф за ръката. — Обещай ми, че няма да правиш нищо!

Когато Корбет извади меча и камата му от ножниците, прислужникът не възрази. После писарят отиде при страничния олтар, постави оръжията върху големия дъбов саркофаг и се взря в оцветеното, обрамчено със сребро стъкло към красивите златни къдрици върху копринената възглавничка.

— Богохулство и светотатство! — прошепна той.

Вратата се отвори, но писарят не вдигна поглед, докато лейди Маделин не спря до гробницата пред него.

— Да се поклониш пред мощите ли си дошъл, сър Хю? — попита тя тихо.

Корбет я погледна.

— Защо да го правя, лейди Маделин? Защо да почитам косата на една уличница от Рай?

Лейди Маделин се вкопчи в гробницата и леко се олюля. Корбет я подхвана за лакътя и я поведе към малкия каменен парапет покрай

стената.

— Защо го казваш, сър Хю? — лицето на лейди Маделин беше преbledняло, очите ѝ гледаха предпазливо. — Какви е тази нелепост?

— Лейди Маделин Фицалан — започна Корбет, — дъщеря на знатна фамилия, полусестра на лорд Хенри и сър Уилям. Жена, възпитана като благородничка, опитна ездачка, ловджийка и стрелец. В златните дни, преди светлината в живота ти да помръкне, ти си играла в гората Ашдаун. С братята ти сте опознали гората по-добре от всички горяни, особено долината Севърнейк и кухите дъбове.

Лейди Маделин беше свела глава. Ръцете ѝ бяха отпуснати в скута.

— Но животът се променя — продължи Корбет. — Рано или късно сърцето се сблъсква с реалността. Премеждията на възрастта охлаждат радостите на младостта. Ти си намразила брат си Хенри. Защо ли? Имала си добра причина. Той не се боял нито от Бога, нито от хората. Семейството ти използвало влиянието си, за да те направи игуменка на „Света Хавизия“ и манастирът се превърнал в твой замък, в твоя крепост, която да те защитава от света на мъжете. Общност от жени, почитаща жена, убита от собственото си семейство.

Той млъкна.

— Да не искаш да кажеш, че съм убила брат си? — попита студено лейди Маделин и вдигна поглед. Корбет разбра, че се е овладяла.

— Да, ти си убийца — отвърна той. — Ръцете ти са изцапани с кръвта на много хора: лорд Хенри, Панций Кантроне, Робърт Върлиън, както и на проститутката Франсоаз Суртийон.

— И как съм ги убила, писарю? Пък и защо?

— Не отричаш — забеляза Корбет. — И знаеш за смъртта на Върлиън.

— В Ашдаун клюките бързо се разпространяват.

— Да, така е. Но нека започна от началото. — Корбет посочи към гробницата. — Твоята светица-покровителка света Хавизия е причина за смъртта на всички тези хора, нали? Разбрах, че гробницата е била затворена за известно време. — Той огледа боядисаните в розово стени. — За да бъде обновена, нали?

— Престани с въпросите, писарю, и мини към същината!

— Лорд Хенри дошъл тук — продължи Корбет, — докато ти си пътувала, за да събираш наемите от земите си. Довел италианския лекар Кантроне със себе си. Брат ти бил циник, непрестанно те подигравал за гробницата и светите мощи, затова отворил саркофага да разгледа косата по-отблизо или пък Кантроне го направил вместо него. Стъкленият похлупак е прикрепен със скоби. Всеки по-сръчен човек е можел да ги разтвори и да извади косата. Кантроне я разгледал внимателно. Искал да достави удоволствие на господаря си и да докаже, че няма никакво чудо. Не знам какво точно е станало, но косата се повредила. Възможно е да е било от замърсения въздух. Оставили я обратно, но тя започнала да гние. Ти си се върнала и си разбрала какво е станало. Светите мощи били осквернени. После лорд Хенри дошъл отново в манастира. Може би е искал да ти се подиграе, да злорадства за стореното?

— Имаш ли доказателство за това? — попита лейди Маделин. — Подобно светотатство би вдигнало много шум и породило протести.

— Не мисля, милейди. Ти си се върнала в „Света Хавизия“. Сама призна, че излизаш оттук много рядко. Чула си, че брат ти е идвал, че се е заключил в църквата. Спомнила си подигравките му за светите мощи. Първото, което си направила, е било да ги провериш. Отначало не си забелязала нищо нередно. Но ден-два по-късно си видяла, че косата гние. Затворила си гробницата и незабавно си повикала лорд Хенри тук. Била си бясна, но си искала да запазиш случилото се в тайна. Все пак косите на света Хавизия са източник на доходи и на обществено положение. Представям си злобното тържествуване на лорд Хенри. С какво си го заплашила? Какво е станало по време на ожесточения спор насаме между брат и сестра? Лорд Хенри сигурно е осъзнал на каква опасност се е изложил. След като мощите били унищожени, ти си можела да го обвиниш в богохулство, в оскверняването им. Светата Църква не обича подобни неща. Ако скандалът стигнал до Кентърбъри, лорд Хенри щял да бъде отлъчен от църквата. За влиятелен благородник, който се надява да предвожда пратениците във Франция от името на краля... — Корбет замълча наскоро изречението.

От мястото си той виждаше седналия Ранулф, облеган на една колона. Болдок беше до него и му шепнеше нещо на ухото. Корбет разбра, че прислужникът му си е намерил нов приятел. По лицето на

коняря можеше да заключи, че младежът прави всичко възможно да утеши новооткрития си покровител. Писарят се огледа. Сега лейди Маделин бе склонила ръце като за молитва. Когато го погледна със спокойното си лице и широко разтворени очи, той видя следите от отминалата ѝ красота, но разпозна и фанатичния блясък в очите ѝ.

— Лорд Хенри отрезнял — продължи Корбет. — Онова, което направил, за да се подиграе с набожната си сестра, се обърнало срещу него. Затова ти предложил обезщетение — нещо, от което и двамата сте щели да имате полза. Гробницата щяла да бъде запечатана за обновяване, стените — боядисани за негова сметка. Това щяло да прикрие оскверняването на мощите, докато той потърсел заместител.

— И аз съм се съгласила на това?

— Не си имала избор. Без чудодейните мощи няма поклонници, нито кралско благоволение — Корбет замълча. — Чудех се как си се замесила в интригите на сър Уилям с Гейвстън и принца на Уелс. Направила си го по една причина. Не заради приятелството ви като деца. Не, помогнала си на принца, за да може, когато стане крал, да направи гробницата на света Хавизия една от най-известните в цяла Англия. Не си можела да пропуснеш тази възможност — той почука по дървения саркофаг. — И така, мощехранителницата била запечатана. Работниците не били допуснати вътре, докато лорд Хенри не изпълнил своята част от сделката. Без твое знание, той заминал за Рай и откупил прекрасната коса на една проститутка. Платил ѝ и я натоварил на кораб за Франция. Златните ѝ къдрици, нейната гордост, били донесени тук вероятно от опитния лекар Кантроне. Той напоил косата с отвари и смеси, които да я поддържат свежа и блестяща. Ако отново започнела да гние, винаги можела да бъде сменена. Косата била донесена тайно в гробницата. Отворила си стъкления капак и си подменила реликвата. Останалата част от църквата била пребоядисана и обновена, а после отново отворена за молитвите на добрите монахини и набожните вярващи. С това всичко трябвало да приключи.

Корбет седна до нея.

— Ако бил който и да е друг мъж, нещата наистина щели да спрат дотук. Лорд Хенри изпълнил своята част от уговорката, но ти вече си била в ръцете му. Навярно ти го е обяснил. Казал ти е, че ако отношенията ви някога се влошат, той може да отрече светотатството си, но ще даде да се разбере откъде произхожда известната реликва.

Тогава ли ти каза откъде всъщност я е взел? Намекна ли ти? Или реши, че е забавно да те разстрои с разкритието си?

— Както каза, сър писарю — извърна се към него лейди Маделин, — лорд Хенри не се боеше нито от Бога, нито от хората.

— За нещастие и на двама ви — продължи Корбет, — някой разбрал какво е станало: собственичката на един публичен дом в Рай. Тя била привързана към младата проститутка Сесилия, чиято коса била жертвана. Внимателно проучила всичко и открила, че Сесилия е била изпратена в чужбина, затова дошла в Ашдаун. Съмнявам се, че лорд Хенри би й казал защо е отрязал златните къдрици на Сесилия. Но Франсоаз Суртийон беше умна жена, нали? Подозирам, че е дошла в манастира и е видяла реликвата. Дошла като една от многото поклоннички. Тя разпознала косата на Сесилия — била я ресала твърде често — и разбрала истината. Говори ли с нея? Или като знатна игуменка отказа да я приемеш? Франсоаз ти написала писмо. На пръв поглед невинно, но ти си щяла да прочетеш истинското съдържание между редовете. Заплаши ли те с изнудване или с публично опозоряване? Ти, разбира се, си й изпратила в отговор мила и невинна бележка. Защо Франсоаз не дойде да обсъдите въпроса лично? Може да отседне в „Горският дявол“. Изпълнена с ярост, Франсоаз приела. Искала обезщетение. Искала възмездие.

— И аз съм излязла от манастира и съм я убила? — подигравателно попита лейди Маделин.

— Мисля, че е възможно. Ти имаш отделна къща, кухня и конюшня. Страничната врата до нея води право към гората. Ти не си длъжна да даваш обяснения на никого. Наредила си да не те безпокоят и си излязла на езда. Кой би допуснал, че под наметката с качулка се крие игуменката? Определила си деня и времето, когато Франсоаз е трябвало да се срещне с теб. Разпитах ханджията. Тя пренощувала там една нощ и на другия ден напуснала хана. Тръгнала пеша по пътя, за да стигне до предварително уговореното място в уречения час. Навярно е била някоя усамотена долчинка или просека, недалеч от хана. Може би дори си й предложила да я пресрещнеш по пътя.

— Опасно би било да пращам подобно писмо.

— Нима? Неподписано и без печат? Особено, ако си казала на Франсоаз да го донесе със себе си, за да докаже коя е.

— Можела е да каже на някой друг.

— Защо, ако е възнамерявала да те изнуди?

Лейди Маделин отвърна очи.

— Междувременно — продължи Корбет, — ти си излязла от манастира и си минала по тайна пътека. Лъкът и колчанът със стрели вече били скрити близо до мястото на срещата. Пристигнала си там порано. Използвала си същата хитрост, както и с мен — хвърлила си камъче на пътя. Франсоаз спряла и погледнала нагоре, стрелата я пронизала в гърлото. Уверила си се, че наоколо няма никой и си излязла на пътя. Търколила си тялото по склона, взела си кесията и дисагите ѝ, съблякла си я и си заровила тялото. Спокойно си разгледала личните ѝ вещи. Подозирам, че Франсоаз е носела кичур от косата на Сесилия. — Корбет отвори кесията си и измъкна двете панделки. — Ти си го взела, но в бързината си изпуснала това. Промъкнала си се обратно, яхнала си коня, захвърлила си вещите на Суртийон в някое тресавище и си се върнала в „Света Хавизия“.

— Интересна история, писарю.

— Бог знае какво станало след това — спокойно продължи Корбет. — Може би брат ти отишъл в онази къща в Рай и открил, че Франсоаз липсва. Заплаши ли те? Или продължи да ти се подиграва за светите мощи? Търпението ти се изчерпало — лорд Хенри бил причината за всичките ти нещастия. Разбрала си за лова и си отишла в долчинката, където сте играели като деца, предишния следобед. Скрила си лък и колчан стрели в хралупата на един от дъбовете. На другата сутрин, скрита под наметало и качулка, си излязла от манастира. Този път си щяла да сложиш завинаги край на подигравките на брат си за мощите и подмятанията му за Гейвстън. И да удовлетвориш дългогодишната си омраза към него.

Лейди Маделин сведе глава.

— Била хубава слънчева утрин — продължи Корбет. — Лорд Хенри бил удобна мишена, този път нямало да стреляш в шията, а в сърцето. Още докато падал на земята, ти си бързала обратно към коня си, по пътя си скрила лъка и стрелите и си се върнала в манастира.

— Но защо да убивам брат си — повдигна глава лейди Маделин, — щом, както казваш, и лекарят Кантроне е знаел тайната?

— Той беше чужденец. Какво е можел да докаже? Кой би повярвал на него или на проститутката Сесилия, когато Франсоаз и лорд Хенри били мъртви? — Корбет замълча за миг. — Пък и вече

били минали няколко месеца. Но ти вече си била решена на всичко, а Кантроне бил лесна жертва. Защо да го оставяш да си отиде? Осмелил се е да те заплаши, без да съзнава колко е уязвим. Но когато си убивала, лейди Маделин, ти не само си отнела живот, а и си се забъркала в други заговори. Кантроне не бил казал на никого за реликвата. Той и сър Хенри участвали в друга опасна игра. Лекарят искал само да избяга. Покровителят му бил мъртъв, а французите много искали да го заловят. Трябвали са му пари, нали? Първия път той сам дошъл и поискал да се срещнете. Споменал светите мощи и настоявал да откупиш мълчанието му. Достатъчно му било да получи злато и сребро, колкото да избяга. Кантроне бил искрен, но ти не си му повярвала.

— Но аз бях тук, когато той си тръгна!

— Не, лейди Маделин, ти си умна жена. Вероятно първо си му платила, а после си се сетила за сестра Фиделис. Тя щяла да бъде твоето извинение за посещението му. Казала си му, че това оправдание е нужно и на двама ви. Кантроне би ти повярвал. Бил е малко озадачен — Корбет сви рамене, — но какво значение имало за него? Предложила си му и храна. В имението Ашдаун царяла бъркотия след смъртта на лорд Хенри. Прислужниците напускали. Сигурно е бил гладен. Наредила си да го отведат в трапезарията и да го нахранят. Междувременно ти отново си напуснала манастира, както направи и когато преследваше мен. За странник гората Ашдаун е смъртоносен капан. Има само един път до имението. Аз, Кантроне и Франсоаз Суртийон трябваше да вървим по него, ако не искахме да се изгубим в гората. Когато Кантроне стигнал до пътя, ти вече си го чакала. Още една стрела в гърлото. Взела си кесията му. Той беше слаб и лек, затова си метнала тялото му напреки на седлото му, отвела си коня навътре в гората и си хвърлила трупа в блатото.

Корбет се изправи и погледна към църквата, където Ранулф още седеше с гръб към колоната.

— И най-накрая стигаме до една смърт, която бе напълно излишна! До убийството на Робърт Върлиън!

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Неговата смърт — продължи Корбет — или по-скоро смъртта на онзи, когото наистина си искала да убиеш, е била най-бърза и лесна за планиране. Отишла си до дома на свещеника, почукала си на вратата и си се скрила между дърветата на няколко метра от нея. Смятала си, че брат Козмас е вътре. Видяла си, че прозорецът свети. Монахът щял да излезе и да го убиеш. Не си знаела, че брат Козмас е бил при приятеля си Одо. — Корбет отново седна до игуменката. — Знаеше ли, че отшелникът е Бухала?

— Какво?

За пръв път, откакто Корбет бе започнал разказа си, лейди Маделин наистина се изненада.

— Да, той мрази брат ти също колкото теб. Заради един стар грях. Заради онова, до което довели разпътността на лорд Хенри и неговата жестокост.

— Защо да убивам францисканеца? — попита тя остро.

— Да се върнем към смъртта на Франсоаз Суртийон — отвърна Корбет. — Убила си я, заровила си трупа ѝ и си смятала, че с това всичко е приключено. Но гробът бил плитък. Един ден тялото можело да бъде открито, но щели да го сметнат за жертва на някой разбойник, по всяка вероятност на Бухала. Заподозрях те най-напред заради непривичното великодушие, което си проявила. Лейди Маделин, ти може да си се посветила на Христа, но честно казано, не следваш учението му. Затворила си се в своя личен рай, където бдително не допускаш да проникнат нито мъжете, нито жестоките страни на живота. Защо тогава тъй внезапно реши да погребеш трупа на една непозната? Защо?

— Акт на милосърдие. Това е дълг на всеки християнин.

— Ти дори не разбираш значението на тази дума! — отсече Корбет. — Заровила си трупа, за да се отървеш от него колкото се може по-бързо. Ако беше нечие друго тяло, щеше да го изпратиш в „Сейнт Осуалд“, за да бъде погребано в селското гробище. Зачудих се защо

знатната лейди Маделин е проявила тъй неочаквано и внезапно милосърдие. Стояла си далеч от трупа, но внимателно си разпитала. Може би тук се е проявила Божията намеса, защото си заподозряла, че трупът на жертвата ти неслучайно е бил оставен пред портите на манастира. Нима някой е искал да ти покаже, че знае какво е станало? Имало ли е свидетел на нападението ти над бедната Франсоаз? Това ли е искал да ти покаже? И тук се сблъскваме с низ от случайности. Всеки друг ден би помислила, че това е дело на брат ти. Един от неговите изтънчени методи да ти напомни за станалото. Но точно тази сутрин не било възможно да го е направил, защото се подготвял за големия лов, в който щял да бъде убит.

— Е, и? — присмехулно запитва тя.

— Отишла си в погребалния дом, където е бил оставен трупът. Внимателно си разгледала наметалото, в което е бил увит, когато са го оставили пред портите. Обзалагам се, че си го познала, защото манастирът го бил дал на брат Козмас.

— И къде е това наметало? — попита лейди Маделин с вдигнати вежди.

— Милейди, сигурен съм, че вече не съществува. Но ти си го разпознала и си направила логичното заключение, че брат Козмас е подхвърлил трупа. Не си знаела, че на свой ред той го е дал на отшелника Одо, който всъщност е Бухала. Одо дошъл в гората, за да отмъсти на лорд Хенри.

— Значи той е намерил трупа? — тихо попита лейди Маделин.

— Да, той сам ми призна. Не е искал да го отнесе в „Сейнт Осуалд“, за да не предизвика подозрения. Тялото било на жена, затова го оставил пред манастира.

Лейди Маделин рязко се изправи. Ръката на Корбет посегна към камата в колана му. Тя отиде до дъбовия саркофаг, но не се приближи до оръжията на Ранулф, които лежаха върху него. Известно време остана там, галейки тъмната полирана повърхност. После го заобиколи и погледна към писаря.

— Това е красива гробница, Корбет — каза тя, загледана в тавана. — А аз съм нейната пазителка и игуменка на манастира. Тук няма никой, който би могъл да чуе онова, което ще кажа.

— Никой освен Бог, светците и всички небесни сили.

— А те, писарю, вече познават и най-съкровениите трепети на сърцето ми! — Тя се облегна на саркофага и леко се усмихна. — Ти влезе тук и отпрати сериозни обвинения срещу мен, една от служителките на Светата Църква. Но какви доказателства имаш? Свидетели? Документи? Как би могъл да докажеш, че съм излизала от манастира, за да избивам хора в гората?

— Имам много малко доказателства, милейди. Казах го от самото начало. Но всичко е логично. Искала си брат ти да умре. Трябвало е да убиеш Франсоаз. Кантроне е трябвало да замълчи завинаги, а убийството на Върлиън е било породено от нечестивите помисли на твоята омърсена душа.

Лейди Маделин отстъпи, сякаш Корбет я беше ударил през лицето.

— Как се осмеляваш! — изсъска тя. — Как смееш да идваш тук и да ме обвиняваш!

— Ти си демон — Корбет хвана меча и камата и ги отдръпна понадалеч от нея. — Демон, облечен в дрехите на светица, лейди Маделин. Не знам на кого се кланяш, но определено не е на Бог. Говориш ми за доказателства. Мога да ги потърся. Къде е наметалото, в което е бил увит трупът на Франсоаз? Да повикаме ли сестра Вероника? Сигурен съм, че тя ще открие, че е изчезнало и ще се чуди защо. Или сестра Фиделис. Ами другите монахини? Със сигурност ще разберем кой е повикал Кантроне. — Той замълча. — Кой от прислужниците ти е занесъл посланието? Някой селянин? Дали някой в Ашдаун ще си спомни да е пристигало такова послание? Разбира се, мога да отида и в покоите ти и внимателно да претърся за тъмното наметало с качулка, което си използвала, когато си излизала от манастира. Или да огледам седлото и сбруята на коня ти? Бих могъл да откроя следи дори по пътя, който тръгва от портичката при твоята къща. Или просто да докажа къде си била, когато брат ти, Кантроне и Върлиън са били убити?

Корбет почука с пръст по полирания дъб.

— Ранулф каза, че си левичарка и затова лош стрелец, но не е точно така. Забелязах, че използваш еднакво умело и лявата, и дясната си ръка. Още ли пазиш лъка и колчана със стрели? — Той вдигна ръка. — Ти едва не ме уби! Би направила всичко, за да защитиш тази

гробница. И сега, когато Хенри, Франсоаз и Кантроне ги няма, кой би могъл да те разобличил?

— Да, писарю — последва резкият отговор. — Кой би могъл? Ти ли с твоите смешни доказателства?

Корбет разпери ръце.

— Мога да накарам кралските следователи да издирят Сесилия. Да я доведат обратно в Англия и да я разпитат. Или да предложи награда на пътуващите търговци от Рай и Ашдаун. Да разбере дали някой от тях не е донесъл послание от Франсоаз Суртийон на игуменката? — Корбет вдигна меч на Ранулф, все едно беше кръст. — По лицето на лейди Маделин личеше, че думите му са попаднали в целта. — Ти си убийца. Не знам дали си зла или луда, или и двете. И всичко това — той удари по дървения саркофаг с меч — е просто маскарад! Телата на умрели светци, реликви от златни къдрици! Ти не вярваш в Бог Исус повече от животните, които бродят в гората! Но те поне следват собствената си природа, а ти, лейди Маделин, не вярваш в нищо!

С тези думи Корбет се обърна, излезе от гробницата и тръгна през църквата.

Едуард Английски седеше на стола с висока облегалка и потропваше замислено с пръсти по масата, докато Корбет му разказваше какво бе станало в Ашдаун. Облечен в проста кафява туника и панталони, с ботуши за езда, той си играеше с ресните на бойния си колан. После взе скъпоценния бокал с вино и се загледа в гравюрата на рицар, коленичил със склучени ръце пред разпятието.

— Сигурен ли си в това, Корбет?

Кралят не вдигаше глава, за да не прочете писарят оживлението по лицето му.

— Както съм сигурен, че седя тук, милорд. Лейди Маделин е убийца и трябва да бъде наказана.

— Не говоря за това. — Кралят отпи от бокала и погледна над ръба му към Корбет. — Повече ме интересува, че Пиърс Гейвстън е имал наглостта да се промъкне обратно в кралството ми като разбойник в тъмна уличка.

— Господарю, ти ми обеща да не говориш за това със сина си.

— И няма да го направя. — Едуард се почеса по слепоочието и погледна одобрително своя любим писар. — Просто ще обявя награда за него по всички пристанища. Той ще се замисли, преди да стъпи втори път тук. Не, не, по-важното е онова, което ми каза за любимия ми брат во Христe Филип Френски.

Кралят притисна бокала към гърдите си и отмести стола назад. После погледна Корбет изпод тежките си клепащи.

— Представяш ли си? Наследникът на свети Луи Френски да е убил собствената си съпруга! Макар че такива слухове стигнаха и до нас.

Корбет мълчеше. Не искаше да разказва на краля за мастър Ейдън Смолбоун. Все пак Смолбоун беше истински извор на клюки и интересни истории. Едуард бързо се прекръсти.

— Спомняш ли си Саймън Рулс?

Корбет кимна.

— Открили обезобразения му труп на калния бряг на Сена. Няколко дни преди това били намерили полуголото тяло на мистрес Малвоазен на няколко метра оттам.

— Вдовицата на кралския лекар?

— Същата. Горкият Саймън търсеше онова, което ти откри в Ашдаун и може би го е намерил. Каква загуба! Беше добър шпионин и умел писар, но не колкото теб, а, Хю?

— Нали няма да използваш тайната, господарю?

Корбет погледна под око към Ранулф, който седеше напрегнат и бдителен. Откакто бяха напуснали Ашдаун, Ранулф беше обсебен от мисълта да предаде лейди Маделин на правосъдието.

— Какво имаш предвид?

— Господарю, говоря за договора!

Кралят се усмихна широко.

— За женитбата на любимия ми син с принцеса Изабела?

— Господарю, знаеш, че папата подкрепя този брак, да не говоря за твоя съвет и камарата на общините, които наскоро се събраха в парламента. Ако го нарушиш, до месец ще започне война и френските кораби ще помогнат на въстаниците в Шотландия.

Корбет наблюдаваше краля. Едуард беше изпълнен със злорадство. Писарят, който беше присъствал на съвета и участвал в

съставянето на договора, който трябваше да донесе траен мир, знаеше колко силна е омразата му към Филип.

— Сеньор Амори дьо Краон — каза Корбет — чака отвън в приемната. Настоява да се върне във Франция. Ти трябва да посочиш кой ще предвожда английското пратеничество.

— Той знае ли, че аз знам? — подразни го кралят.

— Може би подозира, господарю, но какво доказателство имаме? Записки в часослов и труп на един италиански лекар?

Едуард остави бокала на масата и потри ръце като малко момче, спечелило игра.

— Много скоро дьо Краон ще узнае, че аз знам нещо за тайната на Филип, но онова, което не знае — кралят се разсмя на остроумието си, — е какво знам всъщност и къде съм укрil доказателствата.

— Какви доказателства, господарю? — възкликна Ранулф.

Кралят се засмя.

— Там е работата, Ранулф! Винаги ще се чудят какви доказателства имам. — Едуард вдигна ръце в знак, че срещата е приключила. — Мисля, че е по-добре да не присъстваш на разговора ми с дьо Краон, сър Хю.

Корбет и Ранулф станаха и се поклониха. Кралят плъзна пръсти по масата.

— Знаеш ли, Корбет — замислено каза той, — понякога се чудя дали играта не е по-важна от победата. Познавах съпругата на Филип, Жана. Често съм се чудил докога ще я търпи. Интересно ми е какво преследва. Брак с фландърска принцеса? Ще го предотвратя. Колкото до тамплиерите, скоро ще дойде Коледа. Може би е време да поканя Великия магистър Жак дьо Моле да се върне в Англия. — Едуард плесна с ръце. — Корбет, Ранулф, мисля да отпразнуваме празника на Все светии в Лейтън!

Корбет се усмихна, за да прикрие неохотата си да бъде домакин на Едуард и неговите приятели. Нахлуеха ли в имението му, нямаше да има мир и покой.

— Мога ли да направя нещо за теб?

— Когато лейди Мейв роди — бързо отвърна Корбет, защото знаеше, че Едуард обича подобни молби, — би ли станал кръстник на детето?

— Дадено — кралят вдигна ръка. — И преди да си тръгнеш, Корбет, искам да изпратя подарък за лейди Мейв. Огърлица. — Погледът му се смекчи. — Някога я носеше моята Елинон. — Той хвърли кесия златни монети на масата. — А това е за теб, мой писарю на Зеления печат.

Ранулф не помръдна.

— Хайде, хайде! — Едуард смръщи вежди. — Нима отказваш кралски подарък? А какво искаш? Повишение? Епископство?

— Смъртта на лейди Маделин! — рязко каза Ранулф, без да обръща внимание на неодобрителното сумтене на Корбет.

— Вземи златото! — нареди Едуард. — Вземи го, момче.

Ранулф се подчини.

— Не мога да ти поднеса главата на лейди Маделин на поднос. — Едуард извади камата си и я стисна за дръжката. — Но аз, Едуард, крал на Англия, Ирландия и Шотландия се заклевам, че преди да дойде Великден, лейди Маделин Фицалан ще се присъедини към брат си пред Божия съд. Толкова по въпроса!

Корбет дръпна Ранулф за ръката, двамата се поклониха и излязоха от стаята. Дьо Краон, който седеше до прозореца, скочи.

— Сър Хю, в добро настроение ли е твоят крал?

— Моят крал винаги е в добро настроение, сеньор Амори.

Дьо Краон направи престорено тъжна физиономия и разпери ръце:

— Надявам се на това. С прискърбие научихме за смъртта на един от неговите писари — Саймън Рулс, студент в Сорбоната. Каква ужасна смърт! Но както казва Светото писание, човек никога не знае къде и кога ще умре.

— Скъпи Амори — погледна го в очите Корбет, — наистина не знаем времето и мястото, но Бог ми е свидетел, че някой ден ще си разчистя сметките с теб. А дотогава — той направи примирителен жест — *рах et bonum*^[1], скъпи мой Амори.

Френският пратеник се поклони, отстъпи встрани и влезе при краля.

— Скъпи мой Амори! — Едуард Английски се надигна от стола и после се свлече обратно, все едно усилието му костваше много. Посочи стола, който Корбет беше освободил. — Разбрах, че си се наслаждавал на чистия въздух на Съсекс.

— Душата ми скърби, сър. — Дьо Краон зае посоченото му място.

Едуард му подаде чашата си. Французинът отпи, доволен от този знак на благоволение.

— Скърбя за смъртта на лорд Хенри и, разбира се, на сеньор Кантроне. Нося ти и официалната вест за смъртта на Саймън Рулс. Приеми моите съболезнования, господарю, както и тези на негово величество краля на Франция.

— Само Бог знае колко скърбиш. — Едуард посочи към купчината документи пред себе си. — Аз също имам лоши новини. Познаваш ли Пиер Рафаел? — Той вдигна вежда. Дьо Краон изтръпна. — Френски студент в Оксфорд — обясни кралят. — Очевидно човек, който е прекарвал по-голямата част от живота си в учение. Пиер често пътувал до източните ни пристанища, интересувал се от корабоплаване...

— Какво е станало с него? — бързо попита дьо Краон.

— За нещастие се удавил — отвърна кралят. — Тялото му било извадено от Темза. Моят писар мастър Ейдън Смолбоун бил наблизо. Прегледал внимателно трупа — очевидно е било злополука с лодка. — Едуард разпери ръце извинително. — Тези студенти не знаят колко да пият.

Дьо Краон мъчително преглътна. Пиер щеше да му липсва. Чудеше се дали Едуард е открил истинската самоличност на шпионина.

— Саймън често пишеше на семейството си в Англия — продължи кралят.

— Господарю, какво общо има това с преговорите за женитбата на твоя син и принцеса Изабела?

Едуард махна с ръка.

— Не се тревожи за това. Моят добър приятел Джон дьо Варен, граф Съри, ще предвожда пратеничеството. След три дни ще бъдете в Дувър и ще стигнете във Франция преди края на седмицата.

— Значи сватбата ще стане?

— Разбира се! — усмихна се Едуард. — Този договор е благословен от Светия отец в Авиньон. Но има една-две клаузи, които бих искал да обсъдим.

— Какви клаузи?

— Затова споменах писмата на Рулс. Той беше голям клюкар и приятел на лорд Хенри Фицалан, да не споменавам сеньор Кантроне и лейди Маделин. Казано накратко, дьо Краон, много съм притеснен от злостните слухове, че кралица Жана Френска не е починала от естествена смърт. — Едуард не промени изражението си, докато се наслаждаваше на тревогата в очите на дьо Краон. — Казват, че била отровена. Не е ли ужасно?

— Това са долни лъжи и господарят ми ще накаже клеветниците, които ги разпространяват — отвърна дьо Краон.

— Съвсем правилно. — Едуард се почеса по главата. — Такива злонамерени клюки се носят и за внезапната и необяснима смърт на мосю Жил Малвоазен, лекарят на кралица Жана и съпругата му мадам Малвоазен, да не говорим за неговия помощник и близък приятел сеньор Кантроне.

Дьо Краон облиза устните си. Едуард се приведе към него.

— Сърцето ми скърби, Амори — каза той тихо, — че същите тези клюки приписват вината за смъртта на кралица Жана на моя любим брат во Христe Филип. Носят се невероятни слухове, че Филип иска да се ожени отново за фландърска принцеса! Или по-лошо, че иска да остане ерген, за да влезе в Ордена на тамплиерите и да стане негов Велик майстор.

— Това са лъжи! Кой ги разпространява?

— След малко ще стигнем и до това. — Едуард отново му подаде чашата си. — Казвам ти го само от приятелски чувства.

Дьо Краон взе чашата.

— Толкова съм възмутен от тези зловни клюки — продължи кралят, наслаждавайки се на ситуацията, — че възнамерявам да пиша до Светия отец и до всички короновани глави в Европа, за да ги разубеда.

Дьо Краон се задави и изплю виното. Едуард скочи, дръпна чашата и го потупа силно по гърба.

— Кларетът е доста силен — каза той. — Най-хубавият, който се прави в *моята* — той наблегна на думата — провинция Гаскония.

— Не е нужно — кашляйки каза дьо Краон. — Моля те, господарю, това не е нужно. Ако напишеш тези писма, слуховете само ще се разнесат още повече.

— Не бях помислил за това! — призна Едуард, връщайки се на мястото си. — Но това са ужасни лъжи. Искам да кажа, ако френският крал се ожени за фландърска принцеса или се опита да оглави Ордена на тамплиерите, който притежава имения, земи и съкровища из цяла Европа, Англия и нейните съюзници ще приемат това за обявяване на война. Мирният договор ще бъде анулиран и няма да има брак между сина ми и принцеса Изабела.

— Твое величество прави прибързани заключения!

— Но ти не искаш да напиша тези писма? Искаш нещата да си останат между нас?

— Разбира се, господарю. Но ще ми кажеш ли откъде си чул тези нелепи слухове?

— В подходящ момент. — Едуард се изправи на стола. — Та както казах — махна той с ръка, — в този брачен договор има няколко неуредени точки.

— Твое величество?

— Искам зестрата да бъде удвоена — шестстотин хиляди лири. Дьо Краон пребледня.

— При тези обстоятелства мисля, че е възможно — заекна той.

— Чудесно! Искам и уверението на скъпия ми брат, че ще прекрати всякаква помощ за бунтовниците в Шотландия!

— Споразумяхме се.

— Искам и потвърждението му, че херцогство Гаскония и град Бордо ще бъдат признати за владение на английската корона.

— Така ще бъде.

Едуард разпери ръце.

— Тогава всичко е наред.

— Няма ли нищо друго? — със съмнение попита дьо Краон.

Кралят стисна устни и поклати глава.

— Господарят ми, кралят на Франция, ще приеме тези условия, но какви гаранции имаме, че зловредните слухове няма да се разпространят?

— Изпратих Хю Корбет в Ашдаун — отвърна Едуард. — Той знае за тях, но се закле да пази тайна. Познаваш лейди Маделин Фицалан, нали?

— Природената сестра на лорд Хенри, игуменката на манастира „Света Хавизия“?

— Същата.

— Дръзка жена — каза дьо Краон. — Чух слухове, че...

— Верни са, сеньор Амори. Лейди Маделин е заплаха за приятелството между нашите две кралства. Чула онези злостни слухове от Кантроне и ги разказала на брат си. Само тя знае подробностите. — Едуард махна с ръка. — Времето, мястото и т.н. Отказала да ги сподели със сър Хю. Мислим, че тя е първопричината клюките да стигнат до брат й. Освен това — усмихна се Едуард, — сега тя е единственият оцелял от онази нечестива тройка! Смятам, че е убила Фицалан и Кантроне, за да може само тя да се възползва от тези слухове.

— Значи не са били крадци?

— Не, дьо Краон.

— И какво ще правим, господарю?

Едуард забеляза, че въпросът е зададен в множествено число.

— Да, Амори, какво ще правим? — Той вдигна ръка. — Преди да заминеш за Дувър, ще се закълна в това, което ти обещах днес.

— В Светото писание ли? — попита дьо Краон.

— В Светото писание — потвърди Едуард. Той вдигна чашата, после си спомни, че французинът бе изплюл виното си в нея, когато се задави и я остави настрана. — Тази вечер, можеш да преспиш тук, Амори, за да присъстваш на пиршеството довечера. Ще чуеш един невероятен хор. Научих го да пее чудесен химн. Ще хапнем печено говеждо и ще се закълнем във вечно приятелство.

— Ами лейди Маделин Фицалан? — настоя Амори.

— О, да, ще ми напишеш писмо, в което изказваш съболезнованията си по повод смъртта на брат й и молиш...

Лицето на дьо Краон засия.

— Лейди Маделин Фицалан да ни придружи във Франция, за да може господарят ми лично да ѝ изкаже съболезнованията си?

— Амори! Амори! — Едуард се приведе над масата и го стисна силно за рамото. — Не можеш да си представиш колко са ми приятни нашите разговори.

— Пътуването по море — замислено каза дьо Краон, разтривайки изтръпналото си рамо — може да бъде много опасно.

— Ако нещо се случи с лейди Маделин — отвърна кралят, — няма да държа теб или господаря ти отговорни.

Дьо Краон се поклони.

— В такъв случай, твое величество, ще се видим довечера.

Той отдръпна стола си и се изправи. Едуард го последва, заобиколи масата и го притисна в мечешка прегръдка. Размениха си целувката на мира. Доволен, френският пратеник се канеше да отстъпи, когато с изненада усети, как прегръдката се затегна до задушаване.

— Но Корбет — пошушна кралят — за мен е като брат. Ако нещо му се случи и разбере, че вината е твоя или на краля ти, Бог ми е свидетел, скъпи Амори, че животът ти няма да струва пет пари.

После освободи пратеника и отстъпи.

— Разбрахме ли се, сеньор дьо Краон?

Посланикът се поклони дълбоко.

— По въпросите, свързани с трайния мир между нашите две кралства, господарю, аз и моят господар сме напълно съгласни с теб.

[1] Мир и добро (лат.). — Бел.ред. ↑

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Този роман, разбира се е художествена измислица, но в него са преплетени много исторически факти. През Средните векове реликвите често са били фалшиви и продажбата им носела големи печалби. Най-известните примери за реликви, направили собствениците си милионери, са гробницата на свети Томас Бекет в Кентърбъри и стъклената с Христовата кръв, която се намира в абатството Хейлс.

Между Англия и Франция съществували оживени дипломатически отношения във връзка с искането на Филип единствената му дъщеря Изабела да се омъжи за Уелския принц. Надъхван от правника Пиер Дюбоа, Филип мечтаел внукът му да седне на английския трон. Бракът бил сключен през януари 1308. Но и най-мъдрите планове на мишките и на хората понякога се объркват. Всички синове на Филип умрели без наследници, а синът на Изабела изявил претенции към френския трон, което сложило началото на Стогодишната война.

След 1303 Филип внезапно бил обсипан с нови искания от Едуард I. Чел съм оригиналното писмо, което се съхранява в Националния исторически архив в Париж под номер J 655–25. Едно от тези искания е за по-голяма зестра, което, както отбелязва професор Елизабет Браун в своето научно изследване „Налозите и кралските финанси във Франция при династията Капет“ (Американска академия по средновековна история, 1992) почти опразнило френската хазна.

Историята, че съпругата на Филип Жана е била отровена, е описана в *Chronographia Regum Francorum*, издадена от Х. Моранвил, том I (Париж, 1891). Същият източник повтаря слуховете, че Филип искал да се ожени за фландърска принцеса и/или да оглави Ордена на тамплиерите, срещу който започнал жестоко преследване през 1307 г.

Гейвстън е действителна историческа личност. Бил е прогонен от Англия от Едуард I, но многократните му тайни промъквания обратно довели до ожесточени и доказани спорове между баща и син. След

смъртта на Едуард през 1307 г., Гейвстън бил повикан обратно, но срещнал яростни противници и бил убит през 1312 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.